

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEARN
LEARN
LEARN
MY
LESSON

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATEE
ROBERT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DERSİMİ ALDIM

KATEE ROBERT

TRINKETS AND TALES LLC

Copyright© 2019 by Katee Robert

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Oh So Novel

Düzeltili: Christa Desir Redaksiyon:

Lynda Ryba

Ebook ISBN: 978-1-5323-9809-4

Baskı ISBN: 978-1-951329-93-8

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen katee@kateerobert.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

*Jenny ve Sarah'ya -
Siz ikiniz olmasaydınız Hades süper tatlı bir BDSM kulübüne sahip olamazdı.
Teşekkür ederim!*

ALSOBYKATEEROBERT

Kötüler Serisi 1. Kitap:

Umutsuz Önlemler 2. :

Dersimi Öğreniyorum 3.

Kitap: Değerli Bir Rakip

Ys Adası

Kitap 1: Onun Yasak Arzusu 2:

Rakibinin Dokunuşu Kitap 3:

Onun Eziyetli Kalbi Kitap 4:

Onun İntikamcı Kucaklaması

Thalanian Hanedanlığı Serisi (MMF)

Kitap 1: Gece Onlarındır

Kitap 2: Sonsuza Kadar

Onların Sonsuza Kitap 3:

Kadar Onların

Kitap 4: İkinci Şansları

Krallar Serisi Kitap 1:

Son Kral

Kitap 2: Korkusuz Kral

Gizli Günahlar Serisi 1.

Kitap: Şeytanın Kızı 2. Kitap:

Avlanma Alanı 3. : Hayatta

Kalan Kızlar

Make Me Serisi Kitap 1:

Make Me Want Kitap 2:

MakeMe Crave

Kitap 3: Beni Senin Yap

Kitap 4: Beni İhtiyaç Sahibi
Yap

O'Malley Serisi 1. Kitap:
Evlilik Sözleşmesi

Kitap 2: Düğün Anlaşması

Kitap 3: Ahlaksız Bir Teklif

Kitap 4: Yasak Sözler Kitap 5:
Gizli Cazibe Kitap 6: Piçin
Pazarlığı

Hollywood'da Sıcak Serisi 1.

Kitap: Bağlayan Bağlar

Kitap 2: Hayvan Cazibesi

Kusursuz Kusursuz Bir Aşk

Aşk Serisi 1. Kitap: 2. : Beni
Bir Kez Kandır 3. Kitap:
Senin İçin Bir Aptal

Üniformasız Serisi 1. Kitap:
Bay Yanlış ile Yatakta

Kitap 1.5: Onun Olacak

Kitap 2: En İyi Arkadaşına Olmak Aşık
Koruyacağı Sevgilisi Kitap 3:
Kitap 3.5: Onun Olacak

Serve Serisi

Kitap 1: Kaderin Yanılgısı
Kader Kitap 2: Üzerine
Bahse Kaderi Girmek
Korumak Kitap 3:

Come Undone Serisi

Kitap 1: Yanlış Yatak, Doğru
Adam Kitap 2: Bayan Doğrunun
Peşinde Kitap 3: İki Yanlış, Bir
Doğru Kitap 3.5: Bay Doğruyu
Baştan Çıkarmak

Diğer Kitaplar
Nedime'yi Baştan Çıkarmak
Eşiyle Tanışma Balo
Kraliçesi
Siren'in Laneti

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

Bölüm 28

Bölüm 29

Teşekkür Yazar
Hakkında

CHAPTER 1

M

Bir , bir kadın bir adama aşık olmuş.

örneğin

adam. İyi bir adam değildi. Erkekler asla öyle . Ama bu Kadın bu zor dersi henüz öğrenmemişti. Hâlâ gözlerinde yıldızlar ve kalbinde dünyanın alev alev yandığı türden masum bir sevgi vardı.

Adam kadından bir iyilik istediğinde, ona olan sevgisini kanıtlamak için sadece küçük bir iyilik, çünkü kadın onu seviyordu, değil mi? Tabii ki evet dedi. Tabii ki adam günahlarının bedelini ödemek için onu terk etti. Tabii ki bir daha asla arkasına bakmadı.

Peki ya kadın?

Kadın onun ihanetinin alevleri içinde masumiyetini kaybetti.

Küllerinden doğdu, kendi başına bir tanrıça, sadece yeni efendisinden sonra ikinci.

Bu tür şeylerde olduğu gibi iyi bir hikaye. Gerçekte olduğundan çok daha romantik: Yanlış adamı sevdim ve onu kurtarmak için şeytanla bir anlaşma yaptım. O tür bir adam, beni pazarlık konusu yapmak için ne yalanlar söylerse söylesin, kaybedilen masumiyete bağlı kalmaz ve bedeli ödenir ödenmez beni terk etti.

İyi oldu.

Şeytan bana daha çok yakışıyor zaten.

Söz konusu şeytan, tanımadığım bir restoranın köşedeki kabininde yanımda oturuyor. Her zamanki takım elbisesini giymiş, her zamanki gibi birazcık buruşuk, ama olabilecek en seksi şekilde ve tuz-

ve biberli saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Kalın siyah çerçeveli gözlükleri de ekleyince, beklentiyle kalçalarımı sıkmam için yeterli oluyor. Ya da onu daha iyi tanımasaydım öyle olurdu.

Neredeyse on yıldır onun yanındayım ve o koyu renk gözlerindeki parıltının ve şehvetli dudaklarının kenarındaki minik gülümsemenin ne anlama geldiğini biliyorum. İyi bir şey değil. Benim için değil. Gözü kimin üzerindeyse onun için değil.

Şarap kadehimin sapını boş boş okşuyor ve iç çekiyorum. Başka gün, başka bir manipölasyon oyunu. Bazen Hades'in sırf can sıkıntısını tutmak için bir şeyler çevirdiğine yemin edebilirim. Biri Carver Şehri'nin küçük bir parçasını yönetiyorsa ve şehirdeki *diğer* tüm yöneticiler ayaklarına kapanmışsa, can sıkıntısı karşılaştığı tek gerçek tehliktir.

Keşke benim hayatım da bu kadar basit olsaydı.

Can sıkıntısıyla mücadele ediyorum. Elbette sıkılıyorum. Ben Hades'in sağ koluyum, kraliçesiyim, Yeraltı Dünyası'ndaki en güçlü ikinci kişiyim. Kimse bana dokunmaya cesaret edemez. Bunu yapmak onun gazabına uğramak demektir ve bu dünyada benden daha iyi kin tutan tek bir kişi varsa, o da Hades'tir.

Bunların hiçbirini beni birlikte geçirilen on yılın neden olabileceği zarardan korumuyor. En iyi çabalarına rağmen iki insanı anlaşmazlığa düşüren türden bir sürüklenme. Nerede bu kadar yanlış yaptığımızı bilmiyorum ve bu kadar bozuk bir şeyi kendi başıma düzeltmeye başlayamam. Hades aramızdaki mesafenin her geçen gün daha da açıldığını fark etmiyor bile.

"Bir oyun oynamaya ne dersin, aşkım?"

Eğer gerçek Hades ya da öbür dünyayı yöneten her neyse o olsaydı, bu anlarda olduğundan daha cazip ve tehlikeli olamazdı. Başka tarafa bakıyorum. Bakmak zorundayım. Daha bir gün bile geçmeden onu unutacak bir adam için hayatını pazarlık konusu yapan yirmi üç yaşındaki toy kız değilim ben. *Bu* adamla oyun oynamayacağımı çok iyi biliyorum.

Onu ne kadar seversem seveyim.

"Hiç havamda değilim."

"Benim sevgili tatlı Meg'im, her zaman düzgün oynamaya kararlı." Gülümsemesi hiç değişmiyor ama gözlerindeki sıcaklığın bir kısmı sülük gibi akıyor. Bu bir uyarı. "Şimdiye kadar daha iyi bilmen gerekirdi."

Evet, . Şimdiye kadar çok daha iyi bilmeliydim. Bir zamanlar onun belirlediği her melodiyle mutlu bir şekilde dans ederdim, o mükemmel anlarda üzerimde parıldadığı kesin mutluluk için onu memnun etmek isterdim. Şimdi aşkımız daha acımasız ve saatler sonrasına kadar farkına bile varılmayan türden bir kesik.

Geriye yaslanıyorum, aramıza onun izin verdiği kadar mesafe koyuyorum. "Dediğim gibi, hiç havamda değilim." Sesim soğuk ve umursamaz çıkıyor ama kendimi durduramıyorum.

"Cafer'in küçük kızı sana da bulaşmış anlaşılan." Yemek başlamadan önce sipariş vermemize rağmen hâlâ yarısı dolu olan şarap kadehini inceliyor. "Sevgili Yasemin bugünlerde nasıl? Bilinmeyen nedenlerden dolayı Cafer telefonlarıma cevap vermiyor gibi görünüyor."

Bilinmeyen nedenlerden dolayı.

Bunun Hades'in birkaç ay önce onu uyutmasıyla bir ilgisi olmadığı kesin. "Gururun biraz incindi mi? Belki de Yeraltı Dünyası'nın itibarını zedelemekten önce Ali'nin icabına bakmalıydın." Sırıtiyorum. Elimde değil. Birbirimizin damarına basmayı çok iyi biliyoruz ve canımız yansa da işimize geldiği zaman damarımıza basmaktan kendimizi alamıyoruz.

"İtibarımız olmadan bir hiçiz," diye düşünüyor ama ben onun çoktan hayatına devam ettiğini söyleyebilirim. Şu anda her ne düşünüyorsa, bu birkaç ay önceki olaylar değil. Hades uzanıyor ve bileğimi aldatıcı bir şekilde nazikçe kavlıyor. Bileğimi ters çeviriyor ve başparmağını oradaki dövmenin üzerinde gezdiriyor, mavi bir alev. Beni onun olarak işaretliyor.

Sonsuza kadar.

Vücudum geriliyor, savaşıma ya da kaçmaya hazırlanıyor, ne yapacağını görmek için beklerken nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. Hades. Efendim. Kelimenin tam anlamıyla sahibim. Kulübündeki diğerlerine hükmediyor olabilirim, oradaki herkes üzerinde istediğim gibi at koşturuyor gibi görünebilirim ama tasmamı tutan tek kişi o. Hades'le, vermek ve almak yoktur.

O hükmediyor. Ben boyun eğiyorum. Son.

Eskiden yeterliydi. Bu işte beraberdik, gerçek ortaklar, gerçek eşitler. Bugünlerde, birbirimize karşı hep aynı şeyleri yapıyormuşuz gibi geliyor. Sahte ro- mantik aydınlatması ve pahalı şarap listesiyle bu şirin küçük restorana gelmek sıradanlığımızın dışında olabilir,

ama bu oyun Hades'in aslında aradaki boşluğu doldurmaya çalışmadığını kanıtlıyor. O sadece yeni bir sahne için yeni bir ortam istiyor.

Yorgunluk dalga dalga üzerime geliyor. Oyun oynamaktan inanılmaz derecede yoruldum. Dudaklarımı aralayıp ona tam olarak nerede durduğumu söylemeliyim, mutlu olmadığımı ve uzun zamandır olmadığımı söylemeliyim, aramızdaki şeylerin ne kadar yanlış olduğunu *görmesi* için ona yalvarmalıyım.

Ben istemiyorum. Bu adamla bile dersimi çok iyi aldım. Aramızda özenle inşa ettiğimiz güven yıpranmış ve durumda. Benimle yarı yolda buluşacağından emin olamıyorum ve emin için de elimi uzatmak için o ilk adımı atmaktan acizim.

Bunun yerine, en azından bir süreliğine acıyı uzak tutacak bir başka zevk gecesine kendimi teslim ediyorum. "Elin ağır, sence de öyle değil mi?" Kavrayışına karşı çekerken ses tonumu kuru tutuyorum. "On yıl sonra, her gün kontrol etmezsen gerçekten sihirli bir şekilde kaybolacağını mı düşünüyorsun?"

"Bu bir hatırlatma, Meg. İkimiz için de." Bileğimi dudaklarına götürüyor ve oraya yıkıcı, tatlı bir öpücük konduruyor. Temaslar doğrudan merkezime ulaşıyor. Nazikçe başladığında, en acımasız şekilde bitiriyor ve ona dirensem bile, bana sadece onun verebileceği şeyi arzuluyorum. Dikenler. Dikenler. Yara açan türden bir sıcaklık. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Hadi bir oyun oynayalım.*

Titriyorum, sabit durmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen içimde bir şeyler yumuşuyor. "Ne tür bir oyun?"

"En sevdiğin türden." Başparmağıyla parmak eklemlerimde geziniyor. "Bu restorandan birini seçeceğim... ve sen onu becereceksin."

Dönüp odaya bakıyorum. Buraya daha önce hiç gelmemiştik ama Cuma gecesi tıklım tıklım. Ana oda samimi bir hava yaratacak kadar küçük. Düşük ışıklandırma ve gizli hoparlörlerden süzülen yumuşak müzikle, burası bir çifti eğilmeye, birbirlerinin kulaklarına usulca konuşmaya, sadece burada bulunarak var olan romantikliği satın almaya davet eden türden bir yer. Ve buraya neredeyse sadece çiftler çiftler halinde ya da çifte randevular için geliyor. Yemekler eklektik bir karışımdı ve karnımı doyuramayacak kadar gergin olmama rağmen komşu masalardan gelen kokular ağzımı sulandırdı. Buraya tekrar geleceğim

Yine bir gün tek başıma, beklentilerim iştahımı kapatmadan yemeğin tadını çıkarabileceğim bir zaman.

Bulunduğum yerden görebildiğim masaları inceliyorum ama tanıdığım kimseyi göremiyorum. Bu bile başlı başına bir uyarı. Hades kalbimi binlerce farklı şekilde tekrar tekrar kırabilir ama beni asla gerçekten zarar görebileceğim bir konuma sokmaz. Kalbime karşı dikkatsiz olabilir ama aynı hatayı bedenime karşı asla yapmaz.

Beni bir yabancıyla düzüşmeye mi gönderiyorsun? Çok fazla değişken var. Bunu kontrol etmesinin bir yolu yok. Güvende olacağımı garanti edemez. Blöf yapıyor. Öyle olmalı.

Koltuğa geri yaslanıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. O kadar yakışıklı ki, yüzü kötü anılardan çok iyi anılara konu olmuş, neredeyse hiçbir şey değişmemiş gibi davranabiliyorum. Bu ilişkide hâlâ tazeyiz ve hiçbir şey bozulmaya fırsat bulamadı. Boştaki elimle kalçasını sıkıp parmaklarımın daha yukarılara kaymasına izin veriyorum. "Burada birini becermemi istiyorsun."

"Kendimi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yok." "İşinize gelmediği sürece."

Küçük gülümsemesi beni daha da yaklaştırıyor. Elimi kalçasından çekti. "Bana uymadığı sürece." Hades beni ona yaslanacak şekilde yeniden konumlandırıyor, dudakları her kelimedede kulağımı okşuyor. "Garsonu görüyor musun?"

"Ne?" Ciddi mi bu? Bir *garsonu* becermemi *mi* istiyor?

"Sarışın."

Kimi kastettiğini hemen anladım. Doğruyu söylemek gerekirse, içeri girdiğimizde adamı fark ettim, tıpkı gözüme çarpan herkesi fark ettiğim gibi. Bu odada ikinci kez bakabileceğim yarım düzine insan var ama personelin geri kalanıyla aynı beyaz gömlek ve siyah pantolonu giyen tek kişi o.

Eski dünyanın film yıldızı yakışıklılığında. Keskin bir çene, rahat bir gülümseme, aşırı kaslı olmadan atletik olan büyük bir vücut. Genç de. Sadece yaş olarak değil, gerçi yirmi beşten büyükse şaşırrım. Hayır, bu adam neredeyse...

Bunu fark ettiğimde sarsılıyorum.

O bir masum. Onda Hades gibi insanların onu lekelemek isteyeceği parlak ve yeni bir şey var. Bir ben de öyleydim. Şimdi ise benim. "Ben bebeklerle oynamam, Hades."

"Şimdi gel, Meg." Kulak mememi ısıırıyor. "Memnun etmek için ne kadar istekli olduğuna bak. Amının tadına baktığı anda muhtemelen pantolonuna boşalacak. Tüm bu coşku böyle çekici bir pakette. Onu sana verdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Yapmamalıyım.

Gerçekten yapmamalıyım.

Bu adam her kimse, buna inanmamam gerektiğini biliyorum. Hades onu rastgele seçmedi. Bir planı var, bazı manipölasyonlar yapıyor. Eğer bunu kabul edersem, bir rol oynamış olurum ve daha sonra her şey ortaya çıktığında feryat edemem. Dudaklarımı yalarım. "Teşekkür ederim, efendim."

"Senin için her şeyi yaparım aşkım."

Biraz gülmek zorundayım. Hediyesinin Pinokyo'dan daha fazla ipi olduğuna güven. "Onu bana zor veriyorsun. Sanırım onu baştan çıkarmam gerekecek?"

Hades'in kulağıma kıkırdaması meme uçlarımdan dikleşmesine neden oluyor. "Kendine biraz kredi ver. Parmağını bükersen, avucunun içini başlar."

Bir bit yeniği var. .

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum. "Genelde beni vanilyanın peşinden göndermezsin. Aslında, kulüpte olmadığımız sürece beni kimsenin peşinden göndermezsin." Güvenlik önlemlerinin olduğu bir kulüp. Her odada kameralar, herhangi birini çizginin dışına çıkmaktan caydırmak için tam bir güvenlik personeli ve demir bir yumrukla yöneten Hades'in kendisi.

Bu adamla başa çıkamayacağımı düşündüğümünden değil ama daha önce de şaşırmıştım.

"Meg," diye mırıldanıyor Hades. "Sen benimsin, değil mi?"

Cevabımı oluşturmam birkaç saniyemi alıyor. *Acıtıyor*. Eskiden ifade ettiklerinin sadece bir gölgesi olan bu kelimeleri söylemek çok acıtıyor. "Evet, elbette."

"Bana güveniyor musun?"

"Çoğu zaman."

Sesindeki eğlence kayboluyor. "Bana güveniyor musun?"

Dudaklarımı yaladım. "Evet, efendim."

"Aferin kızıma." Beni serbest bırakıyor ve biraz dürtüyor. "Merdivenlerin başında ev sahiplerine ait özel bir oda var. Kapı kilitli değil. Onu oraya götür." Çenemin altından tek bir yüzgeciyle bana dokunuyor ve yüzümü kaldırıp dudaklarıma yıkıcı, gen- tle bir öpücük konduruyor. Pazarlıklar daha azıyla mühürleniyor ve onun zevki için ruhumu bir kez daha satmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. "Güvende olacaksın. Bunu sağlayacağım." "Beni hayal kırıklığına uğratma, aşkım" demek için kabinin kenarına kaymamı bekliyor.

Biraz şımarıkça bakıyorum ama *bu* ses tonuyla tartışmamam gerektiğini biliyorum. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayı aklımdan bile geçirmem efendim." Masanın altından çantamı alıp ondan uzaklaşıyorum.

Gerçekliğin beni yakalaması üç adım sürüyor. Daha iyi bir insan olsaydım, bu küçük oyundan çıkmak için güvenli kelimemi kullanırdım. Küçük bir kelime ve Hades her şeyi durdurur. Benim kendi acil durum frenim, gerçi onu sık sık kullanamayacak kadar inatçı ve birlikte yaptığımız her şeyin içindeyim. Meselenin özü bu. Daha iyi bir insan olsaydım, bu parlak gözlü garsonu baştan çıkarma düşüncesi kanımı kaynatmazdı. İçimde düpedüz lezzetli bir arzu kıvrılması yaratmazdı. Onu istiyorum ve kendi halime bırakılsam onu asla alamazdım.

Hades biliyor.

Hades her zaman bilir.

Şu anda, şüphesiz art niyetli olması önemli değil. Bana oynamam için yeni bir oyuncak verdi ve bara gidip sek bir viski sipariş ederken tek düşünebildiğim heyecan. Hades'in dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Boynumun arkasında durgun bir ağırlık. Eğer bir oda seçtiyse, her şeyin plana uygun gittiğinden emin olmak için önlemler alacaktır. Yakınımda kalacaktır.

Beni çalışırken izlemeyi hep sevmiştir.

Dönüp restorani inceliyorum. Saat ilerledikçe insanlar dışarı çıkmaya başlıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Garsonum nereye gitti? Gerçek üzerime çökmeden önce birkaç dakika geçiyor. "Kahretsin."

Gitmiş.

CHAPTER 2

Hercules

Bir ay içinde uzun bir vardiyadan çıkarken ayaklarım sürünüyor

uzun vardiyalar. Paraya ihtiyacım var, bu yüzden iş arkadaşlarım aradığında hayır diyemiyorum, ama kahretsin... Çok yorgunum. Eve gitmeden önce gömleğimi değiştirmek için dinlenme odasına giriyorum. Buraya geldikten bir süre sonra yağmur yağmaya başladı ve bu üniforma yağmur suyu gibi sıradan bir şeyle mahvolma riskini göze alamayacak kadar pahalı.

Bu düşünceye homurdanıyorum.

Birkaç ay önce, bu gömleklerden yılın her günü ikiye katlamadan giyebilecek kadar satın alabilirdim. Elbette bunu yapmazdım, çünkü her ne kadar üst düzey olsalar da, ailemin evinde yaşarken alışık olduğum türden giysiler değiller. Bütçemin bu kadar kısa sürede ne kadar daraldığını düşünürsek, rehin verebileceğim daha fazla kıyafet getirmeliydim. Bir ay sonra sıkı bir ramen diyetine girmiş olacağım.

Telefonumu kontrol ediyorum ve hiç bildirim almadığıma şaşırırsam da yine de midem bulanıyor. Leda haftalardır mesajlarıma cevap vermiyor ve bu gece aniden cevap verecek gibi de değil. Benden elini eteğini çekti ve onu suçlayamıyorum bile. Ona yardım etmeye çalıştım ama tek yaptığım durumu daha da kötüleştirmek oldu.

Bu, iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmek istememe engel değil. Ona sunmamam gereken korumayı sunmak için. Kendimi bu rolü oynayabilecek kadar güçlü hissediyor olabilirdim ama babam beni alt etti. Tekrar söylüyorum.

Ve Leda bu süreçte yaralandı.

Gömleğimi dikkatlice katlayıp sırt çantama yerleştiriyorum. Karanlık düşünceler düşünmek şu anda iyi olduğum tek şey gibi görünüyor. Restoran müşterileri ne kadar boktan davranırsa davranсын gülümsemenin ve nazik olmanın gerektirdiği katıksız enerjiden ya da hatırlamak istemediğim kadar uzun bir süredir gece boyunca uyumamış olmamdan dolayı tükenmiş olmamın bir faydası yok. Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. Bunu da atlatacağım. Şu anda yaşadığım küçük acı, Leda'nın yaşadıklarının yanında hiçbir şey ve o bunu hak ettiğimi asla söylemeyecek olsa da, belki de hak ettiğimi düşünmeden edemiyorum. İstmeden de olsa onun acısını arttırmak, her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor.

İç çektim ve ellerimi bıraktım. Eve döndüğümde kendi kendime şamar oğlanı oynamak için bolca vaktim olacak. olan son şey, iş arkadaşlarımdan birinin mesaim biter bitmez kapıya gitmek yerine dinlenme odasında ne halt ettiğimi merak etmesi. Odada başka kimse yok, bu yüzden esnemek için kendime izin veriyorum, parmak uçlarımı tavana doğru uzatırken sırtımda bir şey patlıyor.

"Kulağa acı verici geliyor." Bir kadın sesi, alçak, gırtlaktan ve umut dolu.

Zıplıyorum. "Özür dilerim, yalnız olduğumu sanıyordum."

"Özür dilemene gerek yok. Gösterinin tadını çıkarıyordum."

Kadına bakıyorum ve hareketsiz kalıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici insan. Tam olarak güzel değil ama keskin hatları ve bir o kadar keskin gülümsemesi ayaklarımı yerden kesiyor. Koyu kahverengi saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, sanki mükemmelliğinin ne kadar çarpıcı bir güzellik olduğunu biliyor ve bunu sonuna kadar kullanıyor. Mavi gözlerinden başka bir yere bakamıyorum ve önünde diz çökmek için delice bir istek duyuyorum. Ellerimi onun zayıf bacaklarında gezdirmek için. *Kendine gelmek* için. "Hanımefendi, size yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Çalışanların dinlenme odasındasınız."

"Hanımefendi?" Biraz dehşete düşmüş görünüyor. "Az önce bana hanımefendi dediğinize inanamıyorum."

Bir kadınla selamlaşırken verilecek tek uygun tepki budur. Ve bu yabancı öyle bir kadın ki, vücudumun cevap verme çabasıyla savaşıyorum. "?"

"Olmalısın. Çok üzgünüm." Sesi alçalıyor ve odaya doğru bir adım atıyor.

Topuklu ayakkabılarıyla neredeyse benim boyumda ama benden çok daha kısa. Fark etmiyor gibi görünüyor, çünkü sadece nefes alarak odadaki tüm alanı kaplıyor. Gülümsemesi genişliyor. "Bunu telafi etmek ister misin?"

Yanlış anladığıma eminim. Bu kadın *beni* bulmak için buraya gelmiş olamaz. Odaya şöyle bir göz gezdirdim. Restoranın ana katındaki abartısız lüks, çalışanların dinlenme odasına kadar uzanmıyor. Bir duvarın dibinde muhtemelen benden daha eski ikinci el bir kanep ve üzerinde lekeli bir mikrodalga bulunan katlanır bir masa var. Birkaç ay önce buraya sığamazdım ama şimdi başka seçeneğim yok. Bu kadın mı? O *kesinlikle* buraya uymuyor. "Bu kurallara aykırı." Cümlemin güçlü çıkmasını istiyorum ama sesim daha çok onay arıyormuşum gibi çıkıyor.

"Kurallar çiğnenmek içindir, de öyle değil mi?" Kara bir kaşını kaldırıyor. "Ne diyorsun? Bir içki ve beni yoluma gönderebilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum, yakınlığıyla ördüğü büyüünün ötesini düşünmeye çalışıyorum. Restoran mülkünde misafirlerle vakit geçirmek işten atılma suçudur. Bu işi kaybetmeyi gerçekten ama gerçekten göze alamam. "Özür dilerim."

Mavi gözlerinde bir şey parlıyor ve yaklaşıyor. "Sevgilim beni terk etti."

"Ne?" Onu restoran katında görmüştüm elbette. İçeri girdiği anda odanın sahibi gibi görünüyordu.

Birlikte olduğu yaşlı adamı ben de fark etmiştim. Ölçülemeyecek kadar zengin birinin umursamaz tavrıyla son derece pahalı bir takım elbise giymişti. Ama beni çeken odayı inceleme şekli, nazik gülümsemesi ve soğuk gözleriydi. En az onun kadar çekiciydi, ağzının gözlerinin etrafındaki derin çizgiler, bahşedecek kadar önemli gördüğü kişilere bol bol gülümsediğini anlatıyordu. Hareket edişinde, odadaki tüm gözleri üzerine çekişinde bir güç vardı, her ne kadar sadece bu kadın için gözleri varmış gibi görünse de.

Görünüş aldatıcı olabiliyor.

Kimden hoşlandığım konusunda her zaman boktan bir zevkim olmuştur. Bu çift de farklı değil gibi görünüyor. Ne tür bir adam yemek randevusundan sonra kadınıni arkada bırakır? Ona bir araba çağırmayı teklif etmeliyim. Yapılacak en mantıklı şey *bu*. Onu köşedeki evime götürmeyi teklif etmemeliyim.

Bana yavaşça gülümsüyor. "Bir taksi çağıracağım ama benimle bekler misin?"

"Elbette." Bunu kabul ederken bile pişman olacağımı biliyorum. Sırt çantamı alıp odadan çıkarken onu takip ediyorum. Ama beklediğim gibi kapıya yönelmek yerine sağa dönüyor ve kesinlikle yasak olan merdivenlerden yukarı çıkıyor. Kısa kesiyorum. "Çalışanların oraya çıkmasına izin verilmiyor."

"Sahipleri ve ben eski arkadaşız." Tereddüt ettiğimi görmüş olmalı ki kendi kendine işaret ediyor. "Hava şartlarına uygun giyinmedim."

Bunu tekrar söyleyebilir. Kibar akşam yemeği kıyafetlerinden tam üç santim daha kısa duran kılıf elbise giymiş ve beyaz kumaşı dokunsam yırtılacak kadar narin görünüyor.

Onu ikiye bölmek istemem benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama kontrol bende. Karanlık dürtülerim değil. "Tamam," diyorum sonunda ve onu takip ediyorum.

Beni, ev sahiplerinin şehirde kaldıkları zamanlarda kullanmak zorunda oldukları küçük bir çatı katı dairesine götürüyor. Eşikten adımımı atıyorum ve geri dönüşü olmayan bir noktayı geçtiğim hissinden kurtulamıyorum. Bu önseziden sıyrılmaya çalışıyorum ama ağırlığımı tam olarak üzerimden atamıyorum.

Kadın çantasını kanepeye bıraktı ve topuklu ayakkabılarını çıkardı. Bana bir bakış fırlattı. "Umarım sakıncası yoktur. Yirmi dakika bekleyeceğim ve bu topuklular ayağımı mahvediyor."

Sanki evde beni bekleyen boktan bir yataktan fazlası varmış gibi. Onun yanındaki kanepeye usulca uzandım. Ben iri bir adamım ve insanları korkutmamak için kendimi küçültmenin daha akıllıca olduğu zamanlar oluyor. Özellikle de kadınları. Özellikle de yalnız kadınları. Benden onunla beklememi istedi ama pişman olmasını istemem.

Heyecanlı görünmekten başka bir şey yapmıyor. O uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor ve elbisesinin dolgun kalçalarında daha da yukarı kaymasına neden oluyor. Bakışlarımı gözlerine doğru çekmeye çalışıyorum.

kibarca, ama tam olarak başaramıyorum. Orada bir dövme var, küçük ve karmaşık bir şey. Sanırım bir iskelet anahtarı. Bir parçam bunu öğrenmek için elbisesini yukarı itmek istiyor.

Külot giyip giymediğini öğrenmek için.

, ona bir çeşit sürüngen gibi bakıyorum. "Senin adın ne?"

Arkama yaslanmayı başarıyorum, ancak şimdi yüzyılın horoz duruşuyla mücadele ediyorum. Onun dışında her yere bakıyorum, sonunda kanepenin karşısındaki gerçekten iğrenç soyut resme odaklanıyorum. "Herkül."

"Birinin ailesinin yüksek beklentileri varmış."

Şu anda yapmak istediğim son şey ailem hakkında konuşmak. Artık onların yönettiği şehirde yaşamıyor olsam da, onların hayal kırıklıklarının gölgesinde yaşıyormuşum gibi hissetmemek çok zor. "Onun gibi bir şey."

"Ben Meg." Eliyle bileğimde daireler çiziyor, tırnakları hafifçe tenime batıyor ve inlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Benim neyim var böyle? Bu kadının yardıma ihtiyacı var, kafasında yarım düzine gerçekten kaba düşünce dolaşan azgın bir salağın değil.

Onu öpmek istiyorum.

O elbiseyi yukarı kaldırıp altında ne olduğunu görmek istiyorum.

Dilimle o dövmenin izini sürmek, onu tatmak istiyorum.

Kahretsin, onu becermek istiyorum.

Benim neyim var böyle? Yardıma ihtiyacı var ve ben bir insan yerine sadece göğüslerini ve kıcını gören boktan bir adam gibi onun peşinden nefes nefese koşuyorum.

Babam gibi davranıyorum.

Bu düşünce başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmesine neden oldu. O netlik anında geri çekiliyorum ama o beni daha sıkı kavırıyor. Ben ondan daha güçlüyüm. Yeterince sert çekersem kurtulabilirim ama bu onunla boğuşmak ve belki de onu incitmek anlamına gelir. Kıpırdamıyorum. Bir kaşını kaldırıyor. "Az önce ne düşündüğünü söylersen sana bir dolar veririm."

Onu buna maruz bırakmamın imkanı yok. "Bu iyi bir fikir değil." Eğer bu farklı bir durum olsaydı, o mahsur kalmasaydı, belki

bana asıldığını gösteren tüm işaretlere inanmaya istekli olmak. Ama bu farklı bir durum *değil* ve bir bok varsaymayı göze alamam.

"Beni dene." Meg gülümsüyor ve tırnağını bileğimin iç kısmında gezdiriyor. Sanki tüm bedenim o tek dokunuşla daralıyor. "Seni şaşırtabilirim Herkül."

Boğazımı temizliyorum, dokunuşunun vücudumda yarattığı titreşimi unutmaya çalışıyorum. Olympus'tan ayrıldığımdan beri hiç içki içmemiş olmama rağmen onunla sarhoş gibi hissediyorum. Belki de bu yüzden ona gerçeği söylüyorum. "Çok güzelsin." Solgun elinin bileğimi kavradığı yere bakıyorum. "Ben de öyle düşünüyordum. Güzel olduğunu." Gerçeğin tamamı değil ama bu kadınla yeni tanışmıştım. Ona amının tadının nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamadığımı söylemek için aklımı kaçırmış olmam gerekir. Çizgiler var. Olmak zorunda.

"Oh, Hercules." Sanki onu çok memnun eden bir şey söylemişim gibi hafifçe iç geçiriyor. "Gerçekten bu dünya için fazla safsın, değil mi?"

Düşüncelerimin ne kadar çabuk karardığını ve kirlendiğini bir bilse. "Hayır. Pek sayılmaz."

Gülümsemesi keskinleşiyor. "Korkarım size karşı tamamen dürüst olmadım."

"Ne?"

Sikimin zonklayarak tepki verdiği o keskin gülümsemelerden biri daha. Bana ne *yapıyor*? Ben tecrübesiz bir bakire değilim. Onlu yaşlarımın sonlarında ve yirmili yaşlarımın başlarında hem kızlarla hem de erkeklerle çok eğlendim. gördüğümde, hissettiğimde anlarım. Ama bu... farklı. Derimin altındaki arzuları görebiliyormuş gibi bana dokunuyor ve onları teker teker koparmaktan büyük keyif alıyor. Sikime hiç dokunmadan beni boşaltabileceğine dair içimde garip bir şüphe var.

Bu fikir beni heyecanlandırıyor.

Sikeyim. Onunla ilgili her şey beni heyecanlandırıyor.

"Ben araba çağırmadım." Bileğime karşı o hareketi sürdürüyor. İleri geri. İleri geri. "Seni baştan çıkarmayı umuyordum."

Az önce söylediklerine anlam vermeye çalışırken düşüncelerim birbirine karışıyor. "*Beni* baştan çıkarmak mı istiyorsun?"

"Bu çok mu şaşırtıcı? Yani, kendine bir baksana. Neredeyse yürüyen ıslak bir rüyasın." Ereksiyonumu saklamaya çalıştığım ama başaramadığım yere anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Seni gördüm ve seni istedim."

Şimdi bunu durdurmanın tam zamanı. Söyledikleri doğru olsa bile, yemeğe başka bir adamla geldi. Ona şefkatle dokunan ve içimde şu anda hissettiklerimden bile daha rahatsız edici şeyler uyandıran bir adamla. Eğer ondan intikam almak için beni kullanıyorsa... Fark eder mi? Olmamalı. Onu tanımıyorum. Benimle işi bittikten sonra onu tekrar göreceğimden şüpheliyim. Yaptığı teklifi kabul etmeli ve bir kez olsun fazla düşünmeden eğlenmeliyim.

Yapamamam çok kötü.

Bileğimi elinden nazikçe çekiyorum, dokunuşu gittiği anda teninin sıcaklığını özlemekten nefret ediyorum. "Onu cezalandırmak için benimle yatarsan pişman olursun."

Mavi gözleri kocaman açılmış. "Sen gerçek misin?" "Olmaya çalışıyorum."

Kendini bir silkeliyor. "Bak, yanlış bir fikre kapılmış gibisin. O ve ben... karmaşık bir ilişkimiz var. O benim kocam değil. O benim erkek arkadaşım değil. O..." Tereddüt ediyor, belli ki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Karmaşık." Yarım saniyeliğine bariyerleri dağılıyor ve savunmasız, yalnız ve biraz da üzgün görünüyor.

"Ben kadınları kullanmam. Ya da erkekleri, bu konuda."

"Kullanılmak istediklerinde bile mi?" Uzaklara bakıyor ve sonra geri dönüyor, bakışları keskinleşiyor. "Sana kullanılmak istediğimi *söylediğimde* bile."

Ayağa . O kapıdan çıkıp merdivenlerden . Ama bu kırılganlık beni öyle bir çağırıyor ki aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ben de yalnızım."

"Ben yapmadım-"

Onu öpüyorum. Bunu yapmak istemezdim ama başımı belaya sokmak da istemezdim. Hikâyesi ne olursa olsun, gözlerindeki o bakışı ne yaratmış olursa olsun, eğer onu bir süreliğine uzaklaştırabilir ve eskisinden daha iyi durumda bırakabilirsem, en azından denemek zorunda değil miyim?

Tadı şarap ve baharatlı bir şey gibi ve ağzı hemen benimkinin altında yumuşuyor. Ve sonra dili orada

Benimkine kısa bir vuruşla, aynı şekilde cevapladığım bir soruyla. Onu öpmek nefes almak kadar doğal geliyor.

Nefes almak kadar doğal

mı? Ha.

Daha çok serbest düşüş doğal ve tehlikeli.

CHAPTER 3

M

Bu işe girerken bir planım vardı, ama Herkül

örneğin

parçalara ayırdı. Kibar gözleri ve tatlı gülümsemesiyle bu adam. Hiç beklediğim gibi biri değil. Beni ana olaymış gibi öpüyor, sanki bundan daha ileri gitmemize hiç gerek yokmuş gibi çünkü ağzımın onunkine değmesine doyamıyor. Ve tüm bunlar olurken, odada olmasa bile Hades'in varlığını hissedebiliyorum.

Herkül. Ne isim ama. *Hercules*. Tam yerine oturuyor, çünkü bir Yunan heykeli gibi yapılmış. Altın sarısı saçları kısa kesilmiş ve gözleri o kadar mavi ki nefesimi kesiyor. Özellikle de şu anda bana bakışıyla, sanki bunun olduğuna inanamıyormuş ve yaşayan en şanslı adam o olmalıymış gibi. Omuzları kavrayışımın altında esniyor ve görüldüğü kadar belirgin olup olmadığını görmek için onu gömleğinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Aslında bu harika bir fikir gibi görünüyor.

Alt dudağını öyle sert ısıyorum ki nefesi kesiliyor, bana karşı biraz eriyor. Hades'in bu adamın mazoşist bir çizgisi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Bu beni şaşırtmazdı. Hades, etrafındaki birinin ne zaman bir ya da on iki sapkınlık barındırdığını biliyor gibi görünüyor. Herkül'ün gömleğini çekiştiriyorum ve o da gömleği kafasına geçirmeme izin veriyor. Arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Bana güzel diyorsun ama asıl güzel olan sensin."

Altın yanakları biraz pembeleşiyor ve az önce benim yaptığım gibi alt dudağını ısıyor. Bu adam çok fazla. Eğiliyorum ve dilimle o noktayı yatıştırıyorum. "Bana ne istediğini söyle."

"I..."

Kendini tutacak. Bunu şimdiden söyleyebilirim. Bileğini kavıyorum ve elini kalçama, tam dövmemin üzerine bastırıyorum. "Kibarca söyleme. Duymak istediğimi düşündüğün şeyi değil. Bana şu anda, şu anda, her şeyden çok ne istediğini söyle."

Herkül'ün bakışları önce ağızma, sonra da elinin kalçamı kavradığı yere düşüyor. "Aminin tadına bakmak istiyorum."

Tüm vücudum ısınıyor ve geriliyor. Saf olmadığını söylüyor, ama bunu yönetmeme izin vermesinde neredeyse masum bir şey var. İtaatkâr, evet, ama bundan daha fazlası. Onu kirletmek istiyorum. Elini elbisemin altından geçiriyorum ve beni kalçalarımın arasından avuçlarken nefesimi tutuyorum.

Şüpheli bir şekilde hırlamaya benzer bir ses çıkarıyor. "Külot yok mu Meg?" "Onları sevmiyorum."

"Siktir, ben de bilmiyorum."

Hiçbir şey denemiyor, bunu benim yönetmeme izin veriyor. *Teslim oluyorum*. Hades'le akşam yemeğinden kalan tüm karışık duygular bu anda yanıp kül oluyor. Lanet olsun ona, ama haklı. Bu gece ihtiyacım olan şey tam olarak bu. Koltuğun koluna yaslanıyorum. "Ne istiyorsan al."

Sanki bunun bir tuzak olduğundan eminmiş gibi uzun bir süre bana bakıyor. Kalçalarımı biraz döndürüp kendimi avucuna sürtüyorum. Bu onu kendine getiriyor. Amımı görmek için elbisemi yukarı itebilmek için vücudumdan aşağı doğru hareket ediyor.

Yüzündeki ifade.

Bu anın bir fotoğrafına sahip olmak için saçma bir miktar para ödeyebilirdim, onu kilitli tutmak ve bir yumruğa ihtiyacım olduğunda çıkarmak için. Sanki hayatını peşinde koşarak geçirdiği bir hazineyi bulmuş gibi amıma bakıyor. Ve sonra üzerimde, dilini klitorisimden aşağıya, amımın üzerinde sürüklüyor, daha da aşağıya inmek için beni açıyor ve sonra klitoral başlık piercingimi fiskelemek için geri dönüyor. Hades bu tür şeylerde nadiren yanılır, ama yine de coşkusu karşısında neredeyse şok oluyorum. Beni diliyle beceriyor, zevkimi acımasızca artırırken bile etime karşı hırlıyor.

Henüz yeterince yüksek değil. "Hercules-"

Vites değiştiriyor, klitorisime doğru ilerliyor ve kalçalarını kanepeden kaldırmaya yetecek bir güçle iki parmağını içime sokarken sertçe emiyor. "Oh *lanet olsun.*" Aşağı bakıyorum ve onun beni yakından izlediğini, tepkilerimi ölçtüğünü görüyorum. Tekrar yaparken bakışlarını tutuyor, parmaklarıyla beni beceriyor ve klitorisime ayak parmaklarımla kıvrılmasına ve gözlerimin kafamın içinde geri dönmesine neden olan uzun çekişler veriyor.

Bu iş nasıl bu kadar kontrolden ıktı?

Ne zaman baştan çıkararak değil de baştan çıkarılan oldum?

"Bekle, bekle, bekle."

Hemen başını kaldırıyor ama yüzgeçlerini çıkarmıyor, pis ocuk. "Seni incittim mi?"

"Hayır, yle bir şey değil." Dirseklerimin üzerinde ve parmaklarıyla G noktaya karşı yaptığı o titreşimli şeyin verdiği zevki düşünmeye çalışıyorum. "İhtiyacım var..." Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Beni bu şekilde boşaltmasına izin vermek dünyadaki en kolay şey olurdu.

Ama bir erkeği nasıl okuyacağımı biliyorum ve bu adam beni yıldızları görecek kadar sert bir şekilde gaz çıkaracak, sonra elbisemi tamir edecek, bana bir araba çağıracak ve beni eve gönderecek. Her yerinde bu tür bir özverili şehitlik yazılı. Bu gece değil.

yaslanana kadar omuzlarını itiyorum ve sonra kucağına sürünüp başka bir öpücükle ağzını talep ediyorum. Dilinde kendi tadımı alabiliyorum ve bu beni daha da ateşlendirmiyorsa ne olayım. Bu boku hep sevmişimdir.

"Meg, benimle ilgilenmek zorunda değilsin." Eli yine kalçalarımın arasında, amımı ayırıyor ve derinlere iniyor. "Seni boşaltmak istiyorum."

"Yapacaksın." Kendi başıma biraz araştırma yapıyorum. Normalde baştan çıkarma tekniklerimle gurur duyarım. İlham geldiğimi hissettiğimde bir insanı sadece soyarak orgazmın eşiğine getirebilirim. Zevk acıya dönüşüp tekrar yalvarmaya başlayıncaya kadar bekletmeyi ve kızdırmayı seviyorum.

Bu gece o incelikten yoksunum.

Ona içimde ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var. Pantolonunu çekip açarken ve sikine uzanırken ellerim gerçekten titriyor. Tanrım, beklediğimden de büyüktü. "Sana ihtiyacım var."

Bileğimi yakalıyor, kaşları çatılıyor ve mükemmel sarı kaşları gölgeleniyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"Herkül." Çenesinde bir kasın kıpırdamasına neden olan sert bir vuruş yapmak için ona karşı koyuyorum. "Sikine binmek istiyorum. Seni içimde derin ve sert istiyorum ve ikimizin de böyle boşalmasını istiyorum." Beni bırakmadığında, öldürmek için içeri giriyorum. "Seni becermeme izin ver Herkül. *Şimdi*."

Aynen böyle, o benim.

Beni tamamen yerinden oynatmadan pantolonunu çıkarmayı başarıyor, ama sorun değil çünkü elbisemi çıkarmakla o kadar meşgulüm ki bunun garipliğini umursamıyorum. Carver City'nin cinsel seçkinleriyle on yıldır oynuyorum ve bir ergen gibi kendimi beceriyorum.

Koltuğun yanındaki dekoratif dolabı karıştırıyorum ve bir prezervatif buluyorum. Kaşlarını kaldırıyor ama ben paketi açıp sikine geçirirken yorum yapmıyor. "Acele et, acele et, acele et."

"Acele etmemize gerek yok." "Kendi adına konuş."

Kısık kahkahası tüm vücudumu sıkıyor. Herkül beni belimden yakalıyor ve bir koluyla beni kendine doğru çekerken diğer eliyle de giriş yerimde pozisyon alıyor. "Yavaş gideceğim."

"İstemiyorum." Üzerine abandım ve kahretsin, belki de onun boyutuna alışmak için kendime biraz zaman vermeliydim. Sallanıyorum ve kıvranıyorum ama o bir kolunu belime doluyor ve bizi tamamen birbirimize kenetliyor.

"Meg." Sesi benim hissettiğim kadar çaresiz geliyor.

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Mavi gözleri siyaha yakın koyulaşmış, sanki irisleri tüm rengi yutmuş gibi. Beni aynı anda hem cezbeden hem de iten o tatlılık gitmiş. Bu yaratık tamamen erkek ve yüz ifademi değerlendirirken kendini beğenmişlikten de öte. Yüzümde ne gördüğünü ancak tahmin edebiliyorum, ama bu onu memnun ediyor.

"Beni becermeni istiyorum." Komutum biraz soluk soluğa çıkıyor ama elimde değil. O beni bu kadar mükemmel doldururken olmaz.

"Seni beceriyorum."

Kalçalarımı döndürüyorum, azıcık lezzetli bir sürtünmeyi başarıyorum. Yeterli değil. İhtiyacım olan şey için değil, ikimizin de ihtiyacı olduğundan şüphelendiğim şey için değil. I

çenesini tutup bakışlarını yakaladım. "Becer beni, Herkül. Sertçe. Söz veriyorum kırılmayacağım."

Beni sikinden çekip yüzüstü kanepeye fırlattığında kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Sonra tekrar kalçalarımın arasına giriyor, kıcımlı yukarı kaldırıyor ve sikini tekrar sokuyor. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama sırtımın düz kısmındaki eli beni durduruyor.

Pis çocuk.

Kalçalarımı kavlıyor ve beni test etmek için birkaç deneysel hamle yapıyor. Keşke bilseydi. Her birine karşılık , ta ki o kadar derine inene kadar, sikini boğazımın arkasında hissettiğime yarı yarıya eminim. "Evet."

İşte o zaman kendini tuttuğunu anlıyorum. Çünkü hareket etmeye başladığında, benim için merhamet yok. Sorun değil. Bunu istemiyorum. Eğer yumuşak ve tatlı bir şey isteseydim... ama asla istemem. Bu ne-ther, ve her yönden mükemmel. Sadece aşağı ve kirli lanet, her vuruş bana tam ihtiyacım yere vuruyor. Vanilyaya benzeyen bir şey yaşamayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bu ihtiyacımı sapkınlık olmadan da karşılayabileceğimi neredeyse unutmuştum.

İşin içinde kink *olması* dışında.

Herkül bilmiyor olabilir ama bu işte Hades'in vekili. Efendim emrettiği için beni beceriyor.

Ve aynen böyle, boşalıyorum. Orgazmım dudaklarımdan bir çığlık çıkarıyor ve Herkül beni derinlere itiyor, uzun saniyeler boyunca kısa pompalarla beceriyor. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, merhamet için yalvarmak üzereyken, dudaklarında adımla beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor.

Kanepede yanıma uzandı. "Lanet olsun."

"Lanet olsun doğru," diye mırıldanıyorum. Kalbimin çarpıntısından başka bir şey düşünemiyorum. Bunu beklemiyordum. Bunu asla tahmin edemezdin.

"Seni incittim mi?" Tereddütünün yeniden ortaya çıkmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Sırtarak ona doğru bastırıyorum. "Azıcık bile değil." "Ama-"

Dönüyorum ve bir bacağımı onun kalçasına atıyorum. Beni cüceleştiriyor ve kalçama yerleşen büyük eli beni neredeyse narin hissettiriyor. Bana fiziksel olarak hükmetmesi dünyadaki en kolay şey olurdu ama

O güzel yüzünde sanki tekmelenmeyi bekliyormuş gibi emin olmayan bir ifade var. Ve eğlenceli bir şekilde değil. Ellerimi göğsünde gezdirip yüzünü avuçluyorum. "Herkül, emirleri çok güzel uyguladın."

İçindeki bir şey rahatlıyor ve beni kendine çekiyor ama sanki az önce sert ve pis bir şekilde becerdiği bir kadın değil de rahatlatmak için kullandığı bir oyuncak ayıymışım gibi geliyor. Ben aldırmıyorum. Neredeyse vanilyalı bir sahne olsa bile, sonrasında bakım sürecin bir parçası. Beni kucaklamasına izin veriyorum ve bu anın tadını çıkarmak için kendime izin veriyorum.

Güzel bir adam beni az önce boşalttı ve şimdi rahatlamak için bana bakıyor. Onun tarafında oyun yok. Duvarlar yok. Bu basitlik beni tahmin edemeyeceğim bir şekilde rahatlatıyor. Elimi kolunda gezdiriyorum. "Pişman değil misin?"

"Pişman değilim," diye nefes alıyor. "Sadece bunun olduğuna inanamıyorum."

Gülüyorum ve uzun zamandır olmadığım kadar rahatlamış hissederek ona yaslanıyorum. "Oh, oldu işte. Ve iyiydi."

"Meg," diyor yavaşça.

"Evet?"

Aramıza uzanıyor ve elini vücudumun ortasına doğru sürüklüyor. "Sana araba diyebilirim." Kör bir parmakla beni izliyor, içeri itiyor ve ıslaklığımı klitorisimin etrafına sürüklüyor.

"Yapabilirsin." O hareketi tekrar yaptığında neredeyse titriyorum. Beni gaza getirmeye yetecek kadar yakın değil ama iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi.

"Ya da..." Kulağımı, Hades'in bu gece erken saatlerde yaptığı yerin neredeyse aynısından yalıyor. "Ya da amını tekrar yiyebilirim. Seninle işim bitmeden beni durdurdun."

Yapmamalıyım... Ama yine de yapmaktan gerçekten keyif aldığım pek çok şeyi yapmamalıyım. "Bu oldukça iyi bir karar." Onu da yanıma alarak sırt üstü dönüyorum. "İstediğim gibi beni becermeden ne kadar zevk aldığımı düşünürsek sanırım bu makul bir istek."

"Tamamen mantıklı." Beni kanepede yukarı doğru itiyor, böylece ben oturuyorum ve o da açık kalçalarımın arasına uzanıyor. Bana hınzırca bir sırıtış atıyor ve midemde jilet gibi keskin kanatları olan kelebekler uçuşuyor. "Senden hoşlanıyorum Meg."

"Ben de senden hoşlanıyorum, Herkül." Eğilip amıma ağzı açık bir öpücük kondururken parmaklarımı hafif saçlarının arasından geçirmekten kendimi alamıyorum. Diliyle beni keşfederken yüzündeki saf mutluluğu görmeye doyamıyorum. Şimdi ikimiz de gerginliğimizi attığımıza göre kontrolü biraz daha iyi, ama iyice zevk aldığı daha açık olamazdı. İçimde zevk rüzgarları esiyor ve onu klitorisime geri yönlendirmek için saçlarını çekiyorum. "Beni tekrar boşalt."

Bu sefer alay etmiyor. Emirlerimi harfiyen yerine getiriyor, beni sınıra yaklaştıırken klitorisimi ustalıkla çalıştırıyor. Yavaşlamıyor, durmuyor, amacı benim zevkim olmasaydı korkutucu bulabileceğim tek bir kararlılıkla peşimden gidiyor.

"Evet, Herkül, aynen böyle."

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket başımı kaldırmama neden oluyor ama Herkül amımı yalamaya daldığı için bunu fark edemiyor. Bu yüzden Hades'in odaya girdiğini görmüyor. Sadece Hades'in gözlerindeki sıcaklık bundan ne kadar etkilendiğini ele veriyor, ama bunun öfke mi, arzu mu yoksa her ikisinin bir kombinasyonu mu olduğunu söyleyemiyorum.

Ağzımı açıyorum ama başını sallıyor. Sadece küçük bir gülümseme veriyor ve ağzından tek bir kelime çıkıyor. *Gel*.

İşte böyle, büyü bozuldu. Hades, Efendim'in bakışları karşısında çaresiz kalmış bir halde bana bakarken, ben Herkül'ün ağzına sürtünerek tekrar hareket etmeye başlıyorum. Orgazmım bana bir yük treni gücüyle çarpıyor, sadece Herkül ve Hades'in olduğu zamankinden bin kat daha güçlü.

I. Sırtımı eğiyor ve dudaklarımdan bir çığlık çıkarıyor. Tüm dünya bulanıklaşıyor.

Hades'in en yumuşak sesiyle "Peki burada neyimiz var?" dediğini duymamı engelleyecek kadar bulanık değil.

CHAPTER 4

Hades

Bir planın bir araya gelmesini çok seviyorum.

Bu çocuğun aynı anda hem Meg'i hem de kendini örtmek için çırpınışını izlerken duyduğum haz düpedüz orgazmik. Sanki onu soyunmanın her aşamasında, uygunsuzluğun her anında görmemişim gibi. Sanki sağ elimin benim olduğu gibi o da benim değilmiş, benim bir uzantımmış gibi.

Daha iyisini bilmeme rağmen, onları birlikte görmenin tadını çıkarıyorum. Araya girmek için daha uzun süre bekleyebilirdim ama Meg'in talimatları vardı ve işlerin ondan uzaklaşmasına izin verdi. Her zaman duygusal bir çizgisi vardı. Bu onun tek zaafı ve ben bunu karşılıklı çıkarlarımız için kullanmaktan çok mutluyum.

Ve ne büyük bir fayda.

Hercules mükemmel yaratılmış. Bir yanım bunu fark , buna tepki vermemeyi diliyor ama kendimi inkâr etmek hiçbir zaman nasıl yapılacağını öğrenme zahmetine katlandığım bir şey olmadı. O altın kaslar, altın saçlar ve ilk fırsatta parçalara ayırmaktan büyük keyif alacağım haklı bir haysiyetsizlikten ibaret.

"Ne yapıyorsun burada?" Aletini saracak bir tişört bulmayı başardı ama bu her şeyden çok alay etmek içindi. Ne de olsa onu tüm ihtişamıyla zaten görmüştüm.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim olanı talep ediyorum." Meg'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Tam da beklediğim gibi, kesintiye rağmen, uzun zamandır olmadığı kadar gevşek ve rahat. Bu

zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Herkül bir köprüdür ve amacına iyi hizmet edecektir.

Ama sadece uygun basınç noktalarını tetiklersem. Parmaklarımı şıklatıyorum ve bir noktayı işaret ediyorum. "Gel, Meg."

Meg altından sıyrılıp bana doğru yürürken Herkül'ün şaşkınlığı dehşete benzer bir şeye dönüşüyor. "Hayır. Ne yapıyorsun? Kes şunu."

Yanımda dizlerinin üzerine çökerken neredeyse suçlu gibi görünüyor, ama Meg benimle savaşıyor kendini eğlendirse de, benim olmayı seviyor. İlişkimiz ne kadar karmaşık hale gelse de, geçmişimiz ne kadar karışık olsa da. Elimi siyah saçlarının üzerine koyuyorum çünkü bunun onu çileden çıkaracağını ve sahip olduğu tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçireceğini biliyorum. "Aferin kızıma."

Herkül hâlâ tren çarpmış gibi görünüyor. "Neler olduğunu açıklamamı istiyorum." Bu adam yüzlerce yıl önce şövalyeliğin olması gerektiği gibi inşa edilmişti. Kendini beğenmişliğin bir örneği, iyilik için bir güç. Hamlemi yapmadan önce onu aylarca izledim. Çaresiz bir yaratıkla karşı karşıya kaldığında, koruma sağlamak için her zaman kendini ters yüz edecektir.

İşin püf noktası onu Meg'in çaresiz olduğuna ikna etmektir, ki bu Meg'in hiç sahip olmadığı bir özelliktir.

"Korkarım sadece bir oyun." Saçlarını okşamaya devam ediyorum. "Meg'imi başka erkek ve kadınları becermesi için göndermek beni eğlendiriyor, ben de onu seni baştan çıkarması için gönderdim. Gerçekten, durumun kendi kendini açıkladığını düşünüyorum."

"Ona beni mi siktirdin?" Gözlerindeki ihanet canlı bir şey, hemen ardından öfke ve... Ah, işte orada. Onu üzerinde duran şeytandan kurtarma arzusu. Gerçekten, bu çok kolay, domino taşlarını sıraya dizip ilkinin devirmek kadar basit.

Sorusunu duymazdan geliyorum, çünkü bunun onu daha da çileden çıkaracağını biliyorum. "Giyin aşkım." Dikkatimi çocuğa veriyorum. O *aslında* bir çocuk değil. Hâlâ masum bir havası olsa da o bir erkek. Hem rengi hem de yüz hatları babasınıninkine benziyor. Zeus planlarımı bilseydi ne derdi diye merak ediyorum ve öfkesini hayal ederek bir gülümsemeyi zor tutuyorum. Onun felaketi olacak bir öfke.

Hepsi zamanında oldu.

Meg çabucak giyiniyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Hâlâ canı çıkana kadar sikilmiş gibi görünüyordu ama ayağa kalkıp elimi tuttuğunda yarı yarıya düzgün görünüyordu. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Beni memnun ediyorsun."

Gülümsemesi acı veriyor ve Her- cules'e bir bakış atmaktan kendini alamıyor. Bu adamın onu ne kadar çağırdığının farkında mı acaba? Yeraltı Dünyası'nda itaatkârlar çoktur ama masumlar çok daha nadir görülür. Tüm bunlar sona erdiğinde Meg'im onun için katlandığım zahmetler için bana teşekkür edecek. Peki ya başka bir sebep varsa? Ben neysem oyum.

Sonunda bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Teşekkür ederim, efendim."

Onu kapıdan çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyorum ve o da itaatkâr küçük bir köle gibi beni takip ediyor. Geldiğini biliyorum ve şehir arabasının arkasına kayar kaymaz içime girmesinden neredeyse zevk alıyorum.

"Ne *oluyor*, Hades?"

"Çok tatmin edici bir hediye gibi görünen bu şey için rica ederim."

Bakışları, onunla geçirdiği zamandan sonra neredeyse ışıldayan halini tamamen yok edemiyor. "O küçük şarkı ve dans ne hakkındaydı? Bana sahipmişsin gibi davrandın. Bunu onun yüzüne vurdun."

Planlarımı tartışmaya hazır değilim. "Sana sahibim." "Hades, bazen tam bir pislik oluyorsun."

Boynunun arkasından tutup onu kucağıma çekiyorum. "Sana serbestlik tanıyorum Meg. Seni şımartıyorum."

", bırak beni!"

Elbisesini yukarı ittim ve kışına iki sert şaplak attım. "Bana güvenli kelimeni söyle." Hemen cevap vermeyince iki parmağımı amının derinliklerine soktum. Hâlâ orgazmdan ve Herkül'ün ağzından sıılsıklam olmuş durumda. Eğer onu iyice açarsam, orada onun tadını alabilir miyim? Bu düşünceyle sikim daha da sertleşiyor. Gözlerimi kapatmalı ve kontrol için savaşımalıyım. *Çok yakında. Çok yakında.* "Söyle bana."

"Cerberus," diye mırıldanıyor.

"Bu doğru. Cerberus." Tıpkı onun sevdiği gibi iç duvarına sertçe bastırıyorum ve o da benim için kıvranıyor. "Söylemeyi ihmal ettiğin güvenli kelime

küçük oyunumuz sırasında bir kez kullandın. Altın çocuğu becermek istedin ve benim izlememi istedin ve sana gelmeni söylediğimde, ne kadar kirli hissettirdiği için daha da sert bir şekilde gaz çıkardın. Seni *tanıyorum* Meg. Vücudunu ve ruhunu tanıyorum. Halk için şehit rolü oynayabilirsin ama benimle oynayamazsın."

"Senden nefret ediyorum," diye hıçkırıyor, bana daha iyi erişim sağlamak için kalçalarını daha geniş açarken bile. Aramızdaki her şey hep böyle. Her zaman sonuna kadar bir kavga ve sevişmenin yumuşak sonrasında bile güç oyunları ile birbirimizi itip kakıyoruz.

"Hayır, vermiyorsun. Sana ihtiyacın olanı veriyorum. Bunu unutma, bir *garsona* gözlerini diktiğinde bile." Herkül'ün sadece bir garson olduğu söylenemez ama bu konuşma karşısında bu gerçeğin bir önemi yok. Bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi geri almak için ilk adımımızı attık, Meg'i santim santim yanımda sürüklemek zorunda kalsam bile. "Bu gece sana verdiğim muhteşem hediye için bana 'teşekkür ederim' de."

Altına kaçırıyor ve kıvranıyor, ama gerçekten kurtulmak için savaşıyor. Sadece mücadele ediyor, böylece onu tutup isteğime boyun eğdireceğim. Serbest elimle ona tekrar şaplak atıyorum. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez. "Şimdi, Meg."

"Teşekkür , efendim." Sözcükler sanki bir lanet gibi çıktı.

"Aferin kızıma." Onu arka koltuğa yatırdım ve döşeme tahtalarının üzerine diz çöktüm. "Harika bir performans sergiledin. Ödülünü ister misin?"

Alt dudağını ısıyor, sanki bana sapıklığından dolayı tekrar siktirip gitmemi söylemek istiyor, ama arzu her şeyin önüne geçiyor. Gecenin sonunda ona tam da ihtiyacı olan şeyi vermiştim ve o da bunu biliyordu. Meg elbisesini daha yukarı çekti. "Evet, efendim. Ödülümü şimdi istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir elimi karnından aşağı indirip parmaklarımla amını ayırıyorum. Yaptığı şeyden dolayı pembeleşmiş ve şişmişti. yerine sabitliyorum ve dilimin düz kısmını üzerinde gezdiriyorum. Meg bir inilti çıkarıyor ve koltuk başlığını tutmak için arkasına uzanıyor.

Teninde onun tadını alabiliyorum. Teninde *kokusunu* alabiliyorum.

Ellerimi kışının altına sıkıştırıp onu ağzıma yaklaşıtıyorum ve çılgınlık sınırında bir vahşilikle onu yutuyorum. Hatta

Onu koltuğa oturttuğumda ve yarağımı çekmek için pantolonumu açtığında, yavaş, çökmekte olan vuruşlarla bana binerken bile orgazm yolunda çığlık atıyor...

Herkül'ü kışkandığım için mi beni reddettiğinden emin .
üzerinde.

Ya da onu arzulamak.

CHAPTER 5

Hercules
Gitmesine izin veremem.

Gözlerimi her kapattığımda Meg'in onun ayaklarının dibine oturmaya zorlandığını görüyorum. Vücudunun zarif kıvrımlarını görüyorum, sanki o pozisyonu işgal etmek için yaratılmış gibi eğiliyor. Saçlarını okşayışını görüyorum - sahiplenici ve kontrol edici. Bizi basmış olması önemli değil, benimle seks yapmasını *istemiş* olması önemli değil, o odada neler olduğuna dair hiçbir şey anlamamış olmam önemli değil.

Hayır, bu bir yalan.

Onu benden uzaklaştırmaya çalıştığında ve o da itaat ettiğinde güzel yüzüne yansıyan zaferi anlıyorum.

Yüzündeki hayal kırıklığını ve öfkeyi ben de anlıyorum.

Kapana kısıldı. Bu adam onu bir şekilde elinde tutuyor, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Bir insanın hayatını yavaşça boğan bir yerde sıkışıp kalmayı, özgürlüğünüzü kazanmak için hangi parçalarınızı kesmeniz gerektiğini çok iyi bilirim. Bazı parçalarımı Olimpos'ta bıraktım ama bedelini ödemeye değer buluyorum. Ne de olsa özgürüm.

Meg'in

aksine.

Leda'nın

aksine.

Durumları pek benzemese de ikisini birbirine karıştırmamak mümkün değil. Leda saldırıya uğradı. Meg... Neler olduğundan pek emin değilim. Tek bildiğim güçlü bir adamın onun tasmaını tuttuğu.

ve yabancılarla sikişmek gibi şeyler yapmasını emretti. Yaptığımız şeyden zevk aldığını düşünmüştüm ama bağlamı bildiğim için emin olamıyorum. Eğer onu zorladıysa, rızası olabilir mi?

Hayal edebileceğimden daha fazla babama benzeyebileceğim düşüncesi beni rahatsız ediyor. Uyuyamıyorum. İşime odaklanamıyorum ve aptalca hatalar yapmaya devam ediyorum. Hatta Leda'ya bir mesaj yazacak kadar ileri gidiyorum, ancak göndermeyecek kadar kontrolüm kaldı. Kendimi daha iyi hissetmek için ona bakmak hiç adil değil. Onunla bir daha iletişime geçmeyeceğime söz verdim ve bu sözümü tutacağım.

Tekrar ve tekrar, aklım Meg'e gidiyor. Eğer korktuğum kadar kapana kısıldıysa.

Kendi haline bırakmak daha akıllıca. Zeus'un oğlu olarak bir fark yaratamadıysam, kendime ait olmayan bir şehirde isimsiz bir garson olarak gerçekten bir fark yaratabilir miyim? Ödeme olarak teklif edecek param bile yok, ancak hiçbir miktar paranın bir fark yaratmayacağından şüpheleniyorum. Bu adamın tipini daha önce de görmüştüm. Eskiden onun gibi bir sürü adam tanırdım. Hırslı, acımasız ve yollarına çıkan herkesi ezip geçmeye istekli. Benim gibi insanlar.

Meg gibi insanlar.

Onun kim olduğunu anlamam iki günümü alıyor - Yeraltı Dünyası adlı seçkin bir kulübün sahibi olan Hades. Web sitesindeki resmine, saçlarındaki seçkin gümüş rengine ve şık siyah çerçeveli gözlüklerine bakarak çok uzun zaman geçiriyorum. Çekici biri. Gerçekten çekici. Beni karısının amını yerken yakaladığında takındığı yumuşak gülümsemeyle kıvrılmış ağzı, midemin hiç de nahoş olmayan bir şekilde sıkışmasına neden oluyor. Sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyor ve bunu öğrenmek beni ya çok memnun edecek... ya da hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey olacak. Bunun ortası yok. Bunu Meg'i arzuladığımdan daha fazla arzulamamalıydım, beni sadece emredildiği için beceren bir kadını.

Yine de izin günüm geldiğinde, kendimi Yeraltı Dünyası'na ev sahipliği yapan binanın kapılarını zorlarken buluyorum. Perili ve sırlarla dolu Viktorya döneminden kalma bir ev bekliyordum ama burası şehir merkezinin ortasında bir gökdelen. Lobi diğer binlerce lobi gibi; fayanslar, nötr renkler ve asansörler. Hepsi bu kadar.

Rehberi kontrol ettim ve doğru asansör katına yöneldim. Ancak kapılar beni içeri kapattığında ne kadar çizginin dışında olduğumu anlıyorum. Meg ve Hades her ne oyun oynadıysa, belli ki aralarında kalmış. Seyirci istemedim ama doğru koşullar sağlandığında buna itiraz edecek de değildim. İzlenmek umurumda değil. Hatta hoşuma bile gidiyor.

Meg'i kurtarmak için buraya hücum etmek en iyi ihtimalle zorbalık, en kötü ihtimalle de çılgınca yanlış bir yol. Arkamı dönüp gitmeli ve hayatıma devam etmeliyim.

Yapmalıyım... ama yapmıyorum.

Kapılar açılıyor ve boş bir odanın ortasında duran masaya doğru . Masada muhtemelen hayatımda en güzel insan olan siyahi bir adam oturuyor. Koyu teni o kadar az kusurlu ki, gözenekleri olmadığına yarı yarıya ikna oldum ve benim vücudumdakinin yaklaşık altı katı değerinde bir takım elbise giyiyor.

Bana da benzer bir bakış fırlatıyor ve ardından geniş bir gülümseme sunuyor. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, yakışıklı?"

"Meg'i görmeye geldim." Eğer bir konuşma yapabilirsek, belki de beni en başta bu lobiye sürükleyen koruma dürtüsünü geri çevirebilir. Onun kapana kısılmadığına, belki de o dairede seks yaptıktan sonra olanları yanlış anladığıma dair kendimi rahatlatılabiliysem... Belki o zaman tüm bu olanları unutabilirim.

Yüzü soğuk ve profesyonel bir ifadeye bürünüyor. "Müsait olup olmadığına . Oturun lütfen."

Dönüyorum ve zeminle aynı taşta zekice gizlenmiş bir bank buluyorum. Bir bekleme odası kendi başına bir savunma, kendi başına bir silah olabilir. Bir dinleyiciye daha izin verilmeden önce güç dinamiklerini kurar. Bunun farkındayım ama bu oyunu oynamak dışında başka bir şey yapma şansım yok. Beklemek için yerleşiyorum.

Sonunda, uzun sürmedi. Ben geldikten on dakika sonra adam boğazını temizledi. "İçeri girebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Masanın etrafından dolaşıp büyük siyah kapıya doğru ilerliyorum. Göz korkutmak için yapılmış ve başarılı da olmuş. Sinirlerim beni alt etmeye çalışsa da onları derinlere itiyor ve eski alışkanlığım olan yüz ifadelerimi maskeleyemeye geri dönüyorum. Bu, babamın bana karşı uyguladığı hayati bir hayatta kalma taktiği idi.

sarayını çağırmayı sever. Hades'in yakın çevresine ne dediğini merak ediyorum ama bu düşüncenin burada yeri yok.

Kapıyı itip açıyorum ve yan odaya giriyorum.

Ne beklediğimden emin değilim. Yeraltı Dünyası gibi bir isimle, birçok yöne gidebilirdi. Bunun yerine, lüks bir mekandaki herhangi bir bara benziyor. Kabinler duvarları kaplıyor, her biri koyu gri duvarlara gömülmüş ve her birinin üzerinde asılı duran tek bir küçük stilize avize dışında gölgelerle örtülmüş. Hepsi farklı şekil ve tarzda, ancak her biri gümüşten yapılmış ve ışığı susturan cam ya da kristal parçalara sahip. Bu mekanda neler olup bittiğini bildiğimi düşünürsek, şaşırtıcı derecede şık bir etki.

Zeminin geri kalanı, ana cazibe merkezi olarak hareket eden dairesel bar ile çok daha iyi aydınlatılmıştır. Dev bir mermer heykeli çevreleyen çok çeşitli alkol seçenekleri sergileniyor... Göz kırıyorum. Neredeyse yok gibi ama bir seks partisini tasvir ettiğinden eminim.

Dikkatimi çeken ve onu son gördüğümünden daha seçkin gösteren siyah üzerine siyah takım elbisesi ile bara yaslanmış olan adam.

Hades.

Ne be?

Bana kaşlarını çattı. "Bu kadar şaşkın bakma. Gerçekten kapıma gelip Meg'i sorabileceğini ve benim bundan haberim olmayacağını mı düşünüyorsun?" Bana günlerdir peşimi bırakmayan o yarım gülümsemesini takınıyor. "Sanırım ikimiz de senin bundan daha zeki olduğunu biliyoruz."

Belki de öyleyimdir.

Belki de her şeyin onu tekrar görmeye bağlı olduğunu biliyordum.

Bilmiyorum. Midem kendi içinde dönüyor, öfke, kendini beğenmişlik ve arzudan oluşan zehirli bir bileşim düşünmemi zorlaştırıyor. Boğazımı temizliyorum. "Onu görmek istiyorum."

"Meg'ime çok düşkünsün." Eliyle işaret ediyor ve barın arkasında uzun boylu, kıvrımlı bir Latin kadın beliriyor, iki içki koyuyor ve uzaklaşıyor. Odada başka kimse yok, o yüzden biraz mahremiyet sağlamaya çalışıyor olmalı. Hades bardağı alıyor ve ellerinin zarafetini, zarif hareketlerini fark etmeden edemiyorum. Yüzgecini kıvrıyor. "Söz veriyorum ısırmayacağım. Kibarca istemediğin sürece."

Kanım sikime hücum ediyor ve ben bunu hiç anlamıyorum. Bu adamı yere sermek istemeliyim ama ondaki bir şey içgüdülerimi yanlış yönlendiriyor. Savaş ya da kaç yok. Ya kaç ya seviş ve şu anki kafa karışıklığımda bile ikincisine oynamaktan daha iyisini biliyorum.

İkincisine oynamaktan daha iyisini bilmeliydim.

Hades iç çeker. "Peki, kötü adam rolünü ben üstleneceğim. Ya oturur, benimle sohbet edersin ve ben de Meg'imın senin etrafında olmasını isteyip istemediğime karar veririm ya da Allecto'yu çağırırım ve o da sana eşlik eder. Bu kadar basit."

Bu Allecto'nun kim olduğunu bilmiyorum ama onun hakkında endişelenemeyecek kadar cümlesinin ilk kısmına odaklanmış durumdayım. "Meg bir insan, evcil hayvan değil. Onun kiminle konuşup konuşmayacağına sen karar veremezsin."

"Meg hem bir insan hem de bir evcil hayvan." İşte yine gülümseme, benim erişemediğim özel bir şakanın tadını çıkardığını söyleyen gülümseme. "Otur, Herkül."

Vücudum dikkat kesiliyor, isteyip istemediğime karar vermeden komutundaki keskinliğe itaat ediyorum. Ona doğru adım atıyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Ne kadar iyi bir çocuksun sen." Başını yana eğiyor, kıyafetlerimin altını görebildiğini hissettirecek şekilde beni inceliyor. "Merak ediyorum... Sana diz çökmeni söylesem diz çöker misin?"

"Hayır," diye hırlıyorum gerçeği örtbas etmek için. Ne yapacağımdan emin değilim. Kot pantolonumun üzerinden zeminin ısırlığını neredeyse hissedebiliyorum. O gece Meg'e dokunduğu gibi başımın üzerinde duran elinin ağırlığını. Göğsüm ağrıyor ve nedenini anlamıyorum.

Her anlama gelen ama hiçbir anlama gelmeyen o omuz silkmelerden daha. "Sanırım öğreneceğiz."

"Meg'i görmek istiyorum."

İçkisinden bir yudum alıyor ve kaşlarını kaldırıyor. İsteksizce ben de kendiminkini alıp aynısını yapıyorum. Bu viski. Çok, çok pahalı bir viski. Dudaklarımı yalıyorum, onun yırtıcı bakışları karşısında hareketsiz kalıyorum. "Meg'i görmek istiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Evet, evet. Her şeyin zamanı var." Arkasını bara yaslıyor. "İkimiz arasında dürüst olalım, olur mu? Meg'i görmek istemiyorsun. Bundan çok daha fazlasını istiyorsun."

Ben bile ne istediğimi bilmezken o bunu nasıl bilebilir? Karışık tepkilerimi örtbas etmek için bir içki daha alıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Pek çok yeteneğim var. İnsanları okumak da bunlardan biri. Sen, sevgili oğlum, Meg'in amcığı yüzünden kafan allak bullak oldu. Seni suçlayamam. O ilahi, değil mi?"

"Onun hakkında bu şekilde konuşma." Onun amını hayal etsem bile. Tanışmamızın ilk on beş dakikasında keşke etrafta dolanmasaydım da dilimde onun tadıyla daha fazla zaman geçirseydim desem bile. Bundan daha fazlası var. Kulağa ucuz ve kirli geliyor.

Sanki o gece olanlar tam da korktuğum şeymiş gibi konuşuyor.

Yakınıma eğiliyor ve aslında benden bir santim daha kısa olduğunu fark ediyorum. Hayattan çok daha büyük görünüyor, o karanlık gözlere aşağıdan bakmak garip. Hades yavaşça gülümsüyor. "Bu kadar zeki bir çocuğa göre çok kafalısın. Meg hakkında istediğim gibi konuşabilirim. O benim, Herkül. Ona *sahibim*. O gece ona seni becermesini söyledim, o da yaptı. Onu soyup bu barın üzerine koysam ve Yeraltı Dünyası'nın tüm üyelerini sıraya dizip birbiri ardına onu becermelerine izin versem, tıpkı seni becerdikten sonra yaptığı gibi bunun için de bana teşekkür ederdi." Sesini alçaltıyor, hâlâ o kadar yakın ki neredeyse göğüslerimiz birbirine değecek. "Meg'imize istediğim her karanlık ve sapkın şeyi yapabilirim ve onun da buna uymaktan başka çaresi yok."

Öfke sonunda ona olan ilgimi azalttı. Eğer söyledikleri doğruysa ve elimdeki küçük kanıtlar bunu destekliyorsa, o gece gerçekten başka seçeneği yoktu. Midem bulanıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. "Onu tekrar incitmene izin vermeyeceğim." Zamanda geriye gidip aramızda olanları geri alamam ama onun bir daha böyle bir duruma düşmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Gözlerinde bir şey parlıyor, orada ve tanımlayamayacağım kadar çabuk kayboluyor. "Gitmesine izin vermeyeceğim. Sanırım kendimizi bir im- passe'de bulduk." İçkisini bitiriyor ve yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini izlememek için elimden geleni yapıyorum. "Ne yazık." Arkasını dönmeye başladı.

"Bekle."

"Evet mi?" Nefesini mi tutuyor? Emin olamıyorum.

İçkimin kalanını yudumluyorum, alkolün damarlarımda vızıldamasına izin , ancak bu bana istediğim kadar cesaret vermiyor. "Anlaşma yaptığını duydum."

Hades yüzünü tamamen bana dönüyor ve parmaklarını dikleştiriyor. "Doğru duydun."

"Meg'i serbest bırakmak için seninle bir anlaşma yapacağım."

Parmaklarını dudaklarına vuruyor. "Meg benim için çok değerli, Her- cules. Ondan vazgeçmemi sağlayacak ne teklif edebileceğinden emin değilim."

Değerli hiçbir şeye sahip değilim. Artık yok. Hâlâ Olimpos'ta olsaydım, Hades'in bile ön plana çıkaramayacağı kadar çok kaynağa ve paraya erişimim olurdu. Hades. Olimpos. Kısa kesiyorum. Şimdiye kadar bağlantıyı kuramamıştım bile. Hades'in *bu* isimle anılması elbette tesadüf değil. Olimpos'taki öcü tarafından paylaşılan isim. *İyi bir çocuk ol yoksa Hades seni yakalar*. Bu, küçüklüğümden beri maruz kaldığım bir tehdit değil, yoksa bağlantıyı daha önce kurardım. Teknik olarak On Üçler'den biri olsa da Hades'in gerçek bir varlık olmaması gerekiyor. Eğer var olsaydı, bunu bilirdim. "Hades."

Bendeki değişikliği hissetmiş gibi görünüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu benim adım."

"Olympus ile bir bağlantınız var mı?"

Tıpkı tanıştığımız ilk andaki gibi buz gibi oldu. Soğuk. Çok soğuk. "Anlaşma yapmaktan korkuyorsan, zamanımı boşa harcamayı bırak. Şu anda yapmam gereken daha önemli şeyler var."

Ona sunacak bir şeyim yok. Aslında yok. Güven fonum çoktan gitti ve öyle olmasa bile, Hades bir dizi virgül ve sıfırdan etkilenecek bir tipe benzemiyor. Hayır, daha fazlasını isteyecektir. Bu da lanet bir sorun. Hiçbir şeyim *yok* ama...

Derin bir nefes alıyorum. "Bana sahip olabilirsin."

"Sana sahip olabilirim." Beni inceliyor. "Şeytan ayrıntıda gizlidir, evlat. Çok daha spesifik olmanı istiyorum."

Aniden kuruyan boğazımı temizliyorum. "Yani bana sahip olabilirsin. Nasıl istersen." Doğru olan bu. Yaptığım yanlışları dengelemenin bir yolu. Yaptığım hataları. Kefaret.

Bunda, kontrolü tamamen bırakmakta tatlı bir rahatlama var. Gerçekten anlamıyorum ama sonuçta duygularımın bir önemi yok. Meg'e yardım etmek önemli.

"Yani, seni becerebilirim." Öldürmek için yaklaşan bir avcı gibi yavaşça etrafımda . "Sikimi o güzel dudaklarının arasına sokabilirim. Sikine istediğim her şeyi yapabilirim. Kıçını ne zaman ve nasıl istersem alabilirim." Tekrar önümde durdu, az önce bana hançer gibi sapladığı kelimelerden etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Sana sahip olabilirim derken bunu mu kastediyorsun?"

"Evet." Konuşmaya devam edebilmek için iki deneme yapmam gerekti. "Eğer gereken buysa."

"Daha iyi bir adam seni geri çevirirdi. Zorla rıza pek rıza sayılmaz." Aniden gülümsüyor, beni topuklarımın üzerinde sarsan dolu dolu bir gülümseme. "Berbat bir pazarlıkçısın. Gerçekten korkunç. Şartlarını kabul ediyorum

-Sen benimsin ve artık Meg'i iradesi dışında emirlerime uymaya zorlamıyorum."

Sertçe yutkunuyorum, düşünmeye çalışıyorum. "Bu çok özel bir cümle." "Evet, pazarlık konusunda hiç de fena değilimdir." Sesini yükseltiyor.

"Tis, bir tur daha. Bir anlaşmayı içkiyle mühürlüyoruz."

Kadın tekrar belirdi, bu sefer elinde şişeyle. Önce onun bardağına, sonra da benimkine bir yudum içki dolduruyor, bana sert bir bakış atıyor ve barın kıvrımında tekrar gözden kayboluyor. İçkime uzanıyorum ve duraklıyorum. Sözleri yüzeyde iyi *görünüyor*. Bunu yaparsam Meg'i daha fazla zorlayamaz. İstemediği sürece yabancılarla yatmak zorunda kalmayacak. Artık Hades'in emirlerine uymak zorunda kalmayacak. Özgür olduğu için mutlu olacağından emin misin?

Düzgün düşünemiyorum. İçimdeki viski yüzünden değil, gerçi düşüncelerimin birbirine karışmasında alkolden çok Hades'in varlığının suçu var. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni becermek *istiyor* musun?"

Sanki onu çok eğlendirecek bir şey yapmışım gibi bana yine o kör edici gülümsemesini takınıyor. Hades içkisini bırakıyor ve aramızdaki son adımı geri alıyor. Boynumu kavırıyor, parmaklarındaki güç şaşırtıcı. Benim tepkim de öyle. Aletim sertleşiyor ve bir iniltiyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Ne oluyor *lan*?

"bebek. Ne olduğunu bile , değil mi?" ıt ıt. "Merak etme. Sana ğreteceğim."

"Bana neyi ğreteceksin?"

"Her Şeyi."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Sadece aniden onu istediğimi biliyorum. "Tamam."

"O zaman bunu bir öpücükle mhrleyeceğiz," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

Ama beklediğim gibi devam etmiyor.

Onay beklediğini geç de olsa fark ediyorum. Boynumu kavrayıŐ Őekliyle yapabildiğim kadarıyla başımı sallıyorum. "Evet. Bir öpücükle mühürle."

"Aferin oğlum." Dilinin alaycı bir dokunuşu yok. Sanki uzun zamandır onunmuŐ gibi ağzımı alıyor. Beni iyice açmaya zorluyor ve diliyle yağmalıyor. Titreyen ellerimi onun mükemmel siyah gömleğini yumrukluyorum ama kendimi sabitlemek için mi yoksa onu daha da yakınlaŐtırmak için mi ona yapıŐtıęımdan emin olamıyorum. Sonunda, bunun bir önemi kalmıyor.

Beni bırakıp geri çekiliyor ve ayaklarımın üzerinde sallanmaya başlıyorum. Hades gömleğini düzeltiyor ve pŐmemizle yerinden çıkan gözlüklerini düzeltiyor. "Tis seni yeni odana yerleŐtirecek. Diğer adamlarımdan biri seni gezdirecek."

Bu beni kurtardı. "Ne?"

Herkül bana acıyan bir bakış attı. "Hadi ama Herkül. Kendini bana pazarlayıp sonra da o küçük, zgn hayatına geri döneceğini düŐünmedin, değil mi? Ara ve iÇini bırak. Adamlarım eŐyalarını toplayacak ve dairene bakacaklar. Yeraltı Dünyası artık senin evin."

CHAPTER 6

M

"Yeni adamı duydun mu?"

örneğin

Yeraltı Dünyası'nın detaylarını gösteren tabloya bakıyorum. geçen ay geldi. Balthazar'ın bölgesinin bozulmasının kar hanemize ne yapacağından emin değildim. Carver City'deki darbeler herkesi tedirgin eder ve tedirgin insanlar ya deli gibi para harcarlar ya da tamamen düğmelerini iliklerler.

Elimdeki hesap listesine bakılırsa, ilkini seçmişler. Şükürler olsun.

Tink'i ofisimin kapısında dikilirken bulduğumda dikkatimi şimdiki zamana geri çekiyorum. Hades'in yıllar boyunca yaptığı pek çok anlaşmadan birinin kurbanı olmuş. Bu özel anlaşmanın şartlarını bilmiyorum -gereksinim duymadığım sürece ayrıntıları nadiren öğrenirim- ama gündüzleri stilistik işine devam ederken burada, kulüpte yaşama uyum sağlamış durumda.

Ayrıca acıdan, esaretten ve grup oyunlarından hoşlanan küçük, büyük beden lezzetli bir sarışın. Buna bir de alaycılığı ve otoriteye karşı saygısızlığı eklerseniz, tam benlik bir kız.

Sözlerinin nüfuz etmesi bir an alıyor. O zaman bile onları anlayamıyorum. "Ne dedin sen?"

"Hades'in bu gece başlayacak yeni bir adamı var. Tis'in kaynağından aldığı dedikodulara göre, bir denizaltı olduğunu bile *bilmiyor* ve kulüp açılmadan önce ona BDSM konusunda hızlandırılmış bir kurs vermem bekleniyor." O

kollarını göğüslerinin altında kavuşturur. "Bu iş için yeterince para almıyorum Meg. Gerçekten almıyorum."

"Neden domi- nantlardan biri yerine seni eğitiyor?" *Benim yerime.* İşe aldığımız her yeni denizaltıyla ben ilgilenmiyorum, ama bir anlaşma nedeniyle getirilecek kadar önemliyse, o zaman ben ilgilenmeliyim.

"Hades'in eğitiminin bu kısmıyla bizzat ilgilendiğini söyledi."

Ne? "Kendini toparlayıp çalışmaya başladığında tehlike ücretini görüşebiliriz," diyorum dalgınca. Hades'ten yeni bir işe alım, onun anlaşmalarından biri anlamına geliyor. Normalde YERALTI DÜNYASI'nın işe aldığı her çalışan, ister baskın, ister itaatkâr, isterse de sadece barmenlik yapmak isteyen biri olsun, benden geçer. Burayı yöneten kişi olarak bu benim en önemli işlevlerimden biri.

BDSM'nin her çeşidi, katılan tüm taraflar için inanılmaz düzeyde güven gerektirir. Eğer yanlış kişi dahil olursa... Ben buraya geldiğimden beri böyle bir şey olmadı. Bazen göt herifler oluyor ama hem açıkça belirtilen hem de genel olarak anlaşılan kuralları aktif olarak görmezden gelen kimse olmuyor. Burada oynayan herkes, ne arıyor olursa olsun, rızaya dayalı iyi bir zaman geçirmeyi garanti eder.

Bu da demek oluyor ki bu adamı bu geceden önce kontrol etmeliyim. Hades operasyonumuzu aktif olarak baltalamaz ama sık sık hayatımı zorlaştıran derin oyunlar oynar. İtaatkâr olduğunun farkında bile olmayan bir itaatkârı uygun bir hazırlık yapmadan salona göndermek felakete davetiye çıkarmaktır.

Onları kendisi eğitiyor.

Buraya yeni geldiğimden beri eğitimle bu kadar ilgilenmemişti.

Ne haltlar dönüyor burada? Gözlerimi kırıştırdığımda Tink'in hâlâ o güzel yeşil gözleriyle beni izlediğini görüyorum. "Başka bir şey mi vardı?"

"Kontratımın sonuna yaklaşıyorum." Ellerini kalçalarına koyarak dikkatimi çiçekli tulumuna ve siyah bantlı topuklu ayakkabılarına çekiyor. Siyah kırpılmış bir ceket, Tink'in her zaman yaptığı gibi kıyafeti bir araya getiriyor. Bazen benim takım elbiselerimi ve dar elbiselerimi sıradanlaştırıyor ama kimse modayı onun gibi yakalayamaz.

Arkama yaslanıyorum. "İki ay. Henüz o noktaya gelmedin."

"Son dört yılla kıyaslandığında iki ay çok uzun bir süre." Beni düşünüyor. "Kalmak bir seçenek mi?"

Göz kırpıyorum. Tink Hades'ten nefret ediyor. Aktif olarak ondan tiksiniyor. Baskı altında olmadığı sürece onun için çalışmaktan memnun olacağını düşünemiyorum. "Kalmak *istiyor* musun?"

"Henüz bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Seçeneklerimi araştırıyorum."

Daha iyi bir insan olsaydım, ona kapıdan çıkarken rehberlik eder ve asla arkasına bakmamasını söylerdim. Tink, müdür yardımcısı, kostüm tasarımcısı, itaatkâr ve genel yangın söndürücü olarak çalışmaktan daha büyük şeyler için yaratılmıştı.

Ben daha iyi bir insan değilim. O ağırlığınca altın değerinde ve gitmesine izin verirsem aptallık etmiş olurum. "Tabii ki. Burada her zaman bir yerin olacak."

"Oh. Tamam o zaman." Başını biraz fazla hızlı sallıyor. "Vardiyam sekizde başlıyor, ama bu adama saat yedide bir şeyler anlatacağım."

"Bunu biliyor mu?"

"Binada kalıyor."

Bunu beklemiyorum ama . Tink de burada yaşıyor, anlaşmasının şartları gereği. Elbette Hades'in bu yeni oyuncağı bizim çatımız altında olacak. "Onunla şimdi konuşacağım."

"Teşekkürler." Dönüyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Körü körüne ofisime bakıyorum. Bu odayı yıllar içinde bir araya getirdim. Yeraltı Dünyası'nda bana ait olan tek yer burası. Eylemlerimle, zamanımla ve çalışanlarımın güveniyle *kazandığım* bir yer. Duvarlardaki güzel deniz mavisi rengiyle kendimi şımarttım, bu renk bana Hades'le ilk yıldönümümüzde Maldivler'e yaptığımız geziyi hatırlatıyor. Dağınıklığı fazla sevmiyorum, bu yüzden tüm önemli bilgiler her kapağında kilit olan şık dolaplarda dosyalanıyor. Masamı temiz tutuyorum, ki bu şu anda olumlu bir şey değil, çünkü ellerim bir şeylerle uğraşmak için kaşınıyor ve pürüzsüz maun yüzeyi bozan bilgisayarımdan başka bir şey yok.

Bunun için yardım yok. Bu gizemin özüne inene kadar odaklanamayacağım. Hades'e dürüstçe sorabilirim ama bana gerçeği söyleyeceğini garanti edemem. Bunun ötesinde, merak ediyorum.

Tabii. Hepsi bu. Basit bir merak.

Ayağa kalkarken kendime karşı dürüst olmak için bir an duruyorum. Ben de biraz kıskanıyorum. Mantıklı gelmiyor ve asla kabul edeceğim bir şey değil ama burada sadece Tink ve benim anlaşmayla ilgili çalışanlar olarak bulunmam hoşuma gidiyor. Tink'in dediği gibi, iki ay sonra işi bitiyor. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. Benimki ömür boyu sürecek bir sözleşme. Görünürde bir sonu yok ve ben bununla uzun zaman önce barıştım.

Şimdi bunu düşünmenin bir faydası yok.

Arka merdivenlerden çalışan katına inmeden önce ofisimin kapısını kilitlediğimden emin oluyorum. Burada bir düzine daire var ama bugüne kadar sadece beş tanesi kullanılıyordu. Kapıdan içeri girdiğimde Al-lecto'yu duvara yaslanmış halde buluyorum.

Kara kaşlarını kaldırıyor ve uzun siyah örgülerini omzunun üzerinden itiyor. "Çok uzun sürmedi." Hades'in tüm Fury'leri gibi o da çok güzel - ben, Allecto ve Tisiphone. Koyu kahverengi teni daha az kusurlu ve spor sutyeni ile yüksek belli egzersiz pantolonu giyiyor. Belli ki spor salonuna gidiyor.

Sakin davranabilirdim, ama o ve Tis şimdiye kadar sahip olduğum en yakın kardeşler. Boş koridora bakmak için ona doğru eğildim. "Sen de merak etmiyormuş gibi davranma."

Allecto bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Gidip kendini tanıtmalısın.

Altı numarada."

Yakın kardeş ya da değil, yüzündeki ifadeye güvenmiyorum. "Ne biliyorsun ki?"

"Pek bir şey yok." Beni atlayıp spor salonunun bulunduğu merdivenlerden aşağı iniyor. "Senden daha fazla."

Tam üç saniye bekledikten sonra koridorda üzerinde stilize edilmiş altı işareti olan kapıya doğru ilerliyorum. Elimi kaldırıyorum ve sonra tekrar düşünüyorum. Tüm bu durumla ilgili bir şey zihnimde uyarı çanlarının çalmasına neden oluyor. Bu hiç mantıklı değil.

Elbette bir şeyim yok.

Daha fazla oyalanmadan kapıyı hızlıca çalıyorum. Diğer taraftan yaklaşan ağır ayak seslerini dinliyorum ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Sonra kapı açılıyor ve görmeyi beklediğim en son kişi orada duruyor, sarı saçları koşmuş gibi biraz dağınık

parmaklarını geçirdi, mavi gözleri beni görünce kocaman oldu, ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Meg."

"Ben... *Herkül*?"

Yaşadığım şoku fark etmemiş gibi görünüyor, ellerimden beni dairenin içine çekiyor. Tüm boş olanlar gibi dekore edilmiş; zevkli nötr renkler ve görüldüğü kadar rahat olan sıcak mobilyalar. Herkül beni neredeyse anında bırakıyor ama ellerinin izini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Bundan daha fazlasını. Dilinin klitorisimin üzerinde gezindiğini hâlâ hissedebiliyorum. Aleti beni dolduruyor. Ona emrettiğim gibi beni sikerken güçlü tutuşu beni yerimde tutuyor.

Bana, ona verilmiş en büyük hediyeymişim gibi bakıyor. "Verdiği sözü tuttu. Açıkçası yapacağından emin değildim."

Bunu yanlış anladığıma eminim. Hades'in yaptığından şüphelenmeye başladığım şeyi yapmadığına eminim. "Sözünü mü?"

"Özgürlüğün."

Bakıyorum. Kendisiyle inanılmaz derecede gurur duyuyor gibi görünüyor, iyi davranışları için övülmeyi bekleyen bir golden retriever. Gerçekten bu adamın iyi biri olabileceğini mi düşünmüştüm? Şimdiye kadar daha iyi bilmem gerekirdi. Dikkatli bir adım atıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Yeni tanıştığın bir kadın için kendini pazarlık konusu yapmaya karar verdin-"

"Evet-"

"-önce onunla konuşmadan ve ne istediğini anlamadan."

Bazı şeyleri yanlış değerlendirmiş olabileceğini fark etmeye başlıyor. Herkül kızarır. "Onunla nasıl olduğunuzu gördüm. İkiniz de bana ne yaptırdığını itiraf ettiniz. Doğru olanı yapmak zorundaydım."

Doğru olanı.

Doğru olanı.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Sen bir aptalsın."

Herkül'ün mavi gözleri fırtınalı. "Benimle aptal bir gençmişim gibi konuşma."

"O zaman öyle davranmayı bırak!" Ses tonumu kontrol edebilmek için arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Ona bağırarak birkaç dakikalığına iyi hissettirebilir, ama gerçekten anlamıyor. Sonunda, bu bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi bir şey,

ve bunu yaptığım için kendimi daha kötü hissedeceğim. Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. "Ne kadar sürecek?"

"Ne?"

"Ona ne kadar süre verdin? Bir yıl mı? Üç mü? Beş mi? Yedi mi?"

Sessizliği ağırlık kazanıyor. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktığını görmek için arkamı dönüyorum. "Ona sonsuza dek verdim Meg. Tam bir takas. Sana karşılık ben."

beni bir anda terk ediyor. *Bir ömür boyu*. Hades'in bu şartları öne sürdüğü adam kim? Bilmiyorum. Bir zamanlar bana planlarını anlatırdı, onları tüm karmaşıklığıyla çizerdi ve aklının ne kadar devous olduğuna dair beni merakla doldururdu. Artık öyle değil. Bugünlerde aramızdaki mesafe çok büyük, ikimiz de hayatlarımıza ayrı ayrı devam ediyoruz ve yardım etmekten çok acı veren çatışmalar yaşıyoruz. Buna rağmen hala ortak olduğumuzu sanıyordum. İşlevsiz ortaklar, evet, ama kendi yollarımızda eşitiz. Ne aptalım. Bu noktada kimseye güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Ona bile. *Özellikle de ona*. "Önce benimle konuşmalıydın," diyorum zayıfça. "Anlamıyorsun."

"Anlamama yardım et." Dikkatle elimi tutuyor ve beni kanepeye doğru çekiyor. Sanki *beni* rahatlatmış gibi. Bu adam kesinlikle hiçbir şey anlamıyor. Görünürde anladığından daha büyük bir belanın içinde olan o. Hades'in az önce kandırdığı kişi o. *Onu* teselli etmesi gereken kişi *benim*.

Ama beni kurtarması için yalvarmadım. O da sormadı. Bize şöyle bir baktı ve hayatlarımızın nasıl işlediği hakkında tek bir şey bildiğini sandı. O bir aptal ve ben aptallara katlanmam, geçici olarak kendimi kaybetmeme neden olacak kadar güzel olsalar bile.

"*Şimdi* de fikrimi gerçekten dikkate alacak kadar yavaşlamaya istekli misin?" Elimi onunkinden çekiyorum. "Başı dertte olan genç kız rolüm konuşma yapmama izin veriyor mu?"

"Neden kızgın olduğunu anlamıyorum. Mutlu olman gerekmez mi? Hades'in altından çıkmak istedin ve şimdi olabilirsin."

Gülüyorum. Kırık, hüzünlü bir ses. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Şaşkınlığı öfkeye dönüşüyor ve ağzı geriliyor. "Seninle *konuşmamışken* neden bahsettiğimi nasıl bilebilirim ki?"

Ben mi? Ne istediğini dikkate almadığımı söylüyorsun ama aynı şeyi bana da yaptın. Eğer kurtarılmak istemediğin konusunda doğruyu söylüyorsan, o zaman bir saniye dur ve o gecenin benim açımdan nasıl görüldüğünü düşün. Beni becermen için seni zorladığını söyledi Meg. Yani zorla."

Ne dediğini anlıyorum ama tam olarak anlayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. "Yani benimle *konusuyorsun*! Bir konuşma yaptık. Varsayımlarda bulundun ve harekete geçmeden önce bunları kontrol etme zahmetine girmedin diye Hades'le bir anlaşmaya balıklama atlamayacaksın." O konuşmaya başladığında elimi kaldırıyorum. "Ben... Bunu şu anda yapamam. Gitmem gerekiyor." Döndüm ve uzaklaştım. Gitmek zorundayım. Herkül beni becermiş olabilir ama beni tanımıyor. Belli ki beni tanımak da istemiyor. Gerçek beni değil. Kurtaracak birini arıyor ve benim buna uygun olduğumu varsayıyor. Önce sorması gerektiği hiç aklına gelmedi.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yavaş bir nefes alıyorum. Öfke suçluluk duygusundan çok daha kolay. Hades'in beni Herkül'ün peşine gönderdiğinde başka bir şeyler *biliyordum* ama yine de yaptım. Herkül'ün tüm bu durumdan çıkaracağı yanıltıcı sonuçları fark etmemiştim ama etmeliydim. Onun bizim dünyamızın bir parçası olmadığını biliyordum ve kendi deneyimlerimin içinde kaybolmuştum. Bunun bir kısmı benim suçum.

Ama hepsi değil.

Kulübün üst katındaki merdivenlerden Hades'in ofisine çıkmak beş dakikadan az sürüyor. Kulübün zemininde belli belirsiz buz gibi bir oda tutuyor ama hepsi göstermelik. Yeraltı genel olarak ne kadar güvenli olsa da, kilitli kapılar olsun ya da olmasın, hayati iş bilgilerini birinin içeri girebileceği bir yerde bırakacak kadar güvenli değil. Müşterilerimiz girmemeleri gereken yerlerde bulunma konusunda uzmanlaşmıştır.

Böylece Hades onlara sahte bir ofis verir. Henüz kimse bunu sorgulamayı düşünmemiştir. Görmek istediklerini görürler ve bırakırlar. Hades uğraşılmayacak kadar güçlüdür.

Onlar için.

Uyarıyı dikkate alamayacak kadar kızgınım. O ve ben konuşacağız, hem de hemen şimdi.

CHAPTER 7

Hades

Ofisimin kapısından gale gücü gibi giriyor.

Rüzgar. Bunca yıldan sonra bile Meg'im öfkelendiğinde nefesimi kesiyor. Kan istiyor ve benimki de herkesinki kadar işe yarayacak. İkimiz de bunun benim asla pes etmeyeceğimi biliyoruz ama Meg buna degeceğine karar verdiğinde savaş alanına asla çekinmiyor.

Artık kararını verdi.

Onun için.

Viskimi yudumlarken onu inceliyorum. Özenle dikilmiş takım elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Saçları dağınık ve Herkül'ü görmeye gittiğini biliyorum. Küçük bir kıskançlık ateşi alevleniyor ama onu beslemekle ilgilenmiyorum. Meg her açıdan benim olabilir ama tek eşlilik için yaratılmamış. Bunu ona çok görmek, bir şahinin gökyüzüne olan ihtiyacını çok görmek gibi bir şey. Sonuçta, Herkül'ü buraya onun için getirdim, en azından kısmen.

Meg gözlerini kısar. "Onunla oynadın." Sessizliği ilk o bozdu. Beni göster.

"Onunla oynadım." *Sonunda* bu planı uygulamaya koymak iyi hissettirmiyorsa ne olayım. Yıllardır biriktirdiğim öfke ne bir çıkış yolu, ne de yeniden bir rota buldu ve intikamımın yöntemi kesilecek bir kuzu gibi ağıma düştü. Herkül'ün suçlu olup olmaması benim için fark etmez. Babasının günahları söz konusu olduğunda bilgisi de -ya da bilgisizliği- fark etmez.

Zeus'u düşündükçe bardağımı daha sıkı kavıyorum. Bazı şeyler zamanla geçmiyor ve adama olan öfkem göğsümde canlı bir şey, hırlıyor ve hırlıyor ve kanla ödeme talep ediyor.

Meg yumruklarını sıkıyor. "Gitmeyeceğimi anladığında ne olacak?" Kadın dondu kaldı, mavi gözleri kocaman oldu. "Dur bir dakika. Beni kovuyor musun? Mesele *bu* mu yani? Bir üst modele mi ihtiyacın vardı?"

Doğruluyorum ve o da anında temkinli bir adım geri atıyor. Meg'im beni iyi tanıyor ama belli ki yeterince değil. O hayatımdaki en paha biçilmez şey, yerini asla dolduramayacağım tek insan, tüm dünyayı arasam bile. Mutsuz olduğumu biliyordum ama güveninin bu kadar sarsılması nefesimi kesiyor. İlişkimizi geri kazanacağım. Herkül bana yardım edecek, farkında olsa da olmasa da. Şu anda bile yardım ediyor, ikimizin de yıllarca yokmuş gibi davrandığı bir yarayı deşiyor.

Bardağımı masaya koyuyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Soyun." "Lanet olsun, Hades."

Öfkeliyken bile ağzının adımı söylemesine bayılıyorum. Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Siparişim net değil miydi?"

Tartışmayı düşünüyor. Yüz ifadesindeki savaşı görebiliyorum. Önemli değil. Bu konuşmayı öyle ya da böyle yapacağız. Eğer onu yere yatırmam ve vücudundaki her bir giysiyi parçalamam gerekiyorsa, o zaman yapacağım. Sonunda Meg ceketinin düğmesine uzandı. "Hayır, efendim. Emriniz net değildi."

Her bir giysisini kaybettiğinde kendine geldiğini görebiliyorum. Meg hükmetmekten hoşlanıyor olabilir ama benimleyken mükemmel bir itaatkâr. İyi huylu bir şekilde değil - bu terim onun için geçerli değil - ama her seferinde çizgiye adım atmam için bana ilham veriyor. Bu kadına karşı kendimi tutmam gerekmiyor, çünkü ona verdiğim her şeyi alabiliyor. Dahası, bunu seviyor.

Soyunduktan sonra parmaklarımı şıklatıyorum ve dizlerinin üzerine çöküyor. İçgüdüsel bir tepki ve hiç şüphesiz kızdığı bir tepki. Dizlerinin üzerinde yarattığı resmi takdir etmek için kendime bir an izin veriyorum, tüm keskin açılar ve şişelenmiş öfke. Bazı günler benden, beni sevdiğinden daha çok nefret ettiğini düşünüyorum ama o benim hayatımdaki birkaç değişmezden biri.

Hayat. Biz birbirimiz için yaratılmışız, tek başlarına hayatta kalamayacak kadar birbirlerine yaslanarak büyüyen iki bükülmüş ağaç.

Meg'in beni terk etmek gibi bir planı yok. Olsaydı bunu bilirdim. Bu onun mutsuz olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Her geçen gün biraz daha soluyor ve ben onun bir kez daha çiçek açtığını görmek istiyorum.

"Bu daha iyi. Tekrar deneyelim mi?" Yavaşça ayağa kalkıyorum ve ona doğru ilerliyorum. Dokunmuyorum, henüz değil, ama onun etrafında dönüyorum, ikimizin de içinde bir heyecan oluşmasına izin veriyorum. Sonunda, neredeyse titremeye başladığında, uzanıyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

Meg ona doğru eğiliyor, ama ağzı sanki istememiş gibi geriliyor. "Beni yem olarak kullandın. Buraya gelmesi için onu kandırdın. Onu bir yalanla *tuzığa düşürdün*."

"Evet." İnkâr etmene gerek yok. Burada değil. Onun yanında değil. "Yine de yalan ile gerçek arasında çok ince bir çizgi olduğu söylenebilir. Adam genç kız arayan bir beyaz şövalye. İstediyini görüp gerçeği görmezden gelmesi benim suçum değil. Sen genç kız değilsin, aşkım. Asla olmadın." Saçlarını yavaşça yumruğuma doluyorum, başını geriye doğru iterken gerilimi artırıyorum.

Çok güzel, Meg'im. Çok keskin, kırılğan ve kırık. Çenesini kavriyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "O seni görmüyor, aşkım. Benim gördüğüm gibi değil." Bu bir sürçme. Kıskanmak için bir nedenim yok. Meg benim. Herkül de öyle, ama bunu fark edecek kadar farkında değil. Henüz farkında değil.

Gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, nefes nefese kaldığı bir an boyunca gözlerinde kırılğanlık geziniyor, sonra gözlerini kapatıyor ve duvarları tekrar yükseliyor. "Hades... Efendim." Yutkunuyor ve avucumun boğazına dayandığı yerdeki hareketi hissedebiliyorum. Ona gerçekten kimin sahip olduğunun bir hatırlatıcısı. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra beni sorgulamaya devam etmeye karar vermiş gibi görünüyor. "*Neden?*"

Dudaklarımın biraz kıvrılmasına izin veriyorum. Bağırıp çağırmak ve öfkelenmek beni aşan bir şey değil ama yumuşak sözlerin ve nazik ifadelerin de aynı kolaylıkla korku ve itaat uyandırdığını uzun zaman önce öğrendim. Bazı durumlarda daha da fazla. Meg görüyor ve avuçlarımın içinde titriyor. Ona planlarımı anlatabilirim, tüm detayları küçük, düzgün bir sıraya dizebilirim. Ama onu tanıdığım için Herkül'ü kullanma fikrine karşı çıkacaktır; hem de ilişkimizi iyileştirmek için.

ve intikamımı inşa etmek için. Hayır, diğer taraftan çıktıktan sonra saf dürüstlük için bolca vaktimiz olacak.

Yavaşça konuşuyorum. "Onu tekrar becermeni istemiyorum. Başka bir şey senin takdirine kalmış, ama bu değil. Henüz değil." Amacıma hizmet edene kadar olmaz.

Sanki vücudunun her yerinde yazılı olan çatışmayı göremiyormuşum gibi kaşlarını çatıyor. "Onu becermek istemiyorum."

"Evet aşkım, biliyorsun. Ve yapabilirsin... ama henüz değil." Alt dudağına yavaşça bir vuruş daha yapıyorum. "Seni bir şeyden mahrum edeceğimi mi sanıyorsun Meg? Onu istiyorsun. Onu sana vereceğim."

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. "Bunu benim için yapmadın." Bana olan inançsızlığı biraz acıtıyor. Hak ettiğimden fazlası değil, ama birlikte geçirdiğimiz on yıldan sonra... Bunu takip etmenin faydası yok

daha derin düşündü.

"Neden?" diye sorar sonunda.

"Çünkü aşkım, onu baştan çıkaracağız. Birlikte." Ve bunu yaparken, tüm Olympus'u dize getireceğiz.

CHAPTER 8

Hercules

Bu hiç de beklediğim gibi gitmiyor.

Günün geri kalanını bu karmaşaya binlerce farklı açıdan bakarak geçirdim ve gerçeklerden kaçış yok: Her şeyi berbat ettim. Meg'in beni suçladığı aptalın tekiyim. Onu koruma arzumun beni alt etmesine izin verdim. Olympus'ta olanlardan sonra, daha iyi bilmeliydim. Başkalarını korumak sadece belaya yol ve sonunda tek bir fark bile yaratamam. Yine de kendime engel olamıyorum.

Daha önce değil, Leda
ile. Şimdi değil, Meg
ile.

Önceleri yolum çok açık görünüyordu, ama biri kapımı çaldığında sinir küpü oluyorum. Gerçekten neye imza attığım hakkında hiçbir fikrim yok. Lanet Hades, tabii. İstememem gereken bir şey ama damarlarımda dolaşan beklentiye inkâr etmek mümkün değil. Lisede ve üniversitede takıldığım adamlara hiç benzemiyor. Bana zarar vermek istediğini söyleyen bir yanı var. Bundan hoşlanacağımdan korkuyorum.

Kapıyı açtığımda sevimli, kıvrımlı bir sarışının orada durduğunu görüyorum. Kısa bir etek ve kırpılmış dantel bir üst şey giymişti ve soluk pembe meme uçlarının görüldüğünü görünce kızardım. Bakışlarımı yüzüne çevirmemle bana gülmeye başlaması bir oldu. Bir elini cömert kalçasına koyuyor ve sırtıyor. "Tanrım, ne kadar da korkaksın. Seni bir kaşıkla yiyip bitirecekler." Dönüyor ve

uzaklaşmaya başlıyor, ben de kapımı arkamdan kapatıp yetişmeye çalışıyorum.

Sonunda onu asansöre çarpmadan hemen önce yakaladım. Bu kadar küçük bir şey için çok hızlı. "Ben Herkül."

"Farkındayım." Düğmeye basıyor ve bana bir kez daha bakıyor, sonunda kot pantolonumda karar kılıyor. "İlk olarak gardırop. *Bu* olmaz."

Bir yetişkinin peşine takılmış bir çocuk gibi hissederek onu asansöre kadar takip ediyorum. "Senin adın ne?"

Rahatsız edici bir soruymuş gibi iç geçiriyor. "Tink. Eğitiminle ben ilgileniyorum, çünkü belli ki son haftalarda büyük adamı kızdırmışım."

"Hades'i kastediyorsun."

"Hades'i kastediyorum." Asansör kayarak durdu ve Tink koridorda ilerleyip bir kapıdan geçerek daha küçük başka bir salona girdi. Tink aval aval bakmamı beklemiyor. Başka bir kapıyı açıyor ve içeri giriyor. İçeride şimdiye kadar gördüğüm en büyük dolap var. Ya da belki de bir mağaza? Sağ tarafa doğru ilerleyip rafları karıştırmaya başladığında gerçekten anlayamıyorum. Bana bir kez daha bakıp kaşlarını çatıyor. "Kıyafetlerini çıkar."

"?"

"Genelde gözle ölçüm yapabiliyorum ama bol tişört beni ." Belli belirsiz bir hareket yaptı. "Soyun. vaktimiz yok, o yüzden utangaç bakire rolünü müşterilere sakla."

Müşteriler mi?

Her nasılsa, tüm bunlar olurken *müşterilerle* muhatap olacağım hiç aklıma gelmemişti. Hades'e hazırlandım. Kendimi mümkün olduğunca hazırlamıştım. Hiçbir şey beni *buna* hazırlayamazdı. "İnsanlarla yatmıyorum."

Tink duraklıyor ve bana uzun uzun bakıyor. Yüzümde gördüğü her neyse iç çekmesine neden oluyor. "Vay canına, sen gerçekten bir bebeğin. Bak, Hades bir pezevenk değil. Yani, bazılarımız müşterileri sikmeyi sevdiği için teknik olarak pezevenk sayılabilir. Ama bu sözleşmenin bir parçası değil. Şartlarımıza bağlı olarak alt görev veya hakimiyet, ama sikişmek değil."

Sanki farklı bir dil konuşuyor. "Anlamıyorum."

Tehlike tazminatı hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve önümde durmaya geliyor. O kadar kısa ki göğsüme zar zor değiyor, ama bu onun varlığını daha az yoğun yapmıyor. Tink göğsüme dokundu. "Soyun."

Sesinde yeterince sertlik var, düşünmeden itaat ediyorum, bir elimle gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Ellerimden fabrikayı kapıp kenara fırlatıyor. "Az önce yaptığın o şey, bana itaat ederken kendini ne kadar doğru hissettiğin? İşte bu teslimiyettir."

"Boyun eğmenin ne olduğunu biliyorum." Aptal değilim, belli ki ne düşündüğü önemli değil. "Hades'in ne olduğunu da biliyorum." Underworld'ün kralı. Elleri tüm doğru ceplerde olan biri, çünkü bu yerle ilgili ilkel araştırmamdan çıkarabildiğim kadarıyla, müşteri kitlesi Carver Şehri'nin seçkinleri. Olympus'taki On Üçler neyse onlar da . Ölçülemeyecek kadar güçlü ve zenginler, ahlaktan tamamen yoksunlar.

"O zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

İçimdeki garip duyguyu ifade etmeye çalışıyorum. "Anlaşmayı yaptığımda, artık bana sahipmiş gibi davrandı."

"Eğer onunla bir anlaşma yaptıysanız, o zaman size sahip demektir."

Ben de öyle düşünmüştüm. "O zaman neden..." Odayı gösteriyorum.

Anlayışı alevlenir ve gözlerini devirir. "Hades Meg'den başka kimseyi sikmez. Yani, bazen başkalarıyla sahneler yapıyor ve izlemekten hoşlanıyor ama kendini ona sattın diye seni seks kölesi falan yapacak değil ya."

Tabii anlaşmamızı bir öpücükle mühürlediğimizde Hades'in ima ettiği şey tam olarak buydu. Tink'in nasıl *yaptığını* sormamak için kendimi zor tutuyorum. Bu beni ilgilendirmez ve belli ki zaten benden o kadar da hoşlanmıyor. "Yani hepimiz sadece kulüpte mi çalışıyoruz?"

"Oldukça fazla." Raflara geri dönüyor ve bir çift şort çıkarıyor. "Bunlar iş görür. Giy bunları."

Bu sefer tartışmaya zahmet etmedim. Açıkçası pek bir açıklama alamayacağım ve Hades'e söz verdim. Alçakgönüllülük gibi sıradan bir şeyin sözümü tutmama engel olmasına izin vermeyeceğim. Kot pantolonumu çıkardım ve şortumu giydim. Beklediğimden daha küçüktü, arkadan kıçımı zar zor örtüyor ve vücudumu sarıyordu.

horoz ve topları o kadar sıkı ki, ön tarafta müstehcen bir çıkıntı yaratıyorlar.

Ve ön panel hariç, şeffaf ağdan yapılmıştır.

"Hades biraz gelenekçi olabiliyor, o yüzden bizi çıplak ayakla seviyor." Beni bir saniye daha düşündü ve başını salladı. "Neyle çalıştığımı gördükten sonra anlaşılmayı kabul ettiği için onu suçlayamam. Çok güzelsin."

Söyleme şekli sanki kötü bir şeymiş gibi. "Teşekkürler mi?"

"Bu taraftan." Tink beni odanın derinliklerine götürüyor ve başka bir kapıdan geçerek çalışanların giyinme odası olduğunu anladığım bir yere giriyoruz. Boş bir dolabın önünde duruyor. "Bu senin olacak. Kilit kullanmıyoruz çünkü kimse Hades'in adamlarından birinden çalacak kadar aptal değildir." Dolabı açıyor ve kalın siyah deri bir tasma çıkarıyor. "Vardiyadayken bunları takarsınız." Dolabın içine dalıyor ve kalın, yeşil, yuvarlak bir halka çıkarıyor ve ben dehşete kapılmış bir şekilde acaba bunu sikime takmamı mı isteyecek diye düşünüyorum ama o sadece yakanın önündeki kancaya takıyor.

Kendini bir tasmaya bağlıyormuş gibi görünen.

Aynen böyle, gözümde canlandırabiliyorum. Yakasına zincir takılmış, deri askısı zarif parmaklarından sarkan bu gülünç kıyafetle ayaklarının dibinde diz çöküyorum. İçim daralıyor ve fiziksel olarak tepki vermemek için savaştığım zorunda kalıyorum. Önemli değil gibi görünüyor. Tink bunu görüyor. Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Yeraltı Dünyası'na hoş geldiniz."

Sonra beni eğitime sürükledi. Önümüzdeki birkaç saat içinde BDSM, itaatkârlar, güvenli kelimeler ve burada çalışırken benden tam olarak ne beklendiği konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyorum. İlk birkaç hafta hizmet vereceğim ve temelde eski işimde yaptığımı benzer bir rol oynayacağım - içki servisi, ön salonda çalışma. Ayrıca Hades ile daha fazla uygulamalı eğitim yapacağım.

Dört gözle mi bekliyorum yoksa korkuyor muyum bilmiyorum ama şu anda aradaki farkı anlayamayacak kadar sinirliyim.

Tink saatine bakar. "Vakit geldi." Beni inceliyor. "İzin almadan kimse sana dokunmayacak, ama bu pisliklerin seninle sözlü olarak uğraşmasını engellemeyecek. Bu oyuna gelme, çünkü kendini kaybedersen Hades seni cezalandırır ve bunu herkesin önünde yapar. Sadece gözlerini aşağıda ve ağzını kapalı tut. Ve *dinleyin*. Her gecenin sonunda toplanan bilgilerle bir özet yapıyoruz, bu yüzden oyuncularını tanımasanız bile dikkatinizi verin."

Aynı anda hem çok fazla hem de çok az. Ona evet dediğimde ne bekliyordum bilmiyorum ama bu o değil. Beni derinlere atıyor ve boğulursam bana yardım edecek tek bir kişi bile yok. Tink biraz kötü hissediyor olabilir, ama dürüst olmak gerekirse, emin olmak için onu yeterince iyi okuyamıyorum. Omuz silkebilir ve aynı huysuzlukla bir sonraki yeni elemana geçebilir.

Ancak içki siparişlerini alma, masalar ve bar arasında dolaşma gibi tanıdık ritimlere girdiğimde, işler benim için gevşemeye başlıyor. Bu tanıdık. Nispeten yeni bir beceri olsa da *bunu* nasıl yapacağımı biliyorum. Gerisi kendiliğinden çözülecek ama bu geceyi atlatabilirim.

Ya da ben öyle sanıyorum, ta ki göz ucuyla tanıdık bir profil görene kadar.

Döndüğümde Meg'in barın yanında durduğunu görüyorum. Özel dikim bir pantolon ve *neredeyse içini* görebildiğim koyu mor sütyen benzeri bir üst giymişti. O neden burada? Free-Dom'a doğru yola çıkmış olmalıydı. Şu anda kapana kısıldığım bu yere musallat olmamalı.

Tabii...

Tabii benim için gelmediyse?

Hızırca yüksek topuklarının üzerinde bana doğru ilerlerken göğsüm sıkışıyor. Yüzünde hiçbir aşinalık yok, düşüncelerini gösteren hiçbir şey yok. Restoranın üstündeki o dairede bana gösterdiği sıcaklıktan eser yok. Bu kadın vücudumu soğuk bir şekilde incelediği için bir yabancı olabilir, bacaklarımdan aşağı inmeden önce göğsümde ve aletimde oyalanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Konuşmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Niyetim bir fark yaratmıyor gibi görünüyor. "Eğer sözünü tutmadıysa..."

"Hades asla sözünden dönmez," diyor dalgınca. "Burada olmak istediğim için buradayım." Meg başını yana eğerek saçlarının omzunun üzerinden dökülmesine neden oluyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek, yüzünü benimkiyle buluşturmak istiyorum ama daha iyisini biliyorum. Yine de bunu yapmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

"Seni görmek istiyor." Dönüp uzaklaşıyor ve beni onun izinden gitmeye bırakıyor.

Bunu yaparken kafa karışıklığım daha da çirkinleşiyor. *Burada olmak istediğim için buradayım.* O ne yapmak istiyorsa onu yapıyor. Kimse onu bir şeye zorlamıyor. Daha önce yeni odamda ve burada, yerde söylediklerinin tercümesi bu. Birkaç gerçek üzerime çöküyor, her biri boğazımda keskin bir parçaya dönüşüyor.

Hades Meg'i bir şey yapmaya zorlamıyor. Onu beni becermeye zorlamadı. Onu diz çökmeye zorlamadı. Onu bir kuleye hapsedilmiş prenses gibi tutmuyor. O her şeye rıza gösterdi. Razı olmasaydı, anlaşılmam onu özgür bırakırdı ve salonda tebaası arasında dolaşan bir kraliçe gibi dolaşıyor olmazdı.

Benimle oynadı.

Meg benimle oynadı.

Beni uzun bir kapıdan geçirip tek renkli gri bir ofise soktuğunda çok sinirlenmiştim. Kapının hemen önünde durdum. "Bana kazık attın."

"Sen anlaşılmayı yapana kadar burada olduğunu bile bilmiyordum." Yürümeye devam ediyor, masada oturan adamın omzunda durmak için hareket ediyor.

Hades parmaklarını dikleştiriyor ve gözlüklerinin siyah çerçevelerinin ardındaki derin, karanlık gözleriyle beni izliyor. Alışıl gelmiş siyah üzerine siyah takım elbisesini giyiyor ve ona cevap vermekten nefret ediyorum. Onlara. Sanki bu konuşmayla öylesine ilgileniyormuş gibi öne doğru eğiliyor. "Sözünden dönecek misin?"

"Neden ? Sen kendininkine geri döndün."

"Öyle mi yaptım?" Sesi hâlâ o kadar uzak geliyor ki, dayanamıyorum. Meg'e bakıyor. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağına dair söz verdim, aşkım."

Ağzı buruşuyor, ama neredeyse anında ifadesini düzeltiyor. "Güvenli kelimemi kullanmamın bir sebebi var."

"Pek çok kurala saygı duymam ama bu kutsaldır." Şimdi Hades tüm yılmaz iradesini bana odaklıyor. "Güvenli bir kelime seçme zamanın geldi, küçük Herkül."

Küçük Herkül. Sanki onun ince bedeninden birkaç santim daha uzun ve önemli ölçüde daha ağır değilmişim gibi. Nedense bunun bir önemi yok. Odanın öbür ucunda bile, nefes alamayacak kadar öfkeli ve ihanete uğramış olsam bile, onun için dizlerime vurmamak için savaşmak zorundayım.

Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum. Bunu kabul etmediğimi. Kurtarılmakla ilgilenmeyen bir kadın için aptalca kahramanı oynamıyor olsaydım, ona üzerimde bu gücü asla vermeyeceğimi. Sonunda, tüm varsayımlarımın bir önemi kalmadı.

Söz verdim.

Sözümü
tutacağım.

Elimde kalan tek şey onurum ve kendi hatam gibi aptalca bir şeyin bunun önüne geçmesine izin veremem. Eğer bu bir seçenek olsaydı, hala Olympus'ta şımartılmış hayatımın tadını çıkarıyor olurdum. O kadar çok şeye sırtımı döndüm ki. Neden lanet özgürlüğüme de sırtımı dönmeyeyim?

"Olympus," diye bağıriyorum. Her şey kadar güvenli bir kelime.

"Aferin oğlum." Yavaşça ayağa kalkıyor. "O zaman başlayabiliriz."

"Ne?" Bu beni öfkemden uyandırdı. "Ama ben tam ortadayım vardiyamın ve-"

"Tink sensiz de idare edebilir." Masanın etrafından odanın sol tarafında bulunan kanepeye doğru ilerliyor. "Meg."

Onu takip ediyor ve her adımda, beni ona en başta çeken ağırbaşlılığının bir kısmını kaybediyor, ikinci bir deri gibi dökülüyor, ta ki gözleri kısık bir şekilde onun bir adım gerisinde kalana kadar. Hades ortaya çıktıktan sonra o dairede tanık olduğum dönüşümün aynısı, ama artık bunun için bir terimim var.

Değıştir.

Hem baskın hem de itaatkâr, hepsi şimdiye kadar daha iyi bilmeme rağmen hala arzuladığım bir pakete sarılmış.

"Fazla giyinmişsin, aşkım."

Tek yapması gereken topuklu ayakkabılarını tekmeleyip pantolonundan sıyrılmak ve üzerinde sadece kırılmış bir büstiyer ve dantel bir tanga bırakmaktır. Hades sadece kaşlarını kaldırıyor ve Meg gözlerini devirip soyunarak aşağı iniyor. Karşımızda çıplak durmasında en ufak bir utangaçlık belirtisi yok, ama gerçekten olmasını bekliyor muydum?

"Ona nasıl yapıldığını göster."

Zarif bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor, sırtı tamamen dik ve gözlerini indiriyor. O kadar güzel ki nefesimi kesiyor. Manzaranın tadını çıkarmak için fazla zamanım olmuyor çünkü Hades onun önüne geçiyor ve düşüncelerimi kafamdan söküp alabileceğim gibi bir bakış atıyor. "Sıra sende."

Teredditle şortuma uzanıyorum ama o başını sallıyor. "Şimdilik üzerinde kalsın. Bunu ilk dersin olarak kabul et."

Meg kadar zarif değilim. Dizlerimin üzerine çöküp isteksizce başımı eğdiğimde vücudum tenimin yanında garip bir his uyandırıyor.

Boynumun arkasına nazikçe dokunmasını beklemiyorum ve irkilmeme engel olamıyorum. Hades sanki verdiğim tepkiden hoşlanmış gibi kıkırdıyor. "Eğer izlemezsen bu işe yaramaz, küçük Herkül. Bu gösteri sadece senin için."

Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum. Ben aptal değilim, gerçi şu anda yaptıklarımın tüm kanıtları aksini söylüyor. Yine de başımı kaldırıp Meg'in etrafında dönmesini izliyorum.

Bana yaptığı dokunuşun aynısını ensesine yaptığında başını kaldırıp bakmıyor, irkilmiyor. Orada öylece oturuyor, mükemmel bir itaatkârın tam resmi. Onu elinde bir kırbaçla ve o mavi gözlerinde zalimlikle görmek için garip bir arzu duyuyorum.

Hades cebinden bir kolye çıkarır. Hayır, kolye değil, bir kolye. Muhteşem bir parça, yıpranmış siyah deriden, gece gökyüzüne benzesin diye dikilmiş çapaklar var. Boynunun arkasındaki büyükçe bir toka onu yerinde tutuyor. "Meg gibi bir kadını nasıl mutlu edeceğini biliyor musun, küçük Herkül?"

Evet, bu kesinlikle bir tuzak.

Aniden kuruyan boğazımı geçip yutkunuyorum. "Eminim bana anlatacaksın."

"Akıllı çocuk." Ağzından çıkan kelimeler övgü gibi gelmiyor ve tepki olarak yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Hades uzanıp bir parmağını yakasında gezdiriyor. "Ona ihtiyacı olabilecek her şeyi veriyorsun."

İşte yine oldu. Meg'in gözlerinde ona ihanet eden o parıltı. Kendi isteğiyle burada olabilir ama başka bir şey var. Daha derin bir şey. Memnuniyetsizlik gibi sıradan bir şey olabilir ama emin olamıyorum.

"Teslimiyet," diye devam ediyor, dokunuşunu çenesine doğru ilerletiyor. Dokunuşu hâlâ hafif görünüyor ama başını arkaya doğru yönlendirerek omurgasını kavislendiriyor. "Yayıl, aşkım."

Emrettiği gibi yapıyor, kalçalarını iyice açıyor. Her yerini görebiliyorum. Daha bir hafta önce avuçladığım göğüslerini. Onu tam da emrettiği gibi becerirken ellerimle desteklediğim kalçaları. Yüzümü gömdüğüm ve boşalana kadar yaladığım amı. Pembe ve ıslaktı ama nedense bunu beklemiyordum. Gözlerinde ne gizliyor olursa olsun, Hades'in ona yaptıklarından hoşlanıyor, ancak şu anda çok az görünüyor. Onu teşhir ediyor, adını kıçına dövme yaptırıyor.

Ona sahip çıkmak.

Onu serbest bırakır ve pozisyonunu korumak için kanepeye doğru yürür. "Buraya gel, küçük Herkül." Kalkmaya başladığımda başını yavaşça sallıyor, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Emekle." Talimat nazik ve bunun için daha az acımasız değil.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kanepeye aramdaki mesafeyi sürünerek geçerken tüm vücudum ısınıyor ve geriliyor. Orada tereddüt ediyorum. Orada ona katılmam mı gerekiyor? Burada mı diz çökmeliyim? İçimde paniğe benzer bir şey kabarıyor ama ivme kazanma bulamıyor çünkü Hades enseme kırılmaz bir şekilde kavırıyor ve ayaklarının dibinde, yüzü ona dönük bir şekilde diz çökmem için beni yönlendiriyor.

"Kımıldama. Bu bir emirdir, bu arada." Yüzgeçlerini saçlarımla arasından geçiriyor ve sanki binlerce farklı yerime dokunuyormuş gibi hissediyorum. "Emrime karşı gelersen ne olur?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Beni cezalandırıyorsun." Sikim kadar sert ki, şortumun üst kısmında bir boşluk yaratıyor, sanki özgürlüğe giden yolu yumruklayabilirmiş gibi.

"Aynen öyle." Arkama geçiyor ve bacakları vücudumun iki yanına inerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Kalçaları kollarıma sürtünüyor ve beni bağlamamış olmasına rağmen yerimde kilitlenmiş gibi hissediyorum. sıkıyor ve kulağıma fısıldadığında sıçırıyorum. "Bana güvenli kelimeni söyle."

"Olympus," diye nefes alıyorum.

"Aferin oğlum." Sesini yükseltiyor. "Meg, başlayabilirsin."

CHAPTER 9

Hades

Bu kadar tatmin edici bir şey yok.

Düşmanımın oğlu boyun eğiyor. En temel dürtüleriyle savaşırken bile bu konuda çok güzel. Herkül ayaklarıma kapanmak, emirlerime itaat etmek istiyor ama yapmaması gerektiğini düşünüp benimle dövüşüyor. Kazanamayacak. Bunu ona şimdi söyleyebilirim ama sonunu bozmak oyunun eğlencesini kaçırır.

Meg'in ona verdiği tepkiyi görmek de bir o kadar tatmin edici. Bana çok kızgın, benim Meg'im. Öfkesinin saf bir şey olduğunu, taşıdığımız onca yükten arınmış olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor. Bu öfke onun arzusunu daha da artırıyor.

Meg çıplak bir şekilde kapıya doğru yürüyüp açarken ben Herkül'ün omuzlarındaki sıkı kasları yoğurmaya devam ediyorum. İçeri giren kadın, çalışanlar arasında en sevdiklerimden biriydi. Aurora. Tatlı, nazik ve çok güzel ağlıyor. Paha biçilmez sanat eserleri gibi güzel. Açık kahverengi teni alçak ışıktaki parlıyor ve saçları -bu ay pembe- dar omuzlarının etrafında neredeyse bukleler halinde dalgalar halinde dökülüyor.

Meg'e gülümsüyor ve Hercules'in nefesi kesilirken ben de kendi gülümsememi takınıyorum. "Çok güzel, sence de öyle değil mi?"

"İkisi de öyle."

Meg'ime kadar sadık olması beni çok eğlendiriyor. Onun prensesi için parlak zırhlı şövalyeyi oynamak istiyor.

ve hala onun da benim kadar ejderha olduğunu anlayabilmiş değil. Bazı durumlarda daha çok.

Meg, Aurora'nın elini tutuyor ve tam sandalyenin önünde durana kadar onu odanın içine doğru çekiyor. Birini becermek istediğinizde onu eğmek için yeterince yüksek ve Hercules ve ben hiçbir ayrıntıyı kaçırmayacak kadar alçaktayız.

Hiçbir detayı kaçırmayacaktır.

Meg bana şüpheyile bakıyor. "İzin verir misiniz, efendim?"

Başkası olsa bu üç küçük kelimedeki saygısızlığı fark etmeyebilirdi. Kaşlarımı kaldırıyorum, o da kızarma nezaketini gösteriyor. Başka bir gece olsa, Aurora'nın amını yalarken, ben de onu hıçkırığa hıçkırığa ağlatana kadar kırbaçlarken bu sözleri ona yedirirdim. Şu anda gündemimizde bu yok ve o da bunu biliyor, küçük velet. "Evet." Sesime biraz sertlik katmadan önce dönmeye başlamasını bekliyorum. "Ama önce gel de küçük Herkül'ümüze bir öpücük ver."

Kaşları çatıldı ve için gözle görülür bir çaba sarf etmesi gerekti. Adil davranmıyorum ama bu noktada benden bunu beklemesi gerekirdi. Dışarıdan öyle görünmese bile ceza yine de cezadır.

Bu çocuk Meg'imın derisinin altına girdi. Ellerimin altında gerilme şekli herhangi bir gösterge ise, karşılıklı bir duygu, ama bunun hazır olduğunu biliyordum. Kör edici bir şehvetten daha azı için ruhunu bana etkili bir şekilde satmazdı. Meg, Herkül'ün önünde zarifçe diz çöküyor ve bana doğru bir bakış daha attıktan sonra öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyor. Hâlâ ona dokunduğum için, öpücüğünü derinleştirmek için ona doğru yöneldiğini hissediyorum.

Ona izin verdiğinde şaşırmadım. Meg bu adama bana çekildiğinden tamamen farklı bir şekilde çekiliyor. Burada olmasının nedenlerinden biri de bu.

Yavaşça on beşe kadar sayıyorum, sırf bunu ellerinden alan ben olabileyim diye onlara izin veriyorum. "Bu kadar yeter, ikiniz de," diyorum hafifçe. "Zavallı Aurora'nın kendini dışlanmış hissetmesine neden oluyorsunuz."

Aurora, en azından, bana karşı çıkacak kadar itaatsiz değil. Tam olarak Meg'in bıraktığı yerde duruyor, bakışları aşağı dönük ve elleri önünde kenetlenmiş. Tüm itaatkârlarımın bir tarzı var ve onlara belirli sınırlar içinde bu özgürlüğünü tanıyorum. Aurora kısa bir elbise giyiyor.

Kalçalarını yalın bir şekilde fırçalayacak kadar kısa olmasa ve sert bir nefes verişte kopacakmış gibi görünen ince kayışları olmasa bakire gibi görünebilecek ipek bir slip. Onunla sözleşme Dominantlar bu tür şeyleri yiyor ve sonuç olarak en büyük para kazananlarımdan biri haline geldi. Ayrıca Meg'e aşık bir kız öğrenci, bu yüzden bu sahne ikisini de ödüllendirmeye hizmet ediyor.

Meg zarıfçe ayağa kalkıyor ve Aurora'ya doğru ilerliyor. Tek parmağıyla çenesini kaldırıyor ve kadına sıcak bir şekilde gülümsediğini anlamak için Meg'in yüzünü görmeme gerek yok. "Bugün bunu basit tutacağız, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyor

Aurora. "Güvenli kelime?"

"Thorn."

"Aferin

kızıma."

Meg başladığında, dikkatimi tekrar Herkül'e veriyorum. O kadar gergin ki, bacaklarımin arasında yere oyulmuş mermer gibi duruyor. Bu olmaz. Hem de hiç. Omuzlarındaki sıkı kasları yoğuruyorum. Adam bir piyondan başka bir şey olmayabilir ama farklı bir şekilde de olsa benim Meg'imden daha az güzel değil. Herkül güneşte yürümeye alışkın birinin rengine ve duruşuna sahip. Burada karanlıkta yaşarken solup solmayacağını göreceğiz.

Dudaklarım neredeyse kulağına değene kadar eğildim. "Önce izleyerek öğrenirsin. Sonra katılarak öğrenirsin. Sen bana aitsin ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Başka kimse var mı?" Sesinde hırıltılı bir ton vardı.

"Yakacağım, küçük Herkül. Ve sen bunun her anından zevk alacaksın." Başparmağımı omurgasının tepesindeki tetik noktasına saplıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, orada bir düğüm var ve küçük bir acı sesi çıkarana kadar acımasızca çalışıyorum. Kulağına doğru dikkatlice nefes veriyorum ve bunun onu ürpertmesinin tadını çıkarıyorum. Hafifçe dokunuşuma doğru eğildiğinin farkında mı? Bundan şüpheliyim. "Meg farklı zevkleri olan bir kadın. Aynı zamanda Yeraltı Dünyası'nda çalışan en iyi Dominantlardan biri. Aurora da en iyi itaatkârlardan biri."

Ben Herkül'le konuşurken Meg, Aurora'yı kanepenin koluna eğilmesi ve ön kollarını mindere dayaması için yönlendirdi. Meg'den biraz daha kısa, bu yüzden ayak parmakları yere zar zor değiyor. Meg, Aurora'yı

Ellerini diğerkadının bacaklarında gezdiriyor, ayak bileklerinden başlayıp kalçalarına doğru ilerliyor. Aurora'nın külotunu kalçalarının üzerinden yukarı kaydırarak kıcını ortaya çıkarıyor. "Kürek mi, kırbaç mı?"

"Kürek, lütfen."

"Aferin kıızıma." Meg gülümsüyor ve sanki biz odada yokmuşuz gibi oluyor. Onun böyle çalışmasını izlemeyi hep sevmişimdir. Carver City'deki her bir itaatkârın, parmağını kısırdığı anda kırık camların üzerinden ona doğru sürünmesinin bir nedeni var. Hercules de onlardan biri olacak. Zaten sahnenin gelişmesini hırsıyla izlemesi bunun bir göstergesi.

Meg masamın arkasındaki sandığa doğru yürüyor ve geniş bir tahta kürekle geri geliyor. Yanlış ellerde muhtemelen kemikleri kırabilir, ama o ustası. Beklentiyi arttırmak için birkaç deneysel vuruş yapıyor.

Hercules'in kulağına mırıldanıyorum, "Aurora'nın ayak parmaklarının nasıl kıvrıldığını görüyor musun? İlk vuruşu yapmak istiyor." Herkül'ün göğsüne bakıyorum ve sikiinin hazır olda beklediğini görüp gülümsüyorum. "Meg onu acıyla ısıtacak ve sonra eğer iyi bir küçük itaatkârsa, boşalmasına izin verecek."

"Nasıl?"

Herkül'ün soruyu dile getirdiğinin farkında olduğundan şüpheliyim ama yine de cevap veriyorum. "Meg'imi tanıyorsam, onun amını yiyecektir. Tadı damağında ve Aurora gözyaşları arasında geldiğinde çok güzel oluyor."

Meg ilk darbeyi Aurora'nın kıcının alt kıvrımına, tam da kalçalarıyla birleştiği yere indiriyor. Diğerkadın sıçırıyor, ama sonra belli ki hareketsiz kalmak, itaat etmek için savaşıyor. Meg onu tekrar tokatlıyor ve yakından tanıdığım bir ritme giriyor. Dikkatimi tekrar Herkül'e veriyorum, sanki dayak yiyen kendisiymiş gibi zor nefes alıyor. "Şimdi sana dokunacağım."

Titrek bir şekilde başını sallıyor, bakışları küreğin sallanışına yapışmış durumda. Oynamaya başladığımızda onu altuzaya göndermek için fazla bir şey gerekmeyecek, sadece izlemekten bile altuzayın kenarında dans ediyorsa. Daha önce hiç Noel görmemiş bir çocuk gibi ve bu ihtişam onu bunaltıyor. En azından ilk başta.

Elimi göğsünden aşağı kaydurdım ve şortunun içine soktum. Elbette sikini görmüştüm, Meg'in arzusuyla sertleşmiş ve ıslanmıştı. Yine de yumruğumu nasıl doldurduğunun tadını çıkarmak için bir an ayırıyorum. Ona sert bir vuruş yapıyorum ve sonra elimi kaldırıyorum. "Tükür."

"Ne?" Sanki saatlerdir çığlık atıyormuş gibi kısık.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Yanıt vermesi, itaat etmesi, avucumu tükürüğüyle kaplaması bir anını alıyor. Tüm sağduyuma rağmen, onun saflığından etkileniyorum. Onu binlerce keskin parçaya ayırmak, geri kalanımızla birlikte karanlığa sürüklemek istiyorum ama mahvetmek istediğim şeyi takdir etmekten kendimi alamıyorum. Aletini tekrar alıyorum. Kızdırmak için bir zaman olacak, eziyet etmek için bir zaman. Bu gece o zaman değil. Tam olarak kime ait olduğunu bilmesi gerekiyor.

Elimden geldiğince kalçalarını kaldırıp elimi becerene kadar onu kabaca, acımasızca sarsıyorum. Bakışları Meg'in Aurora'yı dövdüğü yere sabitlenmişti ve duygularını takdir etsem de, bu işe yaramayacaktı. Boştaki elimin parmaklarını saçlarına geçirip yüzünü kendime çeviriyorum. "Sana sahibim, küçük Herkül. Söyle."

Dudaklarını yalarken mavi gözleri parlıyor. "Sen... Sen bana sahipsin."

"Şimdi iyi bir çocuk ol ve efendine gel."

Bir vuruş. İki. Ve sonra gırtlaktan bir küfür savuruyor ve emredildiği gibi yapıyor, kendi göğsüne büyük fişkırımlarla geliyor. Aletini bırakmadan önce birkaç kez daha pompaladım. Geri çekilmiyorum. Henüz değil. Sadece pozisyonumu koruyorum, o titrerken onu destekliyorum, dengesini yeniden bulurken bana yaslanmasına izin veriyorum.

Uzun sürmeyecek.

Bunun sürmesine izin vermeyeceğim.

Ama Meg'in çalışmasını izlemek için arkama yaslanırken parmaklarımı saçlarında gezdirmekten ve yüzünü kalçama yaslamasına rehberlik etmekten kendimi alamıyorum.

CHAPTER 10

M

Çok öfkeliyim, doğru düzgün düşünemiyorum bile.
Bütün

örneğin

Dikkat Aurora'da olmalıydı ve Hades orada oturmuş Hercules'le görüş alanımda dolaşıyor. Bu bir cezalandırma gibi geliyor, çünkü tam olarak öyle. Sorunun etrafından dolanmak varken asla önden saldırmaz. Hades'in entrikaları yüzünden neden cezalandırıldığımı bilmiyorum. Herkül'ü bırakıp Hades'in yanında diz çökmenin ona zarar vereceğini bilsem bile emirlerine itaat ettim, her birine.

Her şeyi ben yaptım ama yine de onların küçük sahnesinin dışında kalan ve yüzünü pencereye dayamış olan benim.

Küreği yere fırlatıyorum. Acı oyununu sürdürmek için kafam uygun değil. Kontrolü kaybetmeyeceğim. Bu şekilde yanlış adım atmama *izin* vermeyeceğim ama karanlık duygularım beni bu kadar zorlarken bunu yapmak Aurora için adil değil.

Ona doğru bir adım atıyorum ve ellerimi kalçalarının arkasında gezdirip kışını sıkıyorum. Kısa süreli dayağa rağmen yarın biraz morarmış olacak, tıpkı sevdiği gibi. "Yayıl."

Hevesle bacaklarını açıyor, ayak parmaklarının üzerinde dengede duruyor. Bir elimi sırtının küçük kısmına bastırıyorum ve diğer elimi kalçalarının arasına sokuyorum. O kadar ıslak ki, ben onu keşfederken parmaklarımı ıslatıyor. "Beni memnun ettin Aurora ve bu gece verici bir ruh halindeyim." Yalan ama önemli değil. Kafamın içinde dönüp duran çirkinlikle onun hiçbir ilgisi yok. "Ödülünü seçebilirsin."

"İstiyorum..." Pembe bukleli perdesinin altından bana bakmak için yeterince kıvrılıyor. "Seni boşaltmak istiyorum."

Tanrım, bu kız bir hediye. Sonunda kiminle yuva kurarsa kursun, şanslı bir pislik olacak. Düşünüyormuş gibi yaparak amını okşamaya devam ediyorum. Sanki onu bir şeyden mahrum edecekmişim gibi. Sanki bunu *kendimden* esirgeyecekmişim gibi. "Bunu düşüneceğim." İki parmağımı içine sokup onu yavaşça beceriyorum. İnliyor ve kıvranıyor, ama onu her seferinde acı verici bir vuruşla orgazma götürürken sabit tutuyorum. Bu an, tam burada, en sevdiğim anlardan biri. Birinin çözüldüğünü görmeyi ve buna benim sebep olduğumu bilmeyi seviyorum. Onlara tam olarak ihtiyaç duydukları şeyi verdiğimi bilmek.

Bir dizimin üzerine çöküyorum ve kalçalarını kanepenin kolundan geriye doğru çekiyorum. Bacaklarını daha da açıyor, beni bekliyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum. Onu uzun bir yalamayla ödüllendiriyorum ama aslında bencilce davranıyorum. Kendimi bu kızın içinde kaybetmek, hayatımın raydan çıktığını ve uzun zamandır öyle olduğunu bir süreliğine unutmak istiyorum. Şu anda bizi izleyen iki adamı düşünmeyi bırakmak. Geleceğin getireceklerinden korkmamak için. Bu güzel kızı parçalara ayırmaktan başka hiçbir şey için endişelenmemek.

Acele etmiyorum, bunun tadını çıkarıyorum, onun tadını çıkarıyorum. Ama bunun ortasında bile, kanepede oturmuş beni izleyen iki adamın farkındayım. Ya da artık izliyorlar mı? Benim odada olduğumu tamamen unutana kadar birbirlerine mi daldılar? Bu düşünce beni bu kadar incitmemeli.

Klitorisinin etrafında her döndüğümde Aurora'nın nefesi kesiliyor ve aniden oynamayı bırakıyorum. Onu orada istiyorum ve şimdi orada istiyorum. Dilimle amcığını okşuyorum, ta ki çırpınmaya başlayana ve onu zapt etmek için elimi sıkmak zorunda kalana kadar. Aurora buna bayılıyor. Her zaman sevmiştir. Nefes nefese bir çılgınlıkla boşalıyor ve kalçalarını yuvarlayarak ağzımı izin verdiğim kadar beceriyor. Onu nazıkçe aşağı indiriyorum ve ayağa kalkıp sandalyeden kalkmasına yardım etmeden önce amına son bir öpücük konduruyorum.

Saçlarını yüzünden geriye doğru düzleştirirken yüzünde güneş ışığı ve yumuşak gülümsemeler var. Alnından öpüyorum. "İyi iş çıkardın."

"Ödülümü alabilir miyim?"

Gülüyorum, karanlık ruh halim biraz olsun dağılıyor. Bu kızla vakit geçirirken suratımın tamamen asık olması imkânsız. "Sen

çoğu insan sadece daha fazla orgazm ister."

Aurora o büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Sevdiğim şeyi severim."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Bir adım geri atıyorum, ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oluyorum ve sonra sandalyeye gömülüyorum. "Pekâlâ, tatlım. Gel de gardını al." Bacaklarımı açtım.

Hades ve Herkül'e bir bakış fırlatıyor ve daha iyi bir yargıya karşı, ben de aynısını yapıyorum. Onların görüntüsü nefesimi kesiyor ve düşüncelerimi bulandırıyor. Herkül sadece yeni bir orgazmın getirebileceği şekilde durgun ve bunun kanıtı tam göğsünde. Hades'in bacaklarının arasına yığılmış, başı uyluğunun üzerinde. Hades ise tamamen rahatlamış görünüyor... tabii ben onun karanlık gözlerine bakmadığım sürece. Beni içine çekerken gözleri tamamen yırtıcı. Aurora'yla olan sahnem ödülünü aldıktan sonra sona erebilir ama Hades'le olan sahnem henüz bitmedi. Hem de hiç. Bu sadece ısınmaydı.

Ne de olsa beni unutmadılar.

Aurora ellerini kalçalarımın altına gezdiriyor ve kalbimi ısıtan mutlu bir şekilde gülümsüyor. Hades gibi biri yerine onun gibi birine aşık olsaydım hayatım çok daha kolay olurdu. O ışık, bahar ve tatlılık. Sadece beni sevdiği için bile beni daha iyi bir insan yapabilir.

Ya da en azından peri masalı böyle.

Parmaklarımı pembe saçlarına batırıyorum. "geçiyorsun."

"Özür dilerim." Ama hiç de üzgün görünmüyor. Sorun değil. Ben de üzgün değilim. Aurora amcığıma küçük bir öpücük konduruyor ve sonra kendini bırakarak peşimden geliyor. Kendini tamamen, utanmadan veriyor.

Keşke bunun tadını çıkarabilseydim. Odada sadece biz olsaydık, eğlenirdim. Aurora ve ben daha önce birçok kez Hades olmadan oynadık ve her şeyi ona odaklamakta hiç sorun yaşamadım. Ama şimdi? Şu anda kendimi güçlü hissetmeliyim. İtaatkârımı iyi hissettirdim. Beni orgazma daha da yaklaştırıyor. Dünyanın tepesinde yürüyor olmalıydım.

Bunun yerine, Hades ve Herkül'e bakıyorum ve gerçekliğimin zevkle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde kırıldığını hissediyorum.

İstenmeyen acıyla ilgisi yok. Değişim her zaman acı verir. Her zaman. Hades bu durumun kontrolünün kendisinde olduğunu düşünüyor olabilir ama bende değil. Kontrolden çıktım ve başım dönüyor.

Hercules kayıyor, dikkatimi tamamen çekiyor. Yine sertleşti. Odada daha fazla hava olsaydı gülebilirdim. Dikkati aynı anda her yerde gibi görünüyor -Aurora'nın sırtının kıvrımı, amımı yalarken oluşturduğu pembe dalgalar, kanepeye uzanmış kızarmış bedenim. Sonunda bakışlarımla buluşuyor ve takılıp kalıyor. Mavi gözleri kocaman ve sıcak, sanki cehenneme sürüklenmiş ve geri dönüşü olmadığını yeni fark etmiş gibi görünüyor.

Hoş geldiniz. Etrafta bir sürü acı var.

Aurora klitorisimi sertçe emiyor, dişlerini hassas sinir demetine dayıyor. Orgazmım yükseliyor ve nereye bakacağımı bilemiyorum, Hades'e mi Herkül'e mi, Herkül'e mi Hades'e mi. Sonunda gözlerimi kapatıp ikisini de susturuyorum ve Aurora'nın dalgalar arasında beni kızdırmasına izin veriyorum. Vücudum sonunda pes ediyor ve kanepeye yığılıyorum. "Aferin, evcil hayvan."

Mutlu bir ses çıkarıyor ve yanıma sarılmak için tırmanıyor. Bu da en az diğerleri kadar önemli, ikimizi de rahatlatacak bir fırsat. Boş boş saçlarını okşuyorum, sıcaklığının işlemesine izin veriyorum. Henüz gözlerimi açmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Açtığım anda bir sonraki aşama başlıyor ve buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Hades'in bu gece ya da gelecekte planladığı her neyse hayatta kalabilir bilmiyorum.

Bir zamanlar bunu sorgulamadığım, Hades'in dünyasında birinci olduğumu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bildiğim zamanlar vardı. Yeraltı Dünyası'ndan önce, orayı himaye eden herkesten , hatta onun hırsından bile önce. Bir odaya girerdim ve ne yaptığı önemli değildi; o yoğun odağını bana yöneltir ve gülümserdi. Saatlerce konuşur, sevişir ve tekrar konuşurduk. Declan'la, yani beni pazarlık yapmaya zorlayan pislikle kırılan güvenimi yeniden inşa etti.

Bazı insanlar bize bakıp Hades'in beni şu anki kadın haline getirdiğini düşündü. Bu doğru değil. O sadece bana kim olmam gerektiğini anlamam için bir platform ve özgürlük verdi. Geçmişteki partnerlerim ve dünyanın kendisi için kararttığım baskın doğamı keşfetmem için. Teslimiyetin özgürlüğünde kendimi kaybetmek için.

Komplolar kurduk, planlar yaptık ve birlikte Yeraltı dünyasını Carver City'nin merkezinde bugün olduğu gibi bir güç merkezi haline getirdik. Kimse bize bulaşmadı ve bu kısmen benim rolüm, planlarım ve yardımlarım sayesinde oldu.

Ta ki her şey değışene kadar. Bir anda değıl. Başta fark etmedim bile. Konuşmalarımız kısaldı ve sonunda neredeyse tamamen kesildi. Hades beni dışlamaya başladı ve ben de ne yapacağımı bilemedim ama karşılığında onu dışladım.

Bu adamı bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum ama şu anda bana bir yabancı gibi geliyor.

"Meg."

Emrine itaat ediyorum ve ona bakıyorum. Siyah çerçevelerinin ardındaki o karanlık gözler çok soğuk. Yeraltı Dünyası'na ilk geldiğimde, o beni içeri almadan önce olduğu kadar soğuk. Gerilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Evet, efendim?"

"Vakit geldi." Aurora'ya bakarken yüz ifadesi buz kesiyor. "İyi iş çıkardın."

Onun ilgisi altında çiçek açtığını hissedebiliyorum. Bunun için onu suçlamıyorum. Gülümsemesi sıcak ve içten olduğunda güneşin sizin yönünüze döndüğünü hissetmemek imkânsız. Biraz doğruluyor. "Teşekkür ederim, Hades."

"Bundan ne olacağını izlemek ister misin?"

Aurora hızla başını sallar. "Evet, lütfen!"

"Meg." Benim tereddütlü tavrıma karşılık sesinde bir emir ifadesi. İçimi çekiyorum ve yerimden kayıyorum. Sandalyenin diğer tarafındaki sedir sandığa gidip bir battaniye çıkarıyorum. Kısmen Hades'e inat olsun diye, kısmen de Aurora'nın sahnemizle ilgili sıcak ve bulanık dışında bir şey hissetmesini istemediğim için battaniyeyi Aurora'nın etrafına sarmak için acele etmiyorum.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "İyi misin?"

Battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sarıyor ve bana gülümsüyor. "Ben iyiyim."

Derin bir nefes alıyorum ve Hades'le yüzleşmek için dönüyorum. Gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen Herkül'e bakmama izin vermiyorum. Hades bir kaşını kaldırıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum, zihnimden önce bedenim itaat ediyor

yakalamak için bir şansı var. Avuçlarımı uyluklarıma bastırıyorum ve bacaklarımı onun istediği şekilde açıyorum, bakışlarımı aşağıda tutuyorum.

Herkül'ün arkasından kayar ve ayağa kalkar. Başka biri olsa o kadar uzun süre öyle oturduktan sonra ayağa kalkmakta zorlanırdı ama Hades sürekli zarif. Eskiden beni huşu içinde bırakan ama artık *Hades*'in bir parçası olan pek çok şeyden biri. Beni yavaşça çevreliyor, beklenti yaratıyor. En ufak bir korku yaratıyor. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum, bilerek değil ve güvenli sözüme saygı duyacağından kesinlikle şüphem yok. Hades eğilip bükülebilir, manipüle edebilir ve var olan en kötü insanlarla anlaşmalar yapabilir ama bu çizgiyi aşmayacaktır. Bana karşı değil. Hiç kimseyle.

Sonunda durdu. "Sanırım baston."

Daha iyisini bilsem de, yaşadığım şok bakışlarımı kaldırmama neden oldu. "Ne?"

"Baston, aşkım." Çenemi nazikçe kavıyor, ifadesi düşünceli. "Sanırım ikimiz de bunu hak ettiğini biliyoruz."

Sert bir nefes çekiyorum. Cezamı hak ettiğimi söylüyor ama açıkçası beni mi yoksa Herkül'ü mü cezalandırdığını bilmiyorum. Bastonların şakası yok. "Hades-"

Tek bir kaşını kaldırıyor ve ben sözlerimi yutkunarak geri alıyorum. Bundan nefret ediyorum. Herkül'ü alaşağı etmek için beni kullanmasından nefret ediyorum.

Ama bir yanımda bundan sonra olacaklardan büyük keyif alıyor. Gerçek bir mazoşist değilim ama acı, sevişmeye beni her zaman memnun eden ekstra bir şey katıyor. Bastonlar farklı, evet, ama kalbimde, Hades'in beni öylece döveceğini ve o hınzır beyinde başka neler olup bittiğine bakmaksızın bu işi öylece bırakacağını bir an bile düşünmüyorum. Önce acı, sonra zevk. Bazen ikisi birbirine karışır, ama belki de bu ceza kadar bir sınavdır. İkimiz de gerçekten yıkıcı bir şeyin kıyısında dans ederken beni ne kadar zorlayabilir?

öğrenmenin tek bir yolu var.

Dudaklarımı yaladım. "Sopayı çok isterim, efendim."

"Aferin kızıma." Yumuşak dokunuşu beni ayağa kaldırıyor. Gideceğimiz yeri zaten biliyorum. Köşeye sıkıştırılmış stilize bir Aziz Andrew Haçı var, koyu renkli ahşap parlak ve pürüzsüz. Hades ona doğru adım atmamı bekliyor ve sonra bileklerimi kelepçeleterek kollarımı iki yana açıyor.

Başımın yan tarafına. Ayak bileklerime de aynı muameleyi yapıyor. Hem Aurora'nın hem de Her- cules'ün mükemmel bir manzaraya sahip olduğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yok. Ne de olsa oda bilerek bu şekilde düzenlenmişti.

Hades uzaklaşıyor ve ben onun hareketini takip etmek için dönmeye çalışma dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. Bu işe yaramayacak ve sadece korkumu ve beklentimi daha da artıracak. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum.

Hades küreği aldığım sandığa doğru ilerliyor ve seçenekleri gözden geçirmek için acele etmiyor. Anın tadını çıkarıyor. "Bir itaatkârı dövmenin binlerce yolu vardır, küçük Herkül. Meg ve sevgili Aurora'mızla bir tanesini gördün. Bir raket o güzel etli tokadı, o hoş acı şokunu verir. Yakında öğreneceğin gibi kırbaçlar benim kişisel favorimdir." Sesi arkamdan geliyor ve volta attığını biliyorum, muhtemelen bunu yaparken o lanet bastonu okşuyor. "Bastonlar özel bir şeydir. Meg'imizin kışını çizeceğim ve sen ne kadar güzel ağlarsa ağlasın kıpırdamadan orada oturacaksın. Anladın mı?"

"Ama-" Herkül'ün sesi boğuk ve endişeli geliyor. "Anladın mı?"

Sessizlik için a yendi, İki. Sonunda, Herkül öğütür Dışarı,
"Anlıyorum."

"Güzel."

Bir elini omurgamda gezdirirken sıçırıyorum. "Güvenli kelimen, aşkım."

"Cerberus." Her zaman, her zaman bana bunun benim seçimim olduğunu, ihtiyacım olduğunda acil bir çıkışım olduğunu hatırlatıyor. Bazı günler bu güçten, istediğim zaman oyunumuza son verebileceğimi bilmekten zevk . Bazı günler, *bugün*, bana bunun onun olduğu kadar benim de seçimim olduğunu hatırlatmamasını diliyorum. Bunu ben seçtim. *Onu* ben seçtim. İstesem de istemesem de Herkül'ün ömür boyu sürecektir bir anlaşmaya mahkum edilmesine yardım ettim. Bunun bir önemi yok. Soru sormadım. Oyunu oynamaya, bundan zevk almaya o kadar odaklanmıştım ki sonuçları hakkında endişelenmedim.

Belki de Hades haklıdır. Belki de bu gece sopayı hak ediyordumdur.

O anda, neye ihtiyacım olduğunu benden önce bildiği için ona biraz daha fazla .

Sahip olduğum tek uyarı, ilk vuruşunu önce bastonun ıslığı. Darbe ciğerlerimdeki nefesimi sarsıyor ve ağırlıksız bir an için hiç acı hissetmiyorum. Canımın yanacağını böyle anlıyorum. Nefes alıyorum ve sonra acı geliyor, görüşümü kırmızıyla yıkıyor.

Hades bana toparlanma şansı vermiyor. Bir darbe daha indiriyor, bir darbe daha ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki kıımı mükemmel bir hassasiyetle soyuyor, sanki oraya adını dövme yaptırıyormuşçasına etkili bir şekilde onun olarak işaretliyor beni. Sessiz kalmaya, dayanmaya çalışıyorum ama daha önce hiç başaramamıştım. Bu gece bunu sihirli bir şekilde değiştirmek için yeterli değil. Kıımın kalalarımınla birleştiği kıvrıma vurduğunda dudaklarımdan bir inilti süzülüyor. Hades durmuyor, rahatlamıyor, bana tekrar vurmaktan başka bir şey yapmıyor.

Bir sonraki vuruş geldiğinde, yalvarmaya başlıyorum.

CHAPTER 11

Hercules

Bana olduğunu bilmiyorum. Hades'i izliyorum Meg'i uzun, ince bir sopayla dövüyor, solgun kıkırda ve kalçalarında kırmızı izler bırakıyor ve bir parçam oraya koşup onu ondan koparmak istiyor. Diğer, daha kafa karıştırıcı parçam ise onun ne hissettiğini hayal ediyor ve beni nefessiz bırakan bir güçle bunu arzuluyorum.

Diğer kadın, Aurora, sandalyeden kalkıp yere, yanıma oturuyor. Mutlu bir iç geçiriyor. "Onları izlemeyi seviyorum."

Onlar.

Bu Hades'in Meg'e yaptığı bir şey değil. Hayır, bu *birlikte* yaptıkları içten bir dans. Meg soğukkanlılığını yitirmiş, titriyor ve kıvranıyor ama Hades asla vazgeçmiyor, asla tereddüt etmiyor, asla istediği yerden başka bir yere saldırmıyor. Yer değiştiriyor ve yüzünde, sikimin acı verici bir şekilde sertleşmesine neden olan o mutlak konsantrasyon görüyorum. Tamamen Meg'e odaklanmış durumda ve bu o kadar ateşli ki, buna zar zor dayanabiliyorum.

Baldırlarının yarısını bitirdikten sonra sopayı bırakıyor ve ellerini kabaca yeni kızarmış derisinin üzerinde gezdiriyor. Sızlanmaları boğazımı düğümleyen bir iniltiye dönüşüyor ama kaynağını anlayamıyorum. Endişe ya da arzu. Belki de ikisinin bir kombinasyonu. Bu noktaya kadar hayatımı çok net çizgilerle yaşadım. Doğru ve yanlış.

Evet ve hayır. Neyi sevip neyi sevmediğimi. Meg'le tanıştığım anın beni gri bir dünyaya ittiğini hissediyorum.

güvenli bir kelimedenden başka sınırların olmadığı, her şeyin müzakere edilebildiği ve korkunç olması gereken şeylerin aslında cehennem kadar seksi olduğu bir yer. Bu dünyada kendimi tanımıyorum. Net bir yolum yok. Ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Hades Meg'in kelepçelerini çözüyor ve dönmesi için ona rehberlik ederken onu sabit tutuyor. Meg'in yaptığını yapmasını, onu kanepeye geri getirmesini, belki biraz kucaklamasını, bir tür bakım önermesini bekliyorum. Ama yapmadı. Bileklerini tekrar haça kelepçeliyor ve onu o çaresiz inlemelerinden birini daha çıkarmasına neden olacak kadar sert bastırıyor. Yüzünde gözyaşı izleri var ve tüm vücudu kızarmış ve titriyor. Bir savaştan çıkmış gibi görünüyor ama o mavi gözlerinde beni sakinleştiren bir şey var. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir huzur.

Hades başparmaklarıyla onun gözyaşlarını siler ve onu yumuşak bir şekilde öper. Başını kaldırdığında gözlerini ondan ayırmaz. "Buraya gel, küçük Herkül."

Benimle konuştuğunu anlamam uzun bir süre alıyor ve ayağa kalkıp ona doğru yürümem de yine uzun bir süre. Devasa sikimi saklayamıyorum ve Hades'in kısa bir süre önce bana mastürbasyon yaptığını düşünürsek, denemeye zahmet etmiyorum. Emperyal bir hareketle beni ileriye doğru yönlendiriyor, hâlâ itaat ettiğimden emin olmak için bakmıyor. Gerçi neden buna ihtiyaç duysun ki? Ona itaat edeceğime söz verdim bile. Bu durumda, ona çok daha fazlasını vaat etmişim gibi geliyor.

Bileğimi yakalıyor ve beni bir adım öne çekiyor. Bu kadar yakından Meg'in meme uçlarının sertleştiğini ve tenindeki kızarıklığın sadece acıdan kaynaklanmadığını görebiliyorum. Hades elimi kalçalarının arasına sokuyor ve iki parmağımı içine bastırıyor. "Tanrım," diye nefes alıyorum. O kadar ıslak ki. Parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve biraz pompalamaktan kendimi alamıyorum.

"Seçme şansın var, küçük Herkül."

Bakışlarımı Meg'den ayıramıyorum; yüzünden, vücudundan, parmaklarımı ıslatan amından. "Ne seçimi?"

"Gözlemlemeye devam edebilirsiniz." Duraksaması lejyonları tutar. "Ya da katılabilirsiniz."

Eğer akıllıysam, kanepeye çekilirim. Bu ikisi beni manipüle etmekten çekinmeyeceklerini çoktan kanıtlamış ustalar.

son oyunları her ne ise. Boyumdan büyük bir işe kalkıştım ve görünürde bir cankurtaran salı da yok. Kendimi başımı sallarken buldum. "Ben de katılacağım."

"Mükemmel." Sahiplenici elini omurgamda gezdiriyor ve şortumun üst kısmında duruyor. "Dizlerinin üzerine çök."

İtaat etmek için Meg'i parmaklamayı bırakmam gerekiyor ve o da göğsümü yumruklayan küçük bir inleme sesi çıkarıyor. O anda ona açıkça arzuladığı orgazmı yaşatmayı her şeyden çok istiyorum. İleri doğru bir adım atıyorum ama Hades omzumu tutuyor. "Ah-ah. İtaat ilk kuraldır." Arkamda durmak için hareket ediyor ve tüm vücudunu bana doğru bastırıyor. Ben çırılçıplak dururken onun giyinik olduğunu hissetmek her kasımın kasılmasına neden oluyor. Kulağıma gelen sesi kanımdaki ateşli arzuyu daha da artırıyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Yavaşça aralarında dizlerimin üzerine çöküyorum, Hades'in eli hâlâ omzumda sıkıca duruyor. Dudaklarımı yalıyorum ve eğilip onu yalama dürtüsüyle savaşıyorum.

"Bana güvenli sözünü hatırlat." Başparmağı boynumu okşuyor, hayal ettiğimden yarı emin olduğum bir dokunuş.

"Olympus," diye nefes alıyorum.

"Kımıldama." Omzumu son bir kez sıkıyor ve sonra sırtımdaki sıcaklığı kayboluyor.

İtaat ediyorum. Elimde değil ama dediklerini aynen yapıyorum. Meg'in bakışlarına biraz farkındalık geri geldi ve beni öyle bir beklentiyle izliyor ki aramızdaki mesafeyi kapatmamak için savaşmam gerekiyor. Hades beni fazla bekletmiyor. Elinde bir kırbaçla yanımda yeniden beliriyor. "İşte burada başlıyoruz, küçük Hercules." Kırbacı göğsüme vuruyor. Biraz acıtıyor ama buna gerçek bir acı diyebileceğimden emin değilim. Hades yüzümde her ne gördüyse onu tatmin ediyor, çünkü tekrar durmak için hareket ediyor, ancak bu sefer bana dokunmuyor.

Bir sonraki komutu kırbaçtan daha büyük bir güçle beni . "Onu boşalt." Meg'e ne istediğini sormak için ağzımı açıyorum ama Hades benden önce davranıyor. "Şimdi, Herkül. İkiniz de bana aitsiniz, sadece bana. Meg'im bir ödülü hak ediyor ve ben de senin dilinin bu işi göreceğine karar verdim. Pantolonuna boşalmamaya çalış."

Öfke yükseliyor ve ben bunu hoş karşılıyorum. Sadece bir oyun. Bu için de sadece bir oyun. Meg'e doğru ilerliyorum ve ellerimi onun altına sıkıştırıyorum.

onu kaldırıp yayıyor. Bu şekilde çaresiz, en son birlikte olduğumuzda olmadığı bir şekilde. Onunla tanıştığımın beri ilk kez eşit seviyedeymişiz gibi hissediyorum.

Hades'in önünde diz çökeceğiz.

Eğildim ve dilimi üzerinde gezdirdim. Meg'in nefesi kesiliyor ve bunun ağzımın verdiği histen mi yoksa kıcının haça bastırılmasının verdiği acıdan mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Geri çekilmeye başlıyorum ama omuzlarımda acı kıvılcımları çakınca donup kalıyorum. Ne olduğunu zaten biliyorum. Hades bana kırbaçla vurdu. İtaat etmem için bir hatırlatma belki. Ya da belki de Meg'i dövdüğü gibi beni de dövmek istiyordur. Bu düşünce omurgamdan aşağı kıvılcımlar gönderiyor. Bunu istiyorum. gerekse bile umurumda değil, *istiyorum*. Bana emredildiği gibi onu dilimle becermeye başlarken Meg'in bakışlarını tutuyorum. Hades'in iradesinin bir aracı. Her itişte beni kamçılıyor, daha yükseğe çıkarıyor, acı sırtımda sıcak, karanlık bir battaniyeye dönüşürken bile onun tadının zevkine dalıyorum.

Meg yapabildiği kadar hareket ediyor, kalçalarını döndürerek ağzıma sürtünüyor, mavi gözleri zevkten çok daha fazla bir şeyle parlıyor. Daha derin bir şey. Nefesi soluk soluğa geliyor ve ben de hiç niyetim olmadığı halde ona eşlik etmeye başlıyorum. Sanki Hades ve Meg enstrümantal insan parçasını çıkarıp atıyor ve geriye sadece canavar kalıyor.

Klitorisini sertçe emiyorum, dişlerimi sinirlerin hassas topuzuna yerleştiriyorum ve bir inilti serbest kalırken başı geriye düşüyor. Yaklaştı. Korkarım ki ben daha yakın. Sırtımdaki ve kıcımdaki yanma derimin altına yerleşiyor, taşaklarımı yukarı çekiyor ve nefesimi ciğerlerimde kesiyor. "Siktir."

"Gelmesini sağla, küçük Herkül." Hades'in sesindeki sertlik beni biraz olsun kendime getiriyor. Meg bana uzanmaya çalışıyor ama kelepçeleri onu hareketsiz tutuyor. kadar seksi ki, zar zor dayanabiliyorum. Tenine karşı hırlıyorum.

"Sorun mu var?" Bu sefer Hades'in sesi daha yakın. Diz çöküp tekrar sırtıma bastırmadan önce bir saniyenin çok az bir kısmı kadar geriliyorum. Bu sefer bir iniltiyi tutamıyorum. Kıyafetinin acıyan tenime sürtünmesi neredeyse çok fazla. Çenemi sıkıyor ve o orgazm olmamak için savaşıyorum. Sonra Hades'in

sesi yine kulağında, durumu daha da kötüleştiriyor. "Meg'in gelmesini sağlamak için yardıma ihtiyacın varsa, sadece sormalıydın."

Aşağılanma beni kırbaçtan daha yoğun bir şekilde kırbaçlıyor. Nedense bu her şeyi daha ateşli yapıyor. Onu memnun etmek istiyorum, onu memnun etmek istiyorum. Onu ağzımla boşaltabilirim. Yapabileceğimi *biliyorum*. Şu anda bile çok yakın.

Ama yetkili ben değilim. Hades.

Etrafımda dolanıyor ve elini Meg'in amına bastırıyor. Onun neye ihtiyacı olduğunu çoktan bildiği için üç parmağını sertçe içine sokmasını izliyorum ve garip utancım daha da alevleniyor. Bazı açılardan daha da kötüsü... sikini kıcıma bastırırken, aramızdaki kıyafet engeline içerlemeden edemiyorum. Şu anda parmakları Meg'in içine nasıl giriyorsa, onun da benim içime öyle girdiğini hayal edebiliyorum. Hayır, bundan daha iyisini. *Ben* onu becerirken onun da beni becerdiğini hayal *edebiliyorum*, bu gerçekten Hades'in ikimizi de becermesi bile.

"Dikkatin dağılıyor, küçük Herkül." Ellerini değiştiriyor, Meg'in arzusuyla hâlâ ıslak olan elini pantolonumun içine sokarken diğer eliyle onu tekrar sikmeye başlıyor. Sikimi sıkıca kavırıyor ve ben bir inlemeye karşı koyamıyorum. Hades'in kıkırdaması zalimceydi. "Ondan önce boşalırsan çok yazık olur."

Aynen , daha fazla dayanamıyorum. Meg'in klitorisini sertçe emiyorum ve Hades'in eline boşalıyorum ve sadece onun zeki parmakları beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor. Zevk, vücudum gevşeyene kadar dalga dalga devam ediyor ve sadece Hades'in kolları beni yere yığılmaktan koruyor.

Alnımı Meg'in karnına yaslıyorum. "Siktir."

"Evet," diye fısıldıyor. Sesi hâlâ kendisi gibi gelmiyor ama bunu şimdi anlıyorum. Şu anda benim de sesim kendim gibi gelmiyor.

Bundan sonra ne beklediğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama Hades'in bizimle ilgilenmesi olasılıklar dünyamın hiçbir yerinde yok. Beni Meg'den kurtarıyor ve ben kendim yapacak enerjiyi toplayamadan midemi temizliyor. Başka bir battaniye beliriyor ve beni kanepenin yanındaki yere geri götürüyor. Bir ara Au- rora ayağa kalkıyor, omzumu hızlıca sıkıyor ve odadan çıkıp gidiyor. Az önceki utanç hiçbir yere gitmedi ve sadece

Ben o lanet battaniyenin altına girip Hades'in Meg'le ilgilenmesini izlerken daha da derinleşiyor.

Eğilip kulağına bir şeyler söylüyor ve içimde garip bir kıskançlık uyandıran sahiplenici bir şekilde amını avuçluyor. Onu istediğim için kıskanıyorum, evet, ama ondan gördüğü ilgiyi de kıskanıyorum. Kız onun için bir şey ifade ediyor, özel bir şey. İlişkilerinin altında yatan pek çok şeyi anlamıyor olabilirim ama ben bile bunu görebiliyorum.

Hades onu çözer ve kollarının arasına alır. Meg her zaman hayattan daha büyük görünür, bu yüzden gerçekte ne kadar küçük olduğunu görmek neredeyse şok edici. Onu kolayca kanepeye taşıyor ve hâlâ kucağındayken etrafına bir beyaz ket daha sarıyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Gitmem mi gerekiyor? Bu düşünce canımı yakıyor. Hem de çok. Hak ettiğinden daha fazla.

Bir şekilde biliyor.

Hades tek parmağıyla yanındaki kanepeye vurur. "Kalk."

İtaat ederken bacaklarım titriyor. Hem çok hafif hem de çok çığ hissediyorum, sanki beni incelemek için yırtmış gibi. Belki de açmıştır. Çok uzun sürmüş olmalı, çünkü ensemden kavırıyor ve onlara yaslanana kadar beni yönlendiriyor, başım Meg'in kucağında. Omuzlarıma yer açmak için bacaklarını açması gerekiyor ve bu bir tür davet olabilirdi, ama öyle hissettirmiyor. Gözlerimi kapatıyorum. İçlerinden biri parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor ama kim olduğunu anlamak için gözlerimi açacak enerjiyi bulamıyorum. Bunun bir önemi var mı?

Bunların hiçbirini anlamıyorum. Eylemleri, evet. Ama arkasındaki nedeni değil. Beni seçtikleri, bilerek *tuzağa* düşürdükleri hissinden kurtulamıyorum. Babamın insanlara kazık atma konusunda uzun bir geçmişi var ve bazen bu insanlar intikam almak istiyor. Ona ulaşamıyorlar, bu yüzden onun çevresindeki insanları hedef alıyorlar. Ben doğduğumdan beri anneme en az dört suikast girişiminde bulunuldu. Zeus unvanının varisi olan ağabeyim ise bunun iki katını yaşadı. Şu ana kadar bu tehlikeden büyük ölçüde kurtulmuş olmam tek bir anlam ifade etmiyor.

Daha iyi bir kanıt olmadığı için, yapabileceğim tek şey bu iki şey arasında bir çizgi çekmek. Hades'in Olympos ile bir bağlantısı var.

İrin. Tüm işaretler özellikle beni hedef aldığını gösteriyor, bu da muhtemelen babama ulaşmak için beni kullandığı anlamına geliyor.

Bu düşünceye neredeyse güleceğim, hatta enerjim olsaydı bunu yapabilirdim. Hades çok şey biliyor olabilir, derin planları olabilir ama belli ki babama olan nefretim ne kadar derin olduğunun farkında değil. Eğer beni karşı kullanmak istiyorsa, başımın üstünde yeri var.

Yine de bunların hiçbiri Meg'i açıklamıyor. Olayların bu şekilde gelişmesine şaşırdı, yani Hades'in ne planladığından haberi yok. Bu yüzden istemeden de olsa zarar görebileceği düşüncesi... Evet, kesin bir şey öğrenene kadar çenemi kapalı tutacağım ve dikkatimi vereceğim. Meg'in tehlikede olduğunu bir an bile düşünürsem, Hades'e karşı garip bir ekimim olsun ya da olmasın, onunla savaşırım.

O zamana kadar bekleyeceğim.

Uykuya dalmak istemiyorum. Kalkıp bir yerlere gitmeye niyetim var. Odama dönmek sanırım. şu anda içki dağıtacak durumda değilim. Ama gözlerimin arkasındaki karanlık yeni bir derinlik kazanıyor ve beni kendime rağmen aşağı çekiyor.

Son düşüncem, şu anda kesinlikle gvenmemem gereken iki kişinin yanında kendimi ne kadar saçma bir şekilde güvende hissettiğim.

CHAPTER 12

M

"Ne oyunu oynuyorsun, Hades?"

örneğin

Bir elini arkasına, doğrudan kalçamın üzerine vuruyor. Oraya çizdiği izler. Rahatlatıcı bir dokunuş ve hâlâ gücünün bir hatırlatıcısı. Onunla her şey böyledir, hep böyle olmuştur. Katmanlar üzerine katmanlar. *Açıkça* konuşması için sağ gözümü verebileceğim günler oluyor. Sadece bir kez. "Derin bir aşk," demeden önce cevabının tatmin etmeyeceğini zaten biliyorum.

Herkül'e bakıyorum. Vücudu uykuyla gevşemiş, adrenalin düşüşü onu herhangi bir ilaç kadar kesin bir şekilde bayıltıyor. Eğer onu odasına götürecek kadar uyandıramazsak, kendini burada kanepede bulacak. Böyle bir şey ilk kez başımıza gelmiyor ama terk edildiğini düşünmesi midemi bulandırıyor. "O bir masum."

"O Olympus'tan geldi. Orada masum kimse yok, onun taşındığı çevrelerde de yok."

Sonunda, gerçeğe dair bir ipucu. Herkül güvenli kelime olarak *bunu* seçtiği anda bağlantıyı kurmalıydım ama öfke ve kendime acılamakla çok meşguldüm. Hades'in yüzünü görebilecek kadar geriye yaslandım. "Sürgününle bağlantılı olmak için çok genç."

"Evet."

Detay yok, neden olsun ki? Herkes Hades'in benimle konuştuğunu, sırlarını bana ve sadece bana açıkladığını düşünüyor. Eskiden konuşurdu, ama bu uzun zaman önceydi, beni kapatmaya başlamadan önce.

Dışarı. Şimdi, tüm içgüdülerimin kendimi korumam için bağırmasına rağmen ona gerçekten ulaşmaya çalıştığımda, beni *hala* dışarıda bırakıyor. Hayal kırıklığı göğsümde çiçek açıyor ve az önce bitirdiğimiz sahnenin son vızıltısını da kovuyor. "Keşke benimle *konuşsan*."

Çenemi okşuyor. Bir an için aramızdaki engeller ortadan kalkıyor ve onun ne kadar *yorgun* olduğunu görebiliyorum. Ruhunun derinliklerine kadar yorgun. Benimkini yutabilecek bir yorgunluk. Ama sadece bir an. Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra yine o muamma oluyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor. "Güven bana, aşkım. Eskiden beni takip etmek konusunda hiç bu kadar çekingen davranmazdın."

Acı göğsüme vuruyor, sopa yaralarından daha derin bir acı. Yine kapatıldı. Benimle konuşmayı bıraktığında kazanmayı bıraktığı bir güven talebi. Gerçekten bu sefer farklı olacağını, birdenbire yollarını değiştireceğini mi düşünmüştüm? Ben daha iyi biliyorum. Hem binlerce kez. Boğazım yanıyor ve başka tarafa bakıyorum. "Çok yorgunum. Yatağa gitmek istiyorum."

Kısa bir tereddüitten sonra fikrini değiştirip beni içeri alabileceğini düşünüyorum. Ama Hades sadece başını sallıyor. "Yarın saat onda içki dağıtıcısıyla toplantımız var."

Sadece iş. Her zaman sadece iş. "Farkındayım," diye . Bunun beni incitmesine izin vermem. Herkül'ün başının altından kayarak çıkıyorum ve ayağa kalktığımda dizlerimin bükülmesini engelleyen tek şey irade gücüm. Hades bana her yönden sahip olabilir ama artık benim güvenli alanım değil. Bir zamanlar öyle miydi, yoksa o parlak yıllar hayal gücümün bir ürünü müydü, çaresiz bir kızın kendi ve kurtarıcısı olarak gördüğü adam etrafında ördüğü bir illüzyon muydu, ondan bile emin değilim.

Battaniyeyi bırakıyorum ve sabit bacaklarımla atılmış giysilerime doğru yürüyorum. Denizaltıların kulüpte sadece battaniyeyle ya da çıplak dolaşması alışılmadık bir durum değil ama ben normal bir değilim. Kıyafetlerim benim zırhım ve şu anda ne kadar sersemlemiş hissedersen hissedeyim, kimsenin görmesine izin veremem. Yeraltı Dünyası ağzına kadar yırtıcılarla dolu ve zayıflığın üzerine atlamak onların doğasında var. Benim bile. *Özellikle de* benim.

Hades tekrar konuştuğunda neredeyse kapıya varmıştım.

"Megaera." Duruyorum. "Evet?"

"Bu gece beni çok memnun ettin."

Sözlerinin getirdiği sıcak kızarmaya içerliyorum. Onu memnun etmekten zevk alıyorum. Başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum. Hades Her- cules'le ilgilenecek. Bu benim sorunum değil ve o odada bir saniye daha kalmak, raylardan bana doğru geldiğini hissettiğim duygusal çöküntüye davetiye çıkarmak olur. Buradan çıkmalıyım ama binayı terk etmek bir seçenek değil, kendimi bu kadar merkezden uzak hissederken değil. Arka yoldan yaşam alanlarına ulaşmam ve kendimi odama kilitlemem altı dakikamı alıyor. O zaman bile yeterli olmuyor. Kıyafetlerimi çıkarıyorum ama her adım bana Hades'in attığı dayığı ve sonrasında Herkül'ün beni diliyle nasıl becerdiğini hatırlatıyor. Eğer bu iki adam için bir metafor değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Acı ve zevk. Zevk ve acı. Dikkatli olmazsanız ikisi de sonunda sizi öldürecektir.

Duş almam lazım ama çok yorgunum. Duygusal olarak. Zihinsel olarak. Fiziksel olarak. İstedğini seç. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Uyuyamayacağımı şimdiden biliyorum. Sahneden sonra bile çok sıkı sarılmış durumdayım, düşüncelerim dönüp duruyor, dönüp duruyor, dönüp duruyor. Saçlarımı çekiştiriyorum, ama kafa derimdeki acı kıvılcımı içimdeki kargaşayı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Kapım çalındı, üç ölçülü .

Kapıya doğru çıplak bir şekilde ilerleyip açmadan önce bile kim olduğunu biliyorum. Hades orada duruyor, her zamanki gibi mükemmel bir şekilde toplanmış görünüyor. Her zaman böyle değil midir? Kontrol onda ve ben onun etrafında dönüp duruyorum. Savunmalarım çoktan yok oldu ama yine de onları toparlamaya çalışıyorum. "Yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Ne?" Bir adım geri atıyorum, o da bu hareketi gölgeleyerek odama giriyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor. Onunla kilitlendiğim anda daha büyük hissediyorum. Sanki açık kapının çıkışı olmadan, onun varlığı odayı ağzına kadar dolduruyor ve başka kimseye yer bırakmıyor. Bunun bir kısmı nefes almak kadar kolay kullandığı güç. Çoğu da Hades'ten.

çekilmeye devam ediyorum. Şu ne yaptığımdan bile emin değilim. Bu adamdan kaçacak durumda değilim ama şu anda tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum. Sırtım duvara çarpıyor ve küçük nefesimi . Hades bir santim kalana kadar ilerlemeye devam ediyor.

aradaki son küçük mesafeyi kapatması daha doğal olurdu. "Canın yanıyor, aşkım."

Lanet olsun sana. Sertçe yutkunuyorum. "Kıçımı soydun. Günlerce canım yanacak."

"şey bu değil."

Bunu yapamam. Onun karanlık gözlerindeki talebe cevap veremem. Onun için kendimi defalarca çıplak bıraktım. Şimdi emir üzerine bunu yapmak... Yapamam. Buna ne kadar ihtiyacım olursa olsun.

Hades'e daha fazla güvenmeliyim. Daha önce kendimi kelimelerle ifade hiç ihtiyaç duymamıştı, oysa bunu yeterince sık talep ediyor. Bir adım geri çekiliyor ve elini uzatıyor. "Bana söylemeliydin."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet, öyle. Her zaman çok güçlü, çok korkusuzsun. Altında neler olduğunu anlamam çok uzun sürdü."

Buna verecek bir cevabım yok, bu yüzden elini tutup beni göğsüne bastırmasına izin veriyorum, beni gücüyle destekliyor, ikimiz dışında her şeyden koruyor. İronik bir durum. Onun ince kokusunu içime çekiyorum ve içimde bir şeyler gevsemeye başlıyor. Daha iyisini bilmem, bu yumuşak anın asla sürmeyeceğini bilmem önemli değil. Şu anda burada olması ve bunu bana vermesi yeterli.

Bizi yatağıma götürüyor ve uzanmam için beni dürtüyor. Onu soyunurken izliyorum. Şimdi bile, *özellikle* şimdi, onun böylesine hayati bir parçasını söktüğünü görmek beni heyecanlandırıyor. Hades'in giysileri de benimkiler gibi onun zırhı. Hatta daha fazla. Çıplak halde yanımdaki yatağa tırmanıyor ve beni tekrar kollarına çekiyor. Uzun bir süre bu şekilde yatıyoruz ve o sessiz bir iç çekiyor. "Olduğumdan başka bir şey olamam, aşkım."

Gözlerim yanıyor ve onları sıkıca kapatıyorum. "Bunun farkındayım." Bazı günler kesinlikle öyle hissettirse de aptal değilimÇabalıyor gibi görünüyor ve etrafımızı saran karanlıkla birlikte gerçeğimin bir kısmını geçici olarak serbest bırakıyorum. "İhtiyacım olan şeye yardım edemem."

"Biliyorum."

O değişmez ve ben de değişemem. Çok iyi uyuyoruz... ama bu mükemmel bir kaynaşma değil. Asla da olmayacak. Bu düşünce dayanılamayacak kadar büyük bir keder veriyor ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Yüzümü yakalıyor.

ağzım, öpücüğümü bekliyor. Hades her zaman ben yapmadan önce ne yapacağımı biliyor gibi görünüyor. Bu beni çoğu gün rahatsız ediyor. Şu anda, bu bir rahatlama.

Beni sırtüstü yatırıyor, sertçe yatağa bastırıyor ve kıcımla kalçalarımındaki acının artmasına neden oluyor. Bunu hoş karşılıyorum. Her dokunuş korkularımı uzaklaştırıyor ve içimde bir şeyleri yatıştırıyor. O bana bunu vermeye kalkışana kadar bu topraklanmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Tek bir parmağını dikkatlice içime sokuyor, hassaslığı test ediyor. Sanki geçmişte saatlerce sevişmemi izlememiş ve sonra beni sandalyenin koluna yatırıp merhamet dileyene kadar içime girmemiş gibi. Sessiz bir davetle kalçalarımı kaldırıyorum, ama o aynı hızda devam ediyor, yavaş dalgalar halinde, parça parça zevkimi artırıyor. Başparmağını klitorisime doğru kaydırarak beni tahrik ediyor ve ben de öpüşmemize ara vererek "Hades, lütfen" diyorum.

Kalçalarımın arasına yerleşmek için kayıyor. Bir nefes sonra siki beni olabilecek en mükemmel şekilde dolduruyor. Beni kalçalarıyla yatağa sabitliyor, ağırlığı hiçbir harekete izin vermiyor. Uzunluğu boyunca kaymak için daha fazla alan için savaşılmaya çalışsam bile ona yapışıyorum. Zevk, baskı ve acı neredeyse çok fazla. "İhtiyacım var..."

"Sana ihtiyacın olanı vermenin her zaman bir yolunu bulacağım, aşkım. Bunu biliyorsun." Alçak sesi karanlıkta saf günah gibi. Vanilya gibi görünen bir seks yapıyor olmamızın bir önemi yok. Hades ve benim aramda asla vanilya olmaz. Gerçekten değil. Her dokunuş beni ona daha da bağlarken, her kelime beni onun olarak işaretlerken değil.

Tam daha fazla dayanamayacağımdan, yalvarıp yakarmaya başlayacağımdan emin olduğum anda hareket etmeye başlıyor. Nezaketinde acımasız, farklı insanlar olsaydık her şeyin nasıl olabileceğini bana göstermekte acımasız. Bu noktaya gelmek için aynı seçimleri yapmamış olsaydık. Ona ihtiyaç duymaktan nefes alamıyorum. Bileklerimi kavrayıp başımın iki yanında yatağa ve ona dokunma ihtiyacım yüzünden ağlayabiliyorum. "Hades, lütfen."

Alt dudağımı ısırtıyor ve sonra geliyorum, onun tutuşuna karşı savaşıyorum, onu daha derine çekmek, daha yakın tutmak için savaşıyorum. Ümitsiz bir vaka. Her zaman öyleydi. Hades bir kez olsun işleri uzatmaya çalışmıyor, beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor ve bunu benimle paylaşıyor. Öpücüklerini yumuşatıyor ve bizi önceki pozisyonumuza geri götürüyor.

Beni sırtına yasladı. Etrafımdaki tutuşu sıkılaşıyor, sanki buna benim kadar onun da ihtiyacı varmış gibi, ama an emin olamayacağım kadar hızlı geçiyor. On yıl sonra bu adam benim için bir muamma olmamalıydı. Belki de hep öyleydi. Belki de gençliğin aceleci kibriyle onu tanıdığımı sanmıştım ve zaman beni yanılttı. Dürüst olmak gerekirse artık emin değilim.

Saçımı geriye doğru düzeltiyor. "Sen ve ben, Meg. Sonsuza kadar."

Tehdit mi yoksa aşk ilanı mı? Bilmiyorum. Hiç bilemedim. Koyu renk gözlerine bakıyorum ve o anda bu adamın beni herkesten çok sevdiğine gerçekten inanabiliyorum. Beni kaybetmek onu çok incitirdi. Eğer benim mutluluğum söz konusu olsaydı bu şehri yerle bir ederdi.

Sonra göz kırpmıyor ve gerçekten geri çekildiğini görebiliyorum. Keder yükseliyor, karşı koyamadığım boğucu bir dalga. Yüzümü göğsüne yaslıyorum ve o da geçmişte hep yaptığı gibi bu gece de bunu ondan saklamama izin veriyor. Bazı gerçeklere katlanmak çok zordur. Gözlerimi kapatıyorum ve Hades'in etrafımdaki varlığının görece güvenliğinin beni uyutmasına izin veriyorum.

Uyandığımda yalnızdım.

Her zamanki gibi.

CHAPTER 13

Hades Her şey plana göre gidiyor.

Ölçülemeyecek kadar mutlu olmalıyım. Zafer. İntikam. Hepsi ufkun hemen ötesinde yatıyor. Olympus'taki o piç kurusu yıllar önce cezamı açıkladığından beri istediğim an bu. Sürgün. Bana karşı verilmemiş olsaydı hayranlık duyabileceğim bir ceza. Ölümün tatlı unutkanlığından daha kötü. Nefes almayı bıraktığın, kalbinin atmayı kestiği an... işte o an acının ötesine geçtiğin andır. Sürgün, asla eve dönemeyeceğinizi, en çok değer verdiğiniz insanların siz olmadan yaşamaya devam edeceğini bilmenin ıstırabıyla yaşamak demektir.

Gerçekten ne kadar değiştirilebilir olduğunu bilmek için.

Eğer tek günahı bu olsaydı, bu işin peşini bırakabilirdim. Kolay değil, ama eski bir kinin peşinde zaman ve kaynak harcamaktan daha iyisini biliyorum. Ama hayır, sürgün \Zeus için yeterli değildi. Benden *her şeyimi* almak zorundaydı.

İyiliğinin karşılığını vermeyi hedefliyorum.

Takım elbise ceketimin düğmelerini açtım ve masamın arkasına oturdum. Son birkaç saat beni yorgun düşürdü ama bazı işleri şafak sökmeden önce yapmak en iyisi. Bu arama da onlardan biri. Telefonu elime alıp hafızamdan arıyorum. Bazı bilgiler bizi asla terk etmez. Bir adam cevap vermeden önce birkaç uzun dakika çalışıyor. "Beni bu saatte arıyor olmanız iyi bir şey olsa gerek."

Bu ses tonu zamanın ve mekanın ötesine ulaşıyor. Bir an için, ölümsüz olduğuma ve *gücüm* olduğu için başıma asla kötü bir şey gelmeyeceğine inanan yirmi yaşındaki o aptal çocuk adam oldum. O zamanlar gücün ne olduğunu bilmiyordum, anlamlı bir şekilde değil. "Merhaba Zeus."

Bir zamanlar aramızda kan bağı olmasa bile kardeş olacak kadar yakın olduğumuzu söyleyen adam keskin bir nefes alıyor. Bu küçük ses beni çok memnun etti. Onu şaşırtmayı başardım ki bu da başlı başına bir başarı. Sonunda, "Hades. Söylemek zorundayım ki, senden haber almayı beklediğim son kişisin. Hâlâ hayatta olmana şaşırdım."

Yıllar boyunca hayatıma yönelik girişimlerin izinin ona kadar sürülebileceğinden şüpheleniyordum. Artık eminim. Öfke düzenli bir ritimde yükseliyor, ama onu geri çekiyorum. Öfkenin bu görüşmede yeri yok, hele ki tek bir yanlış adım yenilgi anlamına geliyorsa. "Sanırım ikimiz de beni ortadan kaldırmak için kiralık katil kadar sıradan bir şeyin yeterli olmadığını biliyoruz."

"Belki sen değilsin ama diğerleri o kadar şanslı değil." Zeus gülüyor, sesi parlak ve mutlu. Bunu her zaman yapabilmiştir, bir odayı neşesiyle doldurabilir ve bir düğme gibi kapatabilir. "Beni neden şimdi arıyorsun? Seni Olimpos'a geri alacağımı düşünecek kadar bunamamışsındır herhalde."

O şehre bir daha gönüllü olarak adım atmadan önce yakıp kül ederdim. "Pek sayılmaz." Ses tonumu hafif tutuyorum. Çok hafif. "Yanlış yere koyduğunuz bir şeyinizi buldum."

"O da ne?" Sanki onun için hâlâ bir tehlike olduğumu nihayet anlamış gibi dikkatli.

Bu anın tadını çıkararak birkaç vuruş boyunca dönmesine izin verdim. "Yeni bir çalışan işe aldım. Tanıdığınızı düşündüğüm biri."

"Hades," diye uyarıyor.

Görmezden geliyorum. "Oldukça güzel. Sarışın. Güçlü. Bana birini hatırlatan delici mavi gözler..." Kıkırdıyorum.

"Herkül." Artık Zeus'un tüm neşesi gitmiş, geriye sadece altındaki dan- ger kalmıştır. "Sana yaptığım gibi onu da sürgün etmediğim ne malum?"

"Hadi ama. Ben daha iyi biliyorum, *sen* de benimle bu hileyi denemeyeceğini daha iyi biliyorsun. Varisin olmayabilir ama o senin oğlun. Hain bir evlat yine de evlattır. Sahip olduğun şeyleri asla bırakmazsın,

Zeus." Gülümsüyorum. "Oldukça kendini beğenmiş biri, değil mi? İhtiyacı olan tek şey kahraman kompleksine eşlik edecek parlak bir zırh. Sanırım sizin iş yapma şeklinizi onaylamıyor ve kendi başına idare etmeye karar verdi. Kötü bir iş çıkarıyordu. Onu sokaktan kurtardığım için bana teşekkür etmelisiniz."

"O çocuk eve geliyor ve onu benden uzak tutabileceğini sanıyorsan seni paramparça ederim." İşte bu. Zeus'u hesaba katılması gereken bir güç yapan öfke ve hiddet. Bir zamanlar bu adama hem hayranlık duyuyordum hem de ondan korkuyordum. Artık korkmuyorum.

Carver Şehri'nin benim bölgemde, *ben* diğerlerinin korktuğu canavarım. Ben düşmanımı çekmek istediğim ağdaki örümceğim. Herkül yemden başka bir şey değil. "Deneyebilirsin. Başarısız olabilirsin. O artık benim Zeus. Ve onunla işim bittiğinde, belki bu günahlarının kefaretinin ödemeye başlaman için yeterli olur." O cevap vermeden telefonu kapatıyorum. Telefon hemen çalıyor ama duymazdan geliyorum. Bırakayım da benim on yıllardır yaptığım gibi öfkemnin içinde debelensin.

Sürgün. Doğduğumdan beri bana biçilen role adım atmaktan başka bir şey yapmadığım için. Olympus'ta bir denge olması gerekiyordu. Yükseklerde hüküm süren bir Zeus. Bir Poseidon orta ve mun- dane'i yönetir. Ve gölgeleri gören bir Hades. Gençken ve şimdi Herkül'ün olduğu kadar aptalken, Zeus'un güce olan açlığına rağmen bu dengenin bozulmayacağını düşünürdüm. Olimpos'un kuruluşuna kadar uzanan bir anlaşmayı bozup doğrudan kalbime saldıracağı hiç aklıma gelmemişti.

Korkulan Hades'in sürgüne gönderilmesi, küçük kardeşleri bu role aç gözlerle bakarken onun yerini sağlamlaştırdı. Yapabileceklerini öğrendikten sonra kimse ona karşı gelmeye cesaret edemedi.

Yine de onun hırsının bedelini ödeyen ben ve benimkiler oldu.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve geçmişin ağırlığını üzerimden atmaya çalışıyorum. Bu olay yüzünden bana saldırmaktan kendini alıkoyamayacak. Yaptığında hazır olacağım.

Bu arada, Herkül'ü parça etme tehdidimi yerine getireceğim. Adam babasının günahlarını sergilemiyor olabilir ama kimse o yaldızlı cehennem Olimpos'ta sözlerin ötesinde lekelenmeden büyüyemez. Bir zamanlar buna karşı savaşmış olsa bile, sonsuza kadar direnecek kadar güçlü değil. Bunu garanti edemem, hatta

Herkül'ün geçmişi, Zeus çağırdığında gelmeyecek. Meg, ölçülemeyecek kadar incinir.

Hayır, onu her yönden bize bağlamanın zamanı geldi. Dizlerinin üzerinde mutlu olana kadar. Diğer seçenekleri hiç dşnmeyene kadar. Eğer bu meydan okumadan zevk alırsam? Ben de insanım.

Bir sonraki adım bugün başlıyor.

CHAPTER 14

Hercules

Dün gece ateşli bir rüya gibiydi. Buna inanabilirim. Sırtımda Hades'in beni kırbaçladığı yerdeki hafif ağrı olmasa tam olarak öyle olacaktı. Çürük değil ama derimde hafif izler var. Onlara uzun süre bakıyorum, çelişkiler içindeyim. Onları dün gece istemiştim. Şimdi de *istiyorum*. Yine de kendimden şüphe etmeme neden olan şey bu yaşam tarzına duyduğum özlem değil.

Onu arzuluyorum.

Çok fazla sorun yaşamadan spor salonunu buldum ve bir saatimi şeytanlarımla çalışarak geçirdim. Terlemek her zaman daha berrak düşünmenin yolunu açar ve olimpiyatlardan ayrıldığımdan beri rutinimde gevşeklik var. Spor salonu üyelikleri pahalı ve gerekli bir harcama olarak nitelendirilemez. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Underworld her şeyin en iyisini sunuyor. Yüksek teknolojili koşu bantları ve bisikletler. Parlak ışıktaki parıldayan serbest ağırlıklar. Her şey yepyeni ve az kullanılmış görünüyor, ama ben daha iyi biliyorum. Bu bir yanılsama, tıpkı buranın geri kalanı gibi.

Serbest ağırlıklara yöneliyorum ve eski rutinimi başlıyorum. Bedenim hareketleri hatırlıyor ve düşüncelerimin Hades'e geri dönmesine izin veriyor.

Beni manipüle eden ve tuzağa düşüren adamı istemek aptallığın zirvesidir. Beni rastgele seçmedi; zalimliği bunun için fazla hesaplı. Meg'e tepki vermeyi bırakıp birkaç dakika *düşünseydim*, bunu uzun zaman önce fark ederdim. Bütün yollar Olym- pus'a, babama çıkıyor, bundan eminim. Hareketlerimi değiştirir mi? I

Hiç sanmıyorum. Şu an ne yaptığımı bilsem bile, hala onu istiyorum. Bundan daha zeki olmalıyım, ama olması *gerekenin* burada yeri olmadığını çoktan kanıtladım.

Onu
istiyorum.

Onu
istiyorum.

Beni arzuluyorlar -bazı şeylerin sahtesi yapılamaz- ama ikisinin de daha derin bir oyunun ipuçlarını veren bir gündemi var. Dün geceki düşüncelerim zevk ve yorgunluktan uyuşturulmuş olabilir, ama bu onları daha az doğru yapmaz. Gün ışığında, daha net hissediyorum.

Hades babama ulaşmak için beni kullanmayı planlıyor.

İşe yarayacağını söyleyemem. Babam gittiğimden beri beni eve çağırmaya çalışmadı, ilgisizliğinin bir cezaya dönüşmesine izin verdi. O hep böyleydi, sırayla sevgi verir ve geri çekerdi. Ancak Zeus'un sevgisi, coşkulu ve mutlu olduğunda bile keskin bir silahtır. Ailesine karşı bile.

Aileden *olmayan* biriyle mi? Babamın istediği şeyi, istediği zaman almasını engelleyecek en ufak bir korumaları yok. Tıslayarak nefes alıyorum ve halteri göğsümden uzaklaştırıyorum. Durumun gülünçlüğü gözümünden kaçmıyor. Eğer Hades bana gelip babamı alt etmek için bir plan , seve seve kabul ederdim.

Onun yerine Meg'i hem yem hem de garip bir cezalandırma yöntemi olarak kullanmıştı. Bana mantıklı gelmeyen kısım da *bu*. Bu adam hakkında bildiklerim, sebepsiz yere hiçbir şey yapmayan birinin resmini çiziyor. İyi bir nedeni olmadan, değer veriyor gibi görüldüğü kadına potansiyel olarak zarar verecek dağınık bir plan yapmazdı.

Sonunda, Hades'in oyununun ne olduğunun bir önemi var mı? Ben söz verdim. Hayatım boyunca onunum. Beni öldürmeye çalışacak olsaydı, şimdiye kadar çoktan yapardı. Eğer burada olmam babamı kızdırıyorsa, düşünceден zevk alacak kadar öfkeliyim. Bu öfke . Asla geçmeyecek. Temas ettiği herkesi incitiyor. Onları koparıyor, kullanıyor ve sonra sanki insan değil de mendilmişler gibi atıyor. Ve Olympus ona izin veriyor. Herkes başka tarafa bakıyor çünkü onun gücü var ve o lanetli yerdeki herkesin taptığı tek tanrı bu.

Bir şeyleri değiştirmeyi denedim ve başarısız oldum, bu yüzden tekrar tekrar olmasına tanık olmaktansa ayrıldım.

Kapı açıldı ve Tink içeri girdi. Bana odaklanmadan önce tüm odaya pis bir bakış attı. "İşte buradasın." Kot pantolon ve üzerinde her göğsünde bir çift göz tutan bir *iskelet* resmi olan ve üzerinde *Gözlerim burada* yazan bir tişört giyiyor. Tink tam bir karakter. Parmaklarını şıklatıyor. "Buraya, Herkül."

"Gömleğini beğendim," diyorum sertçe.

"Bugün izin günüm," diye ama dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalkıyor. Bir yılan kadar acımasız olabilir ama ondan hoşlanıyorum. Bana uzun uzun bakıyor, çıplak göğsümden süzülen terle oyalanıyor. "Hades seninle konuşmak istiyor. Muhtemelen önce düş almalısın. Ben beklerim."

"İzlemek ister misin?" Neden teklif ettiğimi bilmiyorum. Sanırım daha çok çay içiyorum, gerçi Tink o kadar güzel ki durum farklı olsaydı ona gerçekten asılırdım.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne kadar da şirin bir teşhircisin." Gülüyor. "Ama patronun oyuncaklarıyla izinsiz oynamamam gerektiğini iyi biliyorum. Kıçını duşa sok ve elini çabuk tut."

Beni odama kadar takip ediyor ve ben banyoya girerken kanepeye yerleşiyor. Hızlıca duş alıyorum, kendime bunu yapmamın nedeninin *onu* tekrar görme beklentisi değil, ihtiyatlılık olduğunu söylüyorum. Ben lanet olası bir yalancıyım.

Banyoda bulunan dolaba doğru yürüyorum ve ışığı açıyorum. Ve donup kaldım. Dün, biraz boş vaktim olduğunda kıyafetlerimi asmak niyetiyle çantamı dolabın ortasına bırakmıştım. Çanta gitmişti. Şimdi boşluk ağzına kadar dolu. Bir tarafta görünüşe göre iş kıyafetlerim, çok küçük paketlerde bir dizi kumaş. Diğer tarafta ise evden ayrıldığımdan beri tek bir yerde görmediğim kadar çok kıyafet var. Siyah ve gri pantolonlar. Çok çeşitli renklerde düğmeli gömlekler. Bana ayakkabı bile almışlar.

Havlumu belime sarıyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Tink!"

"Otuzbir çekmeni izlemeyeceğim."

Verdiği yanıt giderek artan kızgınlığımı *neredeyse* azaltıyor. "Buraya gel."

Kapıdan içeri giriyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Dolabım." Elimle gösterdim. "Bu da ne böyle? Kıyafetlerim hangi cehennemde?"

Göz ucuyla yanıma bakıyor ve sanki onu alt ediyormuşum gibi bir bakış atıyor. "Bu hileli bir soru mu? Bir sürü kıyafetin var."

Kendimi yeniden bambaşka bir dünyaya girmiş gibi hissediyorum. Her şeyi az da olsa anladığımı sanıyordum ama bu dolabın doldurulması kadar yüzeysel bir şeyin beni sarsmasını beklemiyordum. Yine de öyle. "Bunlar nereden geldi?"

"Tink gözlerini deviriyor. "Dilenci beyaz ekmek tarzını sevdiğini biliyorum ama burada böyle giyinemezsin. Hades'in ve Yeraltı Dünyası'nın bir itibarı var ve her ikisinin de çalışanları olarak bizler bunu korumanın bir parçasıyız."

Göğsünü işaret ediyorum. "Peki ya giydiğin şey?"

"Bakın, benim kıdemim var ve mesaim bittiğinde ayak işlerine bakıyorum, o yüzden mükemmel giyim zevkimi eleştirmesek nasıl olur?" Esprisi kayboldu ve yine ters ters bakmaya başladı. "Üstüne bir şeyler giy de gidelim. Yeterince zaman kaybettik ve bugün yapacak işlerim var."

Bu sefer tartışmayacağım. Sonuçta hepimiz Hades'e hesap vereceğiz ve Tink'e öfkemi kusmak yapılacak en boktan şey. Bir çift siyah pantolon ve açık gri bir gömlek giyiyorum. Kravatlar var ama onları görmezden geliyorum. Saçımı hızlıca taradım ve hazırım. Tink beni en üst kata çıkarırken hiçbir şey söylemiyor ve ben onun alaycılığını biraz özlüyorum. Bizim kata ulaştığımızda asansörün kapısını açık tutmak için düğmeye basıyor. "Oradaki tek kapı. Oraya gidiyorsun."

"Özür dilerim."

Gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Kıyafetler konusunda seni zor durumda bırakmak istememiştim. Sadece şaşırmıştım ve sen de oradaydın, ben de hıncımı senden çıkardım."

Yine o yavaş göz kırpmalardan biri. "Herkül, sesini zar zor yükselttin."

Özrüm karşısında yaşadığı şok beni daha iyi hissettirmiyor. Aslında, daha da kötü hissettiriyor. "Özür dilerim."

"Uh... affedilmiş say." Asansörden çıkmamı işaret etti. Bu sefer itaat ettim.

Burası dün geceki ofis değil, hatta aynı kat bile değil. Kapıyı itip açtığımda ne beklediğimden emin değilim ama kendimi içinde bulduğum oda bu değil. Carver City'ye bakan büyük pencereler bir yana, duvarlar yerden tavana kadar siyah kitap raflarıyla dolu ve raflar kitaplarla *dolu*. Sadece düzgünce dosyalanmış değil. Sanki yer kalmamış da bir tanesini bile feda etmeye kıyamamışlar gibi üst üste yığılmışlar. En yakın rafa doğru ilerlerken masanın ve karşısındaki aşırı doldurulmuş sandalyelerin ya da ayaklarımın altındaki kalın desenli halının farkına bile varmıyorum. Yine şaşırdım. Kitaplar kurgu türünde, her birinin sırtı sayısız kez okunmuş gibi yıpranmış. Gizem, fantezi, romantizm, bilim kurgu.

"Elbette, içinizi dökmekten çekinmeyin."

Yerimden sıçradım ve masaya döndüm. Hades masanın arkasında oturmuş, yüzünde eğlenerek bir ifadeyle beni izliyor. Beklediğim gibi, yine siyah üzerine siyah giymiş. Her zamanki gibi derli toplu ve dün gecedan sonra üzerime çöken yorgunluk onun üzerinden akıp gitmiş gibi görünüyor. Karşısındaki sandalyelerden birini işaret ediyor. "Otur."

Bir noktaya basmak için ayağa kalkmayı düşünüyorum ama ölmeyi seçmek için aptalca bir tepe. En yakın sandalyeye doğru yürüyorum ve gömülüyorum. Ofisin geri kalanıyla bir şekilde uyum sağlayan zengin bir zümrüt yeşili, lüks ve sağlam ve belli ki iyi sevilmiş. Tüm oda hiç hazır olmadığım bir şekilde *rahat* hissettiriyor. "Size bir soru sorabilir miyim?" Konuşmaya niyetim yok ama sırlarla ve saçmalıklarla aram iyi değildir. Her şeyi açıklığa kavuşturmayı tercih ederim, böylece bununla başa çıkabilirim.

Hades kaşlarını kaldırır. "Elbette."

"Babam seni beni hedef alacak kadar kızdıracak ne yaptı?"

Uzun bir süre beni inceliyor, yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade var. "Vücudunda kurnaz bir kemik yok, değil mi?"

Öyle olsaydı zaten Carver City'de olmazdım. Babamla savaşmak, Leda'ya yardım etmek ve bir fark yaratmak için daha iyi bir yol bulurdum. "Oyun alanını açıkça görmeyi tercih ederim."

Arkasına yaslandı, hala sorumu düşünüyor gibi görünüyordu. Ya da daha doğrusu dürüstçe cevap verip vermeyeceğini düşünüyor. "O benden her şeyimi aldı."

Haklıydım. Şu anda bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Sandalyede rahatlamaya çalışıyorum ama Hades'in tüm dikkati üzerimdeyken bu çok zor. "Ben o değilim." İnsanları onun yaptığı gibi incitmiyorum. İnsanları *hiç* incitmem. En azından bilerek.

"İnan bana, bunun gayet farkındayım. Ancak siz onun için önemli bir varlıksınız."

Haklıymışım. Bu intikamla ilgili. Şehrin kendisinden kaçsam bile Olympus'un politikasından kaçamayacağımı bilmeliydim. Carver Şehri yerleşmek için güvenli bir yer gibi görünüyordu ama anlaşılan Zeus'un etkisi buraya bile yayılmış. "Ondan intikam almak için bu kadar şey yaşamak senin için kötü olmalı."

"Bir oğul için bir oğul, küçük Herkül."

Çıkarımlar beni o kadar etkiledi ki oturuyor olmasaydım dizlerimin üzerine çökecektim. Bir oğul... Babam ondan oğlunu mu aldı? Ama bu hiç mantıklı değil. Bunu duymuş olmalıydım. Eminim böyle bir şeyden haberim olurdu. "Ne zaman?"

"Sen doğmadan önce." Bileğinin bir hareketiyle bunu geçiştiriyor. "Bunu daha fazla tartışmaya niyetim yok. Nedenini öğrenmek ; işte senin nedenin. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Sesi gerçekten meraklı geldiği için dürüstçe cevap veriyorum.

"Hayır." "İşte kadar." Omuz silkiyor. "Seni buraya bunun için çağırmadım,

Ancak. Senin için bir görevim var."

Zihnim bana söylediklerinin sonuçlarıyla çalkalanıyor. Tüm bu kafa karışıklığı ve öfkenin içinde bir de incinmişlik var. Sebebinin acı vermesi için bir neden yok. Beni odanın öbür ucunda gördüğünü ve bana sahip olana kadar rahat edemeyeceğini gerçekten duymak istiyor muydum? Bu tür şeyler sadece filmlerde ve peri masallarında olur. Bu gerçek hayat. Gerçek hayat çirkin, acımasız ve ağzına kadar acıyla doludur. Bunu zaten çok iyi biliyorum. Tabii ki *beni* istemedi. Meg onun elinde.

Meg.

"Bundan haberi var mı?" Hades'in bu hedefe onu dahil etmeden ulaşmasının binlerce yolu vardı. *Bunu* anlamıyorum. Zulmü bir cerrah hassasiyetiyle kullanıyor.

bir neşter. "Sırf babamdan intikam almak istediğin için ona zarar vermen gerçekten çok boktan."

"Herkül." Ses tonundaki sansür beni kızartıyor. "Görüşme kapanmıştır. Aramızda kalacağına inanıyorum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama keskin bakışı beni durduruyor. Onun yerine sertçe yutkunuyorum. "Bir görev mi?"

"Normalde Tink Meg'in asistanı olarak görev yapıyor, ancak sözleşmesi sona eriyor. Yeraltı Dünyası'nda kalmayı seçse de seçmese de, sen onun yerini almak üzere eğitileceksin."

Yutkunuyorum. "Meg'in asistanı olmak için eğitim almamı istiyorsun."

"Evet." Bakışları yüzümden ayrılmıyor. "Onu becerme. Başka ne olursa olsun, bu çizgiyi aşmayacaksınız. Eğer geçersen, ikinizi de herkesin önünde cezalandırırım." Öne doğru eğildi. "Ve bundan hiç zevk almayacağınızı söylediğimde bana güvenin."

Sağduyumun bu karşı gelmenin bir hata olduğunu fısıldamasına rağmen içimde bir heyecan dolaşıyor. Meg'e hâlâ kızgınım. Dün gece hiçbir şeyi değiştirmede. Ama Hades'te olduğu gibi, onu muhakeme yeteneğimi gölgeleyecek kadar istiyorum ve beni bu pazarlığı yapmaya iten koruyucu dürtüler ortadan kalkmadı. Hades belli ki bunu biliyor ve bana karşı kullanmayı planlıyor. Meg de bu oyunun içinde mi? Bilmiyorum. Kısa geçmişimiz ona güvenemeyeceğimi fazlasıyla kanıtlıyor. "Tamam," diyorum yavaşça.

"Evet, efendim' doğru yanıttır."

"Evet efendim," diye tekrarlıyorum hemen. Düşünecek çok şeyim var ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben söz verdim. Eğer Hades'in benden ne istediğini bilmiyorsam, bu benim suçum. Bilmem gereken her şeyi bildiğimi düşünerek buraya geldim ve sonuç olarak boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Utanc yüzümü ısıtıyor. Tek istediğim iyi bir şeyler yapmak, ama ne zaman arkamı dönsem, her şeyi gelmeden önceki halinden daha kötü hale getiriyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım büyük güç sahiplerine ayak uyduramıyorum. Zeus ve Hades gibi uzun vadeli muyum, onu bile bilmiyorum. Ne zaman yavaşlamaya çalışsam, içgüdülerim beni yeniyor ve su olup olmadığını kontrol etmeden atlıyorum.

Kendimle ilgili bunu değiştirmem gerekiyor ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Hades sanki dūřuncelerimi kafamdan çıkarabilirmiş gibi beni inceliyor. "Gençlięin fevrilięinde utanılacak bir řey yok, küçük Herkül."

Gūlmeye çalışıyorum ama acı bir ses çıkıyor. "şimdi de akıl mı okuyorsun?"

"Dūřuncelerinizi herkesin görebileceęi řekilde yüzünüze yansıttıęınızda öyle olmak zorunda deęilim."

"Nasıl yapmayacağımı bilmiyorum." Birçok şeyi nasıl yapmayacağımı bilmiyorum.

Öne doğru eğilir ve dirseklerini masasına dayar. "Zaman ve acı en iyi öğretmenlerdir. Öğreneceksin. Belki yeterince çabuk değil ama öğreneceksin."

Bu konuşmayı bitirmeliyim, ama aslında benimle neredeyse şefkat gibi bir şeyle konuşuyor. Buna güvenemem -bunu bilecek kadar biliyorum- *ama* bitmesini de istemiyorum. "Sen hiç benim gibi miydin? Benim yaşımdayken?"

"Hayır." Gūlümsemesi hızlı ve acı-tatlı. "Ben çok, çok daha kötüydüm. Ya da daha iyiydim, sanırım, nasıl baktığınıza bağlı. Sen her şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlayacak ve babanın karizmatik serabının ötesine bakacak öz farkındalığa sahiptin. Benim yoktu."

Bunu hayal edemiyorum, gözlerinde yıldızlar olan bir Hades. Bu konuda da bana yalan söylüyor olabilir ama içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor. Boğazımı temizliyorum. "Sana yaptıkları için özür dilerim."

Gözlüklerini çıkarıyor ve camlarını temizlemek için siyah bir bez çıkarıyor. Bu çok sıradan bir hareket ama beni nefessiz bırakıyor. "Meg ofisinde olacak. Bir alt katta." Yukarı bakıyor. "Bu gece başka bir dersimiz olacak."

Bu bir kovulma. Bu adamın yanından ayrıldığım için mutlu olmalıyım ama isteksizlik bana ağırlık yapıyor. Dūřmanlık ya da manipūlasyon olmadan *neredeyse* tam bir konuşmaydı. Çoęunlukla. Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Sonra görüşürüz o zaman."

Tekrar konuşmadan önce kapıya yaklaşmama izin veriyor. "Ya Herkül?"

"Evet, efendim?" Duraksıyorum ama arkamı dönmüyorum.

"Bir dahaki sefere şu kapıdan içeri girdiğinde, tenin dışında bir şey giymeni istemiyorum."

CHAPTER 15

M

Her ne kadar gece geç saatlere kadar

örneğin

Dünya, sabahları günün en sevdiğim zamanıdır. Tüm bina sanki uyuyan bir ejderha gibi ve buna tanıklık eden tek kişi benim. Temizlik ekibi ben uyanmadan önce geliyor, böylece her şey pırıl pırıl parlıyor ve yepyeni bir his veriyor. İşimin bir parçası da hiçbir şeyi atlamadıklarından emin olmak, ama boş salonda ve arka odalarda yürürken sessiz anların tadını çıkarıyorum. Ağzına kadar dolduran insan kalabalığı olmadan burası benimmiş gibi geliyor.

Benim ve Hades'in, gerçi o yıllar önce benimle bu sessiz yürüyüşleri yapmayı bıraktı.

Bu beni her sabah onu aramaktan . Şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim, ama onu salonda beni beklerken bulamadığımda midem hala biraz düşüyor.

Düşük ışıktaki parıldayan barın etrafında dönüyorum ve sonra tüm kabinleri kontrol ediyorum. Temizlik ekibimiz en iyisidir, bu yüzden bu çoğunlukla bir formalite. Sırada kilitli bir kapının ardındaki halka açık oyun odası var. Yeraltı dünyası müşterilerle dolu olduğunda, bu kapı genellikle Allecto ya da onun adamlarından biri tarafından tutulur. Hayal kırıklığımı bedenimden kovmak için harekete geçerek kapıyı itiyorum.

Halka açık oyun odasında her şeyden biraz bulunuyor. Şaplak bankları ve Aziz Andrew Haçları ve askıya alma oyunu için çeşitli raflar vardır. odası boyunca dağılmış, orada ayrıca vardır

İnsanların oturup izlemek, sevişmek ya da istedikleri her şeyi yapmaları için kanepeler ve diğer mobilyalar. Tek sınır rızadır.

Her şey olması gerektiği gibi. Oda hafif narenciye kokuyor ve derin derin içime çekiyorum. Midemdeki hastalık hissini tamamen yok etmiyor ama seyreltiyor. Hades'e karşı olan tüm karmaşık bu odadayken bir fark yaratmıyor. Burada çalışan insanlardan sorumlu olduğumu, rehberlik ve güvenlik için bana güvenciklerini bilmek. Bu baş döndürücü bir duygu. Hades bu pozisyona gelmem için bana yol açmış olabilir ama *ben* onların güvenini kendi başıma kazandım.

Sırada arka odalar var. Sıradan bir yatak odasından çalışma odasına, doktor muayenehanesinden ahıra kadar hepsi temalı. Gün boyunca izleme duvarı şeffaf olduğundan kontrol etmek için odalara girmeme gerek kalmıyor. Temiz. Mükemmel. Bu gece için hazır.

Gezintimi bitirdiğimde, bir sonraki ofis işine odaklanabilecek kadar kendime geliyorum.

İlk sırada elektronik tablolar ve bir önceki gece çalışan personelin raporları var. Bazen sadece müşterilerle olan sahnelerinin basit bir kaydıdır. Bazen de yastık sohbeti sırasında ortaya dökülen bilgi cevherleri olur. Hepsi dosyalanır ve Hades'e getirilir. Anlaşmalar söz konusu olduğunda tüm kartları elinde tutmayı sever ve kimin anlaşma isteyeceği asla bilinemez, bu yüzden Carver City'deki her büyük oyuncu hakkında dosyaları vardır.

Onlardan çok var.

Şehir, her biri farklı bir fraksiyon tarafından yönetilen dilimlere ayrılmıştır. Bazıları istikrarlı. Bazıları ise çok daha az. Hepsi de, yoldan çıkmaları halinde sahip olduğumuz dikkatli dengeyi tehlikeye atma kabiliyetine sahip. Merkezde tarafsız bir bölge yaratarak, bizim haberimiz olmadan hiçbir şeyin gerçekleşmeyeceğinden emin oluyoruz. Hades bir anlaşma yapmadan harekete geçmezken, bilgi güçtür. Ve Carver Şehri'nde güç her şeydir.

Kapı açıldı ve başımı kaldırmadan konuştum: "Burada ne yapıyorsun Tink? Bugün izinlisin."

"Tink bugün izinli."

Yazarken donup kalıyorum. Kendime Hades'in o kadar da pislik olamayacağını söylesem de, kafamı kaldırdığımda Herkül hala

kapımın önünde duruyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Eğitim için rapor veriyorum."

Evet, Hades ve ben onun küstahlığı hakkında konuşacağız. O teknik olarak benim patronum olabilir ama kulübü yönetme yetkisi *bende*. Bu noktaya kadar, bunu uygun gördüğüm şekilde yapmama izin verdi. Herkül'ü benim yanıma getirmeye zorlaması bir sınav ve bunun için ona kızıyorum. Neden bu adamı yüzüme vurmaya bu kadar kararlı? Sanki Herkül'ün beni kızdırdığını, kızdırmaya devam ettiğini biliyor ve bunu yapmak istiyor... Sorun da bu. Hades'in ne istediğini bilmiyorum. Tahmin bile edemiyorum.

"Sevgili Dom'umuz sana niyetinin ne olduğunu söyledi mi?" Buna pek inancım yok, bu yüzden Herkül cevap verdiğinde zaten bilgisayarıma geri dönüyorum.

"Sanırım Tink'in işi için eğitim alıyorum?"

Piç kurusu. Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum. Hades'in oyun oynamaya devam etmesi Herkül'ün suçu değil. Bunun bana, Herkül'e ya da Tink'e yönelik olmasının bir önemi yok. Tek yaptığı, sopayı kendi kanalı olarak kullanma isteğini ortadan kaldırmak. "Otur." Daha iyi düşünmeden telefonumu elime alıyorum. Bunu biraz mahremiyetimizin olduğu bir zamana bırakmak en iyisi ama eğer Hercules'ü hayatımızın her alanına sokmaya kararlıysa, o zaman konuşmamıza kulak misafiri olan adamla uğraşmak zorunda kalacak. Ofisini aramak için düğmeye basıyorum.

Bir kez olsun beni bekletmedi. "Herkül'ün hemen geldiğine inanıyorum."

"Hades, ne yapıyorsun?" Ofisime girdiğinden beri Herkül'e ilk kez bakıyorum. Bu sabah farklı biri gibi görünüyor. Pahalı giysiler mi ona şık geliyor, yoksa onunla tanıştığım ilk geceye kıyasla kendi teninin içinde daha mı rahat bilmiyorum. Sonunda, fark etmez. Önemli olan Hades'in oyununun sonu.

Ve ne olduğunu bilmiyorum.

Kalbim çok sert atana ve hayal kırıklığımı haykırmaya hazır olana kadar sessizliğin sürmesine izin veriyor. Sonunda, "Tink'in sözleşmesi neredeyse bitti" dedi.

"Evet, öyle. Ve daha sonra da kalmayı düşünüyor."

"Yapmayacak." Bunu öyle bir güvenle söylüyor ki, neredeyse ona inanacağım.

Neredeyse. "Komik, ama dün bana söylediği bu değildi. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Senin bilmediğin pek çok şey biliyorum. Ancak, bu sadece bir his."

Sadece bir his. Doğru. Hayal kırıklığımı belli etmemek için sabırlı olmaya çalışıyorum. "Ben duygularla uğraşmam, Hades. Ben gerçeklerle ilgilenirim. Tink bana aksini söyleyene kadar, o gitmiyormuş gibi davranacağım, bu da onun yerine geçecek kişinin pozisyonunu doldurmama gerek olmadığı anlamına geliyor." Daha fazla si- lence, geri adım atmam için bir davet. Geri adım atmayacağım. Çoğu zaman, onun zevkine boyun eğeceğim. Ama bu sefer değil. Şu anda değil. "Sadece nedenini söyle," diye fısıldıyorum.

"O bir hediye, aşkım."

Herkül'ü becermem için beni gönderdiği gece de aynı etkiyi yaratacak bir şey söylemişti. Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bugün onunla işiniz bittiğinde bana rapor verin."

Klik.

Telefonu kulağımdan çekip ona baktım. Az önce... Az önce yüzüme kapattı. Telefonu dikkatlice yuvasına geri koyuyorum ve aynı şekilde dikkatli bir nefes alıyorum. Bu Herkül'ün suçu değil ama sanki onun gibi *hissediyorum*. Biraz daha itidalli davranırdı, ne istediğimi *sorsaydı*, o zaman bu duruma düşmezdik. "Ebeveyn olarak başka seçeneğim yok." O cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim.

"Özür dilerim."

Ters ters bakıyorum. O güzel kafasında hislere benzer bir şey patlayana kadar onu sarsmak istiyorum. "Bu sefer senin suçun değil. Sen sadece bir aletsin Herkül, hem de kör bir alet."

Gözlerini kırptırıyor ve sonra kahkahayı basıyor. "Vay canına Meg, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." Böylece içindeki gerginlik biraz olsun azalıyor ve koltuğunda geriye doğru yaslanıyor. "Dün gece benimle bir sorunun yoktu."

"Bu farklıydı ve sen bunu biliyorsun. Bir sahne kendi küçük dünyasıdır."

Omuz silkiyor. "Bir sahnenin ne konusunda uzmanmışım gibi davranmayacağım ama aramızda bir bağ var. Bunun sahtesini yapamazsın."

Dilimin ucunda ona bunu taklit edebileceğimi söylemek var. Gözlerimi kapatıyorum ve kontrol etmeye çalışıyorum. Onu kesmek bir an için iyi hissettirebilir, ama bu bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi. Gereksiz yere acımasızca. Hayatını pazarlık konusu yaparak bir hata yaptı. Duygusal yaralarımın birine her dokunduğunda onu sözlü olarak bıçaklamama gerek kalmadan bu yeterince ceza. "Aramızda bir bağ var diye seni ayaklarımın altına almak istemiyorum."

"Yük olmayacağım."

Gözlerimi açtım. "Garson olmadan önce ne iş yapıyordun?" Hades onu burada tutmaya kararlıysa, sanırım bunu profesyonelce ele almalıyım. Sanki birkaç saat önce onun diline düşmemiştim.

Gözlerini kaçırıyor, yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor. "Ben, ah, çalışmadım. İki yıl önce üniversiteden mezun olduktan sonra bir yıl izin aldım ve sonra babamın işine başlamam gerekiyordu ama hayat araya girdi."

Hayat yoluna çıktı. Muhtemelen aynı hayat onun Carver City'ye düşmesine neden oldu. Onu ayrıcalıklı yaşamı nedeniyle yargılamak, acı çektiğim için inadına kesip atmak istiyorum ama o deniyor. Ben de deneyebilirim. "Tamam."

Herkül bana bakıyor, genç bir umut ve vaatle. "Hızlı öğrenirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanırım göreceğiz, değil mi?" Bununla savaşmanın bir anlamı yok. Onu işe koyabilirim. Kendimi destekliyorum. "Tamam, her şey sırayla. İş iştir, sevişmek de sevişmektir. Mesaideyken, özellikle de ofis işleri sırasında, am yerine evrak işlerine odaklanmanı istiyorum."

Sırıyor. "Yani masanın altına tırmanıp seni saatlerce yememi istemiyor musun?"

Vücudum alev alev yanıyor ve fanteziden zevk almak için kendime tam üç saniye veriyorum. Tüm iyi niyetime rağmen kendimi onun sırtışına karşılık verirken buluyorum. "Belki daha sonra bunu oynayabiliriz."

"Hep iş, hiç oyun yok." Mavi gözleri neşeyle parlıyor. "Bu konuda ne derler bilirsin."

"İşte bu yüzden buna *iş* deniyor, Herkül." Gerçi şimdi konuşmaya başladığımıza göre, kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Bunu yapmamalıyım.

Kuralları anda çiğnemeye başlıyorum. Gerçekten yapmamalıyım.

İş ve sevişmeyi ayrı tutma beyanımı geri alamadan, "Hades bana seni becermeme izin verilmediğini söyledi, sanırım en azından bazı kurallara uymam gerekecek" diyor.

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bu sabah onunla konuştum. Kendisi izin verene kadar sikimin amına yaklaşmasına izin vermeyeceği konusunda oldukça netti." Omuz silkiyor. "Gerçi geri kalanını yoruma bıraktı."

Hades'ten aynı emri almış olabilirim ama Herkül'ün benimle ne yapıp ne yapamayacağını müzakere etmeleri fikri göğsümün derinliklerinde öfke uyandırıyor. Tüm eğlencem, tüm arzum, bunun ardından içimde küle . İkisini de incitmek, beni aralarında bir iyilik olarak ne kadar kolay takas ettiklerini yeniden değerlendirmelerini sağlayacak bir şey yapmak istiyorum. Hades'in Herkül'ü birlikte baştan çıkarmamız konusunda söylediklerinin hiçbir önemi yok; *yaptıklarının* ışığında, beni işine geldiğinde bir araç olarak kullanarak adamı baştan çıkarmayı kastettiği daha açık olamazdı.

Alet rolünü daha önce oynamıştım. Tekrar oynamak gibi bir niyetim yok. Hades bunu biliyor olmalı. Son oyununu ararken bu kadar çok şeyi unutmamıştır herhalde. Elbette.

Ama emin olamıyorum. Artık emin değilim.

Arkama yaslandım. "Neden sen, Hercules? Anlamadığım şey de bu. Yıllar boyunca gözüne çarpan insanlar oldu ama böylesi hiç olmadı. Sadece anlamıyorum."

Ağzını açıyor ama bir sonraki sözlerini gözden geçiriyor gibi görünüyor. "Neden ona sormuyorsun?"

"Sanki bu kadar basitmiş gibi." Ona neşesiz bir gülümseme veriyorum. "Bana söylemeyecek."

"Emin misin?"

Aynen böyle, gerçeği fark ettim. Herkül, Hades'in onu kalabalığın içinden neden seçtiğini çok iyi biliyor. *Herkül* biliyor ama ben bilmiyorum. Dalgınca göğsümü ovuyor, oradaki ağrıyı dindirmeye çalışıyorum. Bu acıyı hissetmek için bir neden yok. Hades tarafından dışlanmak yeni bir gelişme değil ki. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Ben sadece Hades'in

Bu yüzden bana açılmaması o kadar da acı vermedi. Görünüşe göre gerçek bu değil.

"Meg?" Sesindeki endişeli tona bakılırsa Herkül adımı birden fazla kez söylemiş.

"Ben iyiyim." Bilgisayarına geri dönüyorum ama ekrana tam olarak odaklanamıyorum. önünde bulanıklaşıp duruyor. Birkaç kez göz kırpiyorum ama faydası olmuyor.

"Meg." Sesi daha yakından geliyor. Masanın etrafında dönüyor ve kısa bir tereddütten sonra elimi tutup beni ayağa kaldırıyor. Sonra kollarındayım ve beni sıkıca tutuyor. "Ağlama Meg. Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

"Ağlamıyorum." Bu sözleri söylerken bile yanaklarımdan aşağı ıslaklık süzülüyor. "Ben iyiyim."

"Meg." Kavrayışını sıkılaştırıyor, neredeyse beni göğsüne bastırıyor. "Siktir, özür dilerim."

Kendimi geri çekmeliyim, ona kendi başıma ayakta durabileceğimi söylemeliyim ama yapmıyorum. Yanağımı göğsüne yasladım ve bana sarılmasına izin verdim. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Evet, öyle hissettirmiyor. Buraya geldiğimden beri her şeyi berbat ediyorum." Sertçe gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, bundan çok daha uzun süredir sıcıp batırıyorum."

"Herkül..."

Sert bir eliyle saçlarımı okşuyor. "Tek istediğim sana yardım etmektir ama sanki tek yaptığım hayatını zorlaştırmakmış gibi geliyor."

Tam olarak haksız sayılmaz ama ortada gereğinden fazla suç varken tüm suçu da o üstleniyor. En başta Hades'le oynadığımız oyunun bir parçası olarak onu baştan çıkarmamalıydım. Hades planlarını açıklamadan ikimizi de piyon olarak . Bir sürü *yapmamalıydı*. "Sanırım ben de özür dilemeliyim." Sesim sulu ve sert ve temsil ettiği zayıflıktan nefret ediyorum. Zırhımdaki çatlaktan.

"Ne kadar berbat ."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Beni kaldırıp masanın diğer tarafındaki sandalyeye götürüyor ve kucağına kıvrılmış bir şekilde oturtuyor. Yine, bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Tekrar söylüyorum, yapmıyorum. Bana sarılmasına, beni rahatlatmasına izin veriyorum, hatta

Bunu hak etmesem de. "Daha önce ne demek istedin? Çok daha uzun zamandır sıçıp batırdığını söylediğinde?"

Dikkatli bir nefes alıyor ve bana yalan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. Ama Herkül çenesini başımın üstüne koyuyor ve nefes veriyor. "Babam bir kadını incitti. Bunu öğrendim ve işleri düzeltmeye çalıştım. Gerçek ortaya çıkarsa, ona verdiği zarar için cezalandırılacağını düşündüm. Babamdan çok onun itibarını yargılayacağımın farkında değildim. Onu travmatize etti ama hayatını mahveden bendim. Onu koruyabileceğimi söyledim ama ." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor. "Lütfen beni teselli etmeye çalışma. Bunu hak etmiyorum."

Satır aralarını okumak ve babasının kurbanının itibarını zedeleyecek ne tür bir zarar verdiğini anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. "Olayların başka türlü gelişeceğini düşünmekle aptallık ettin, özellikle de babanın herhangi bir gücü varsa."

Boğuk bir ses çıkarır. "Teşekkürler Meg. Çok yardımcı oldun."

Başımı kaldırıyorum. "Ama bu senin suçlu olduğun anlamına gelmez. İşleri yoluna koymaya çalıştın. Yüzünde patladı ama denedin ve bu bir şey ifade ediyor."

Çok üzgün görünüyor. O mavi gözler, konuştuğumuz diğer zamanlarda hiç olmadığı kadar dehşet saçıyor. "Bunu söylediğin için minnettarım, ama bir bok sayılmaz."

Bu durumla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Hades'in nasıl yapacağını biliyorum. Belki de bu konuda birbirimize çok benziyoruz. Ne kadar güçlü olursak olalım, o piçi alaşağı ederdik. Tek fark, Hades'in işleri yoluna koymak için bir anlaşmaya ihtiyaç duyacak olması. Herkül'e adaleti sistemin dışında araması gerektiğini söylemenin faydası olur mu bilmiyorum. Muhtemelen olmaz.

Çenesini tutuyorum. "Ona ne oldu?"

Bana bakıyor ama beni görmüyor. "Sonunda suçlamaları düşürdü. Sadece şehirden uzaklaşmak, olanlarla ilgili her şeyden tamamen kopmak istedi. Ona kabul edeceği kadar para verdim ve bir daha onu aramayacağıma söz verdim." Herkül başını sallar. "Daha fazlasını yapmalıydım."

Bunu bir sonraki adıma kadar takip etmek yeterince kolay. "Demek bu yüzden gittin."

"Bu yüzden ayrıldım."

Asil mi yoksa aptal mı? Gerçekten bilmiyorum. Belki o yerde güçlere karşı savaşıarak daha iyi şeyler yapabilirdi. Belki de. Zarar etmeyi bırakıp gitmesini yargılayacak değilim. Benden istediğini aldığı anda beni bir çöp gibi fırlatıp atan bir adam için tüm hayatımdan ve gelecek planlarımdan vazgeçtim. Ve Hades'e aşık olduktan sonra, bir kez bile ayrılmayı düşünmedim, herhangi bir niyetle değil. Onun gölgesinde yaşamaktan memnun olduğum için bu beni korkak mı yapar? Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Cevabım olmadığı için, mantıklı olan tek şeyi yapıyorum.

Herkül'ü öperim.

Tadı nane ve şaşırtıcı derecede tatlı bir şey gibi ve bir anlık şoktan sonra öpücüğe ilgiyle karşılık veriyor. Adam olabilir ama parmaklarını saçlarımdan arasına sokup öpüşmemizi derinleştirene, ağzımı açana kadar çekiştirirken çok hevesli. Beni sahiplenmek için, sadece birazcık, sadece şu anda. *Bağlanmak* için.

Bu yeterli değil. Dudaklarımız birbirine değdiği an yeterli olmayacağını biliyordum. Bu bağlantıyı ben de onun kadar istiyorum, Herkül'ün her etkileşime getirdiği saflığı istiyorum. Hiçbir şey saklamıyor. Denemek aklına bile gelmiyor. Hades'le geçen on yıldan sonra, bu doğrudan aklıma giden bir şekilde canlandırıcı.

Ona sarılıyorum ve yeni pozisyonum elbisemin yukarı kalkmasına neden oluyor. Herkül ellerini sırtımda gezdiriyor ve kıcımlı sıkarak beni ona sürtünmeye teşvik ediyor. Sert, kalın, uzun ve umut dolu. Tam da ihtiyacım olan şey. Pantolonunun önüne uzanıyorum ama bileğimi yakalıyor. "Hayır, Meg."

"Affedersiniz?"

" "Hades-"

Oh, Tanrı aşkına. Hatırlatma acıtıyor. Elimini ondan . "Her zaman sana söyleneni mi yaparsın?"

Yüzündeki suçluluk duygusu, daha "Bu sefer kabul ediyorum" demeden önce bunu doğruluyor.

Bu hatırlatma yüzüme bir tokat gibi indi. Hades'in emri için hayal ettiği her türlü cezaya katlanmaya hazırdım. Görünüşe göre aynı şey Herkül için söylenemez. Buraya benim için geldiğini söyleyebilir ama Hades için kaldı. Herkül'ün onu nasıl izlediğini görüyorum.

ruhunun derinliklerinde fark eder. Hades'in çekim gücüne kapıldı. O ilk değil ve son da olmayacak. Bunun acı vermesi için hiçbir sebep yok. Ama yine acıtıyor. "O çok sevdiğin parlak zırhın buraya kadarmış. Sen de en az bizim kadar kötüsün."

Üzerinden iniyorum ama bileğimi tekrar yakalıyor. "Bu hiç adil değil." "Hayır, değil, ama şu anda adil olma havasında değilim." "Bu hiç adil değil."

Dün geceki kayıp hissi tekrar üzerime çöküyor. Şu anda tam bir sinir küpüyüm, kimse için iyi bir arkadaş değilim. Bugünlerde istisnadan ziyade kural bu gibi görünüyor. "Lütfen gidin."

"Meg." Şimdi ses tonuna kınama karışıyor. "Yapmamız gereken bir iş var."

Ani bir çılgılık atma ve bir şeyler fırlatma dürtüsü üzerime çöküyor. Gözlerimi kapatıp nefes almak zorunda . Ben *Megaera*'yım, lanet Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi. Küçük öfke nöbetlerine kapılmam. Kendimi sakinliğe benzeyen bir şeye geri döndürmek gerekenden çok daha uzun sürüyor. Bir maske, hatta iyi bir maske bile değil ama işimi görür.

Masamı dikkatlice aramıza koyuyorum ve sandalyeme gömülüyorum. Her- cules hâlâ yıllara meydan okuyan bir horoz duruşu sergiliyor ama bunu görmezden geliyorum. Oda o varken çok küçük geliyor ama bunu da görmezden geliyorum. Hiçbir zaman klostrofobik olmadım, ama şu anda tüm şehir çok küçük geliyor. Yeterli hava, yeterli alan, yeterli özgürlük yok.

Monitörümü onun görebileceği şekilde çeviriyorum. Konuştuğumda sesim aslında normal geliyor. "Bunlar dün geceki rakamlar. Tink ve şimdi de siz bunların farkındasınız ama sonuçta defterler benim sorumluluğumda." *Şimdilik*. İçimdeki sinsi küçük sesi duymazdan gelip devam ediyorum. "Çoğu sabah Tink ve ben, personelin bir gece önce topladığı bilgileri tartışmak için bir araya geliriz. Carver City'deki tüm önemli oyuncular hakkında dosyalarımız var ve mümkün olduğunca çok kirli sırlarını bilmemiz herkesin yararına olacaktır."

"Carver Şehri'nin başlıca oyuncuları kimler?"

Beni bu duruma soktukları için hem onu hem de Hades'i boğmak istemeseydim gülebilirdim. Ben lanet olası bir anaokulu öğretmeni değilim ve Hades'in tüm bunlardaki açık manipülasyon eli olmasaydı daha az içerelebilirdim. Beni kendi çemberinden geçmeye zorlamak yerine benimle *konuşsaydı*.

Masamın kilitli çekmecesinde tuttuğum lamine haritayı çıkarıyorum. Bir şeyleri takip etmenin arkaik bir yolu ama Hades eski kafalı ve bazen çizgiler o kadar değişiyor ki gerçekten işe yarıyor. Katlayıp açıyorum ve işaret ediyorum. "Burası Carver Şehri."

Herkül özenle işaretlediğim kırmızı çizgileri inceliyor ve sonunda ortadaki küçük kareye odaklanıyor. Sadece birkaç şehir bloğu, ama onun anlayabileceğini sanmadığım bir şekilde güvenliği temsil ediyor. Orayı işaret ediyor. "Burası Yeraltı Dünyası."

"Evet. Hades'in bölgesi, ancak tüm niyet ve amaçlar için, diğer herkes için neu- tral bölge. Güç oyunları ve cinayet girişimleri hakkında endişelenmeden kulübü ziyaret edebilirler, en azından çoğunlukla. Bunlar başkalarına ait." Sırayla her bir dilime dokunuyorum. Farklı boyut ve , bazılarında kan ve kötülükle, bazılarında ise anlaşma ve tehditlerle işaretlenmişlerdi. "Liderlerini ve generallerini şu ya da bu zamanda burada göreceksiniz. Size onlarla ilgili dosyaların kopyalarını getireceğim ama buraya gelmelerini engelleyecek bir şey yapmamanız çok önemli. Bu alanda verilmezse bilgi toplayamayız. İnsanlarımızı onların bölgelerine göndermeyiz. Bunun Yeraltı Dünyası'nda gerçekleşmesi gerekiyor ve onlar burada olmazlarsa gerçekleşemez. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

Bu konuda ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Hâlâ çok yeni, pratik olarak parlıyor. Hades'in onu Tink'in altında eğitmek istemesi, eğer bu konuda çok fazla düşünmeme izin verirsem aklımı başımdan alır. Tink'in yetenekleri zor kazanıldı ve bunların çoğuna Hades'le anlaşma yapacak konuma getirilmeden önce sahipti. Onu eğitmek sadece onları biraz rafine etmek ve doğru yöne yönlendirmekten ibaretti. Herkül ise tamamen başka bir yaratık. "Şimdilik bu kadar yeter."

O büyük mavi gözlerini bana kırptırıyor. "Ne?" Sesi incinmiş gibi çıkmaya cüret ediyor ve ben de kendi acım pahasına onun acısını dindirmek istememden nefret ediyorum. O bir yetişkin ve eylemlerinin hepimiz gibi sonuçları var.

"Dosyaları bırakması için birini göndereceğim. Hayatınız buna bağlıymış gibi inceleyin. Olabilir." Hemen harekete geçmeyince tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum ve giderek artan duygusal saçmalıklarımı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Herkül. Lütfen git."

Uzun bir süre beni inceliyor ve sonunda başını sallıyor. "Bunu düzelteceğim."

Ne demek istediğini sormuyorum. Sonunda bunun bir önemi kalmayacak. "Bazı şeyler düzeltilemez. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, hayatta o kadar hızlı ilerlersin."

CHAPTER 16

Hercules

Biri kapıyı çaldığında Tink'i bekliyordum.

Odama döndükten bir süre sonra kapıyı açtığımda karşımda kafasında bir yığın saç örgüsü olan çarpıcı bir Siyah kadın duruyordu. Bana şöyle bir bakıyor ve omuz silkiyor. "Güzelsin ama tüm bu dramaya neden olacak kadar güzel olduğunu sanmıyorum."

"Teşekkürler mi?"

"Bu bir iltifat değildi." Bana bir dizüstü bilgisayar itti. "Bunu odandan dışarı çıkarma. İçindeki hassas materyaller mülkün dışına çıkamaz. Bir şey denersen neler olacağını sana söylememe gerek yok sanırım."

İyi bir şey değil. Şu ana kadar bu durumla ilgili hiçbir şey beklediğim gibi gitmedi ama Hades'in bana başvurmadan ayrıcalıklı bilgileri aktarmama izin vereceğini bir an bile düşünmüyorum. Ne *tür bir* başvuru olduğunu bilmiyorum ama önemli değil. Bunu paylaşmak gibi bir niyetim yok. Paylaşısam bile, paylaşacak kimsem yok. "Odamda saklayacağım."

"Bunu hallettiğimize sevindim." Kendini işaret ediyor. "Allecto. Güvenliği ben yönetiyorum. Herhangi bir sorunuz olduğunda bana ya da adamlarımdan birine gelirsiniz. Bir sorun haline gelersen, seninle ben ilgilenirim. Anladın mı?"

"Anladım," dedim belli belirsiz. Tink güvenlikten bahsetmişti ama şu anda yoğun oyunların oynandığı kulübün arka odalarına girmeme izin verilmediği için, bunu daha sonraya kadar aklımdan çıkarmıştım. Hades'in halkını koruduğunu bilmek yeterliydi.

"O zaman herhangi bir sorunumuz olmamalı." Bana kaşlarını çattı. "Seni buraya getirirken ne düşünüyordu bilmiyorum." Başını salladı ve uzaklaştı.

Odama geri dönüyorum ve kapıyı kapatıyorum. Allecto'nun düşünceleri buraya geldiğinden beri birçok kişi tarafından bana yankılanmayan şeyler değil. Anlıyorum. Uyum sağlayamıyorum. Diğer çalışanların hiçbirinin ihtiyaç duymadığı bir şekilde sıfırdan eğitilmem gerekiyor. Hades'in beni ömür boyu sürecektir bir anlamaya sürüklemesinin nedeni daha önce mantıklı gelmiyordu. Şimdi biraz mesafe koyduğuma göre -artık bunun Zeus yüzünden olduğunu bildiğime göre- bunu çok daha iyi anlıyorum.

Babamın günahları için acı çekmem uygun görünüyor. Leda ile aramızın bozulmasından sonra neredeyse kefareti gibi görünüyor. Onu kurtaramadım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona karşı koyamadım. Eğer başkaları da varsa.

Kanepeye doğru yürüdüm ve dizüstü bilgisayarımı oraya bıraktım.

Elbette başkaları da vardı. Babam, Leda ile karakterini bozacak kadar erdem timsali değildi. Başkaları da vardı. Olmuş olmalı.

Otuz yıl önce, babamın sadist doğasının kurbanlarından biri görünüşe göre Hades'in oğluydu.

Keşke daha fazlasını bilseydim. Bu durumda neler olduğunu. Sonrasında neler olduğunu. Zeus onu öldürdü mü? Bu düşünce midemi bulandırıyor. Keşke babamın bir katil olduğunu göz ardı edebilseydim ama o bir tecavüzcü ve saldırı suçu işlemekten çekinmiyor. Neden cinayet de işlemesin? Gerçeği bilmenin bir önemi var mı? Hades'in dediği gibi, ben doğmadan önce olmuş. Benimle hiçbir ilgisi yok.

Şimdiye kadar.

Bir de Meg var. Hades'in ona gerekçelerini ya da planlarını anlatmadığı çok açıktı ve benim bunların bir kısmını bile bilmiyor olmam onu incitti. Tepkisini çabucak gizledi ama ben yine de gördüm. Buraya ilk geldiğimde bu ikisi hakkında varsayımlarım vardı ve şimdi, kırk sekiz saatten daha kısa bir süre içinde, hepsini sorgulamak zorunda kalıyorum. Birleşik bir cephe sergiliyorlar ama ben yaklaştıkça ilişkilerindeki çatlaklar kanyon gibi görünmeye başlıyor. Bu beni . Beni ilgilendirmeyen şeylerden uzak durmam gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

Ama aralarında durduğumda, sanki bozuk bir şeyi tamir ediyordum gibi her şey daha istikrarlı hissettiriyordu. Hepsi kafamın içinde olabilir ama oyunların, saçmalıkların ve entrikaların altında bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum. Ya da bir şans verirsek olabilir. Belki de. Şu anda cevaplarım yok ve muhtemelen yakın zamanda da olmayacak, Meg ve Hades'in kendi duvarları göklere yükselmişken olmaz. "Acaba" oyunu ile kendime eziyet etmek felakete davetiye çıkarmaktır.

Dikkatimi dağıtmak için dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Bu gece koşmam gereken bir başka sınav daha olacak ve şu anda elimdeki tek silah bilgi. Üstünlük sağlamamın yolunu açmayacak - hayal görmüyorum - ama deneyim alanımın dışında bir şeyle karşılaştığımda o kadar çabuk boğulmayacağım anlamına gelebilir.

Masaüstü altı klasörden oluşan bir satır dışında temiz. İlkine tıklıyorum ve *Gaeton, Malone, Hook, Beast, Siyah Giyen Adam* olarak etiketlenmiş beş klasör daha buluyorum. Göz kırıyorum. Bunlar takma isimler olmalı. İlkine tıklıyorum ve Gaeton'un ittifaklarının ve düşmanlarının bir listesini buluyorum - Siyahlı Adam'a hesap veriyor ve mülke zarar verme endişesi olmadan Beast ile birlikte kulüpte yalnız bırakılamayacağına dair bir not var. Ayrıca kısa bir tarihçe ve sapkınlıkların ve favori itaatkârların bir listesi de var. Daha fazla dosyaya tıklıyorum ve her birinde derlenmiş benzer bilgiler buluyorum. Bazıları diğerlerinden çok daha uzun, ama işlenmesi gereken çok fazla bilgi var.

Arkama yaslanıyorum. Hades'in bu kadar zorlu olmasına şaşmamalı. Bu şehirdeki tüm büyük oyuncuların se-retlerini biliyor. Uğruna öldürmeye değer bir bilgi ve onlar da bunu isteyerek aktarmışlar çünkü bu duvarların içinde en derin fantezilerini oynamalarına izin veriyor. Çok zekice.

Biraz kestirdim ve tekrar düş almak ve bu geceki vardiyam için dolabımdan bir şeyler almak için bolca vaktim olacak şekilde uyandım. Tüm iş kıyafetleri dün geceki şortlarla aynı hizada -fantezi üzerine hafif- ric ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak kadar dar. Deri gibi parlayan ama bir tür esnek kumaştan yapılmış bir çift siyah şortta karar kılıyorum. Her iki yanında sıra sıra küçük yapay elmaslar var ve her hareket ettiğimde göz kırıyorlar.

Çırlıçiplak asansöre binmek ve kulüp katına çıkmak garip geliyor ama sanırım buna da alışacağım.

Zaman. Çalışanların arka odasına giriyorum ve ilk gördüğüm kişi Aurora oluyor. Yine beyaz giymiş, düğün gecesinde bir gelinin giyeceği bir şeye benzeyen özenli bir iç çamaşırı takımı. Beni görünce sırttı. "Hey, Herkül."

"Hey."

"Tink bu gece burada olmadığı için vardiyanın ilk bölümünde benimlesin. Sonra dün geceki gibi Meg devralacak."

Daha önce aramız bozulduktan sonra onu tekrar görme düşüncesi midemi sıkıştırıyor. Dilemem gereken bir özür var ve bunu nasıl doğru yapacağımdan bile emin değilim. Kuralları anlamaya başladığımı sanıyordum ama Meg'le birlikte sınırlar bulanıklaşıyor. Bu sabah, onu masanın üzerine domaltana ve sikimi kabzasına kadar kılıfına sokana kadar durmak istemedim. Boşalana kadar onu becermek istedim, birbirimizde o kadar kaybolana kadar başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama bu dansı yapan sadece biz değildik ve bu, Hades'in emrine karşı gelmek için kuralları çiğnemek kadar basit bir şeymiş gibi geliyor.

Bilmiyorum. Bilmiyorum işte.

"Hercules?" Aurora bir adım daha yaklaşıyor. O kadar küçük ki, yanlış bir hareket onu kıracaktı gibi hissediyorum. Ama yüzündeki ifade hiç de uysal değil. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sorun nedir?"

"Bunu anlamıyorum." Her şeyi ağzımdan kaçırmadan önce kelimeleri yutmam gerekiyor. Hades, Meg ve benim aramda olanlar bizi ilgilendirir ama sanki onlar benden farklı bir oyun tahtasında oynuyorlarmış gibi geliyor. Sanki tamamen farklı bir oyun oynuyorlarmış gibi. Burada olsaydı Tink'e sorardım ama burada değil. Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Biz itaatkâriz, değil mi?"

"Evet."

"Yani bir Dom sana bir emir veriyor."

Aurora bir parmağını kaldırıyor. "Devam etmeden önce birkaç uyarıda bulunayım. Tüm Domlara cevap vermiyoruz. Kendimizinkilere ve birlikte olduğumuz kişilere cevap veririz. Hepsi bu kadar. Bu genel bir kural değil."

Ben Hades'in miyim? Kesinlikle öyle hissettiriyor. Ama ben de Meg'inmişim gibi hissediyorum ve işler burada karışıyor. "Tamam. Yani Dom'un sana bir emir veriyor. Bunu çiğnemek o kadar kötü mü?"

"Her ilişki farklıdır. Tink gibi bazı denizaltılar yaramazdır. Sınırları zorlamaktan, kuralları çiğnemekten ve çene çalmaktan zevk alırlar. Birlikte oldukları Domlar *da* genellikle bu tür şeylerden zevk alırlar. Ben böyle çalışmıyorum. Böyle davranmak beni rahatsız ediyor." Omuz silkiyor. "Size göre değişebilir."

"Bu... pek yardımcı olmuyor." Bu dünyanın derinliklerine indikçe, tüm tarafların rızası dışında kesin ve katı kurallar olmadığını daha iyi anlıyorum. İşte bu kadar. Kendimi bu konuda çok fazla düşünmeye bırakırsam kapsamı şaşırtıcı olur.

Koyu renk gözlerinde sempati parlıyor. "Olaya farklı bir bak. Sana bir emir verdi. Belli ki itaatsizlik etmeyi düşünmüştün, yapmasan bile. Bunu yapsaydın nasıl hissederdin?"

Tenim ısınırken bile midem dönüyor. Meg'i reddettiğim an pişman olmuşum. Eğer geri dönebilseydim... "Çelişkili."

Gülümsüyor. "Bu tür şeylerin çoğu, özellikle de tek bir sahneden daha yoğun bir şey içindeyseniz, yolunuzu hissetmektir. Bu konuda onunla konuşun. Ya da onunla. Ya da her kimse. İletişim her şeydir."

"Teşekkürler." Ben de gülümsemeyi başarıyorum. "Ne zamandır Yeraltı Dünyası'nda çalışıyorsun?"

"Bir yıldan biraz fazla oldu." Yüz ifadesi kararıyor. "En çok ihtiyacım olduğu anda Hades bana yardım etti."

Onun adına başka bir anlaşma, ama en azından bu anlaşma burada çalışan kişinin yararına olmuş gibi görünüyor. Ona bunun ayrıntılarını sormadım. Anlaşmalar özel bir şey gibi görünüyor ve ben de nedenlerimi istemiyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Oradan çıkalım mı?"

"Evet." Kapıya doğru ilerliyor. "Diğerleri de birazdan gelir, ama biz etrafı kolaçan edip içkileri hazırlayabiliriz."

Aurora ile çalışmak Tink ile çalışmaktan gündüz ile gece kadar farklı. Onun arkadaşlığından oldukça keyif alıyorum ama kendimi Tink'in alaycılığını özlerken buluyorum. Gece ilerledikçe bardaki Tis'ten kulübe süzülen çeşitli müşterilere içki taşıma konusunda rahat bir ritme giriyoruz. Allecto'nun teslim ettiği dosyadan birkaç kişiyi tanıyorum ve onlarla daha yakından ilgilenmeye çalışıyorum, ancak çok geçmeden oda doluyor ve siparişlere yetişmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Genel oyun odasına ve ayrı temalı odalara açılan kapıdan geçen iki kadın tarafından kaldırılan bir masayı temizlemek için hareket ettiğimde kafamın içindeyim. Tink beni ilk günümde boşken oraya sürüklemişti, bu yüzden gerçek ayrıntıları biraz bulanık hatırlıyorum ama bu oda insanların sosyalleşmek için geldikleri yerse, o odalar da oyun oynamak için geldikleri yerler.

Arkamı dönüyorum ve neredeyse orada duran bir adama çarpıyorum. Bir an için gözlerimi aşağıda tutmam gerektiğini unutup doğrudan ona bakıyorum. Kanca. Meg ve Hades'in hakkında dosya tuttuğu kişilerden biri. Lanet bir korsana benziyor. Orta kahverengi teni elmas bir burun piercingi ve kulaklarının üst tarafını çevreleyen üçlü altın halkalarla kırılmış. Uzun siyah saçları at kuyruğu gibi bir şeyle yüzünden geriye doğru toplanmış ve bana hınzır bir gülümseme verirken ayrılan mükemmel bakımlı bir sakalı var. Koyu renk gözlerinin bana parıldadığına yemin edebilirim. "Bakın burada neyimiz varmış."

Bakışlarımı indirmeyi unutmuyorum, bu da bana dövmeli çıplak göğsüne ve hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayacak kadar dar deri pantolonuna iyi bir bakış sağlıyor. "Bir içki ister misin?"

"Benim için bir şey yok." Uzanıyor ve yakama takılı yeşil halkayı hafifçe çekiştiriyor. Sikime kadar indiğini hissediyorum. Kanca uğultulu bir ses çıkarıyor. "Seni kapmak ne kadar sürer?"

Bakışlarının altında tenim ısınıyor ve biliyorum ki kıpkırmızı kızarıyor olmalıyım. "Bilmiyorum." Hades'in Meg'e başkalarını becermesini emrettiği gibi bana da başkalarını becermemi emredebileceği aklıma geliyor. Buraya gelmeden önce bu fikir bana yabancı ve itici geliyordu. Şimdi aramızdaki ilişkinin parametrelerini ve itme ve çekme gücünü anlamaya başladığım için, hislerim daha az somut.

"Sanırım gözümü senden ayırmamam gerekecek." Koyu renk sakalına rağmen parlak beyaz dişlerini bir kez daha gösterdi. "Sen güzel bir şeysin, küçük denizaltı. Ve çok güzel kızarıyorsun." Yüzük dışında hiçbir yerime dokunmuyor, ki bu da *bana* dokunmak sayılmaz, ama bu ses tonunu kullandığında ellerini tüm vücudumda gezdiriyormuş gibi hissediyorum. En hafif tabiriyle rahatsız edici. Sikmeden duramıyorum

kızarıyor. Hook kıkırdıyor, sıcak ses bir şekilde tüm bu konuşmayı olabilecek en iyi şekilde daha dayanılmaz hale getiriyor. "Senin adın ne?"

"Herkül."

Yakasını son bir kez çekiştiriyor ve elini bırakıyor. Sağ elinde üç, sol elinde de iki yüzük olduğunu fark ediyorum. "Şimdi bakma ama büyük, kötü benden kurtarılmak üzeresin."

Bu beni yeterince şaşırtıyor ve çenesini salladığı yere bakıyorum. Hareketi takip ettiğimde bize doğru gelmesini beklediğim son kişiyi görüyorum. "Tink?"

"Sana beladan uzak durmanı söylemiştim." Yeşil renkte bir sutyen, külot ve uyluk hizasında çoraplara takılan bir jartiyer kemeri giymişti. Topuklu ayakkabıları ona fazladan birkaç santim kazandırıyor ve benimle Hook'un arasına girmek için bunları avantaj olarak kullanıyor. "Ve *sen*. Yeni bağımlıları korkutmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Hey, Tink." Hâlâ sırtıyor ama gözleri nefret gibi bir şeyle yoğunlaşmış. Ya da şehvet. Tam olarak emin değilim. Hook arkasına yaslandı ve onu içine çekiyormuş gibi yaptı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil." Parmağıyla onu işaret ediyor. "Doğru davran." "Velet." Bu kelimeyi sanki zevk alıyormuş gibi söylüyor.

"Beni tutmak istiyorsun

değerli Herkül'ünden uzakta? Gelip oynayabilirsin." "Pas." Onun yüzüne gülüyor. "Kolumu çiğnemeyi tercih ederim."

Gerginim, bekliyorum... Bilmiyorum. Kötü tepki vermesini. Şişer. Bazı erkekler kişisel bir meydan okuma gibi algılar. Tink benden üstün olabilir ama yine de ikimizden de bir karış daha kısa bir kadın. İşler ters giderse Yeraltı Dünyası'nın güvenliği devreye giremeyecek kadar uzakta.

Ama Hook beni şaşırtıyor. Gülüyor, etrafımızdaki başları döndüren büyük bir sesle. "Bir gün evet diyeceksin."

"Nefesini tut. Lütfen. Böylece geri kalanımız için daha fazla hava kalır."

O büyük kahkahalardan biri daha ve Hook ikimize de hayali bir şapka uzatıyor. "Görüşmek üzere." Barın diğer ucuna doğru ilerliyor.

Tink hemen bana dönüyor ve ters ters bakıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Sadece konuşuyorduk." Sesim savunmacı çıkıyor ama değil.

"Az önce onunla konuşurken de kızarıyordun, şimdi de kızarıyorsun." Bana uzun uzun baktı. "Hook bir sorun."

Bunu dosyadan anladım ama onunla yüz yüze görüşmek bambaşka bir şey. "Beklediğimden daha çekici biri."

"Evet, öyle. İsteddiği zaman." Tek parmağıyla göğsümü dürtüyor. "Git Meg'i bul. Vardıyanın ilk bölümünün bitme vakti geldi ve senin aptalca bir şey yapmandan endişe edersem rahatlayıp keyfime bakamam."

"Ah, Tink, neredeyse önemseydiğine inanacaktım."

Daha sert bakıyor ama parlak kırmızı dudakları gülümsemek için mücadele ediyormuş gibi kenarlardan biraz yukarı kıvrılıyor. "Kafana girmesine izin verme."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Koluma vuruyor. "Meg. Şimdi."

"Evet, hanımefendi." Küfürle karşılık vermesine biraz gülüyorum ve odayı incelemek için dönüyorum. Meg'in burada bir yerde olduğunu biliyorum çünkü daha önce onu bir anlığına görmüştüm. Benden kaçtı ve doldurmam gereken içki siparişleri vardı, bu yüzden konuşmak için peşine düşmedim. Hâlâ ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Hades bir emir verdi ve ben de onu uyguladım. Bu yüzden incinmiş hissetmesini anlamıyorum ama belki de benden çok ona bağlıdır. Her iki durumda da, bunu konuşmalıyız ve şimdi tam zamanı.

Onu bir çiftle birlikte köşedeki bir kabinde buldum. Bu ikisini ben de tanıyorum. Jafar ve Jasmine. Kadın Carver City'deki bölgelerden birinin başı, adam da onun sağ kolu ve sevgilisi. Cafer'in orta kahverengi bir teni ve sık kesilmiş bir sakalı var ve sanki her şeyin sahibiymiş gibi kabinde oturuyor. Rahat duruşu koyu renk gözlerindeki yırtıcı bakışı örtmüyor ama bunu fark etmek için dikkatinizi vermeniz gerekiyor. Meg ve Jasmine'i izliyor ama onlara katılmamaktan memnun görünüyor.

Jasmine, beni çok rahatsız eden kusursuz bir şekilde muhteşem. Başka koşullar altında karşılaştaydık ona yaklaşmaya asla cesaret edemezdik. Açık kahverengi bir teni ve dalgalı koyu kahverengi saçları var. Meg ve Jafar'ın arasında oturuyor ve Meg'e sertçe yaslanıyor, dudakları ayırık ve göğüsleri her hırıltılı nefes alışta minik kırmızı elbisesinden düşmek üzere. Hatta

Masaya ulaşmadan önce, ne göreceğimi biliyorum ve yeterince eminim, yakınlık Meg'in elini eteğinin üstünde ortaya çıkarıyor.

Meg, Jasmine'i parmaklamaya devam ederken bana zar zor bakıyor. "Hercules."

Nereye bakacağımı bilemiyorum. Kırmızı kumaşın altında Meg'in elinin hareketini izlemek kabalık gibi geliyor ama bakışlarım kendime rağmen oraya düşmeye devam ediyor. Meg arkasına yaslanıp boştaki eliyle Jasmine'in elbisesinin üst kısmını kahverengi meme uçlarını görebileceğim kadar aşağı çekince durum daha da kötüleşiyor. Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı yukarı kaldırıyorum. Jafar'ın eğlenen kara gözlerine doğru. Dudakları titriyor. "Ve bana zalim diyorlar."

Bir an için benimle konuştuğunu sanıyorum ama Meg kolayca cevap veriyor. "Çünkü sen bir erkeksin. Ne yaparsam yapayım, beni besleyici olarak görmek istiyorlar."

". "

Bana keskin bir gülümseme veriyor ve sonra Yasemin'e odaklanıyor. "Benim için gel, güzel kız. Önümde uzun bir gece var ve boşaldığında parmaklarımın etrafında kenetlenen amın bana bu geceyi atlattırarak."

Yine yüzüm kızarıyor ama bu arzu değil. Utanç ve öfkenin zehirli bir karışımı. Meg bu gösteriyi benim için yapmıyor olabilir - hayal görmüyorum - ama bunun kendi tarzında bir ceza olmasına izin veriyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Elbette, acele etme."

Masaya geldiğimden beri ilk kez, gerçekten ne hissettiğinin mavi gözlerinden süzülmesine izin veriyor. Öfke. Acı. Arzu. "Merak etme, *küçük Herkül*. Yapacağım."

CHAPTER 17

M

Jafar içeri girdiğinde kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı.

örneğin

tervenes. Bileğimi yakaladı ve elimi dikkatlice Jasmine'in kalçalarının arasına. "Bu kadar yeter." Bana uzun uzun baktı. "Git kendi bokunla uğraş Meg. O senin bir şeyi kanıtlamak için kullanacağın oyuncağın değil."

Bunu bildiğimi, Jasmine'in benim için özel olduğunu, ara sıra delicesine ateşli sevişmelere izin veren bir arkadaşlık olsa bile protesto etmeye başlıyorum. Ama sonuçta o onun Dom'u ve haklı. Bu küçük sataşmaya motivasyonumun merkezinde o varken başlamış olabilirim ama Herkül yanıma geldiği anda her şey değişti.

Jafar, Yasemin'in elbisesini göğüslerini örtecek şekilde yeniden ayarlar. Yasemin itiraz eder gibi bir ses çıkarır ama Cafer eğilir ve ona hızlı bir öpücük verir. "Arka taraftaki en sevdiğin odaya gideceğiz."

"Çalışma odası mı?" İşte böyle, onu askıda bıraktığım için o kadar da endişeli görünmüyor. Yüzünü tamamen ona dönüyor. "Şu anda mı?"

"Evet, bebeğim. Hemen şimdi."

Kabinden çıkıyorum ve onlar da aynısını yapabilsin diye hareket ediyorum. Jafar, Jasmine'in elinden tutup onu Yeraltı Dünyası'nın derinliklerine götürecek kapıya götürürken kıskançlığa benzer bir şey midemi bulandırıyor. Lüks bir çalışma odası gibi tasarlanmış özel odaya gidiyorlar, ama onları tanıyorsam -ki tanıyorum- bir izleyiciye izin verecekler. Jafar havasındaysa, belki dışarıdan birileri bile katılabilir.

duygu. Jasmine'in ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyor ve bunu sağlamakta asla tereddüt etmiyor.

"Meg."

Herkül'ün yanımda durduğunu yarım saniyeliğine unutuyorum. Kendi hayatımda ne kadar az kontrol sahibi olduğumun, ihtiyaçlarımın ne kadar az önemli olduğunun canlı bir hatırlatıcısı. Hades oyununu oynuyor. Herkül itaat eder, bedeli ne olursa olsun. Peki ben ne yapıyorum? Hades'in tekrar tekrar parçaladığı kalbimi onarmak için çabalıyorum. Bana elini uzatmak yerine her yüz çevirdiğinde, bu Declan'ın beni terk etmesi gibi ama bin kat daha kötü çünkü Declan'a aşkıttım. Hades'i seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, istemeden de olsa her konuşmamızda bana attığı küçük kazıklara rağmen kalıyorum. Boğazımdaki yanmadan nefret ederek sertçe yutkunuyorum. "Hadi gidelim."

Başka bir gece, Herkül'ü daha derinlere çeken Hades'le başka bir sahne. Sevgilimin dikkatini bu kadar çok çektiği için arkamda yürüyen adama kızmamalıyım ama beni soğukta bırakıyorlarmış gibi hissetmemek çok zor. Belki fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Hades ve ben çok kırıldık. Pürüzlü parçalarımızı hurdalık köpeklerinin şüpheli hazinelerini koruduğu gibi koruyoruz. Kendimi en son ne zaman gerçekten savunmasız bıraktığımı hatırlamıyorum, bu yüzden sanırım onun kadar ben de suçluyum. Bu bilgi beni zerre kadar neşelendirmiyor.

Herkül, Hades'in devlet dairesinin kapısını arkamızdan kapatana kadar konuşmuyor. "Bana kızgınsın."

Deli. İncinmiş. Hiçbirini itiraf edemeyecek kadar çiğ. Eskiden sadece bana ait olan Hades'in bir parçasına sahip olduğu için Herkül'e kızmak adil değil. Belki de bu konuda Hades'e kızmak bile adil değil. İlişkiler değişir. Belki de suçlanması gereken benim, artık işe yaramayan bir şeyi bırakamayacak kadar inatçı ve aptal olan benim. Yerime başkasının geçeceği apaçık ortadayken, bu işe devam eden benim.

Kızgınlıktan çok yorgun bir sesle, "Hiç de değil. Küçük, iyi bir itaatkâr oluyorsun. Hades'in isteyebileceği en iyi şey. Ben kimim ki şikayet edeyim?"

"Yapma bunu."

"Neyi

yapmayayım?"

Omzuma dokunuyor. Tabii ki dokunuyor. Rica ediyor, her zaman sonuna kadar kibar. Asla tutmuyor, asla talep etmiyor. Ona karşı çıkmak istiyorum ama Herkül böyle biri işte. Yüzümü ona çevirmesine izin veriyorum ve sonra elimde olmadan onun görüntüsünü içime çekiyorum. Güneşin öptüğü oyma taştan vücudu, sikini ve kıcını zar zor örten minik şortuyla tüm ihtişamıyla ortaya çıkıyor. Kendime böyle hissetmememi söylesem bile kalın boynundaki tasma beni heyecanlandırıyor.

O benim değil, gerçekten değil. O Hades'e ait.

Sonunda onun mavi gözlerine ulaşıyorum ve gözlerindeki öfke karşısında topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. Herkül elini omzumdan indiriyor. "O da neydi öyle?"

"o lanet şey?"

"Daha önce olanlar yüzünden kızgın olduğunu biliyorum ama Jasmine'i yüzüme vurmak çok boktan bir histi."

Düşüncelerimde tuhaf bir durgunluk var. Doğruluyorum. "Jasmine'i parmaklamamın seninle bir ilgisi olduğunu düşündüren ne? Ben onu istedim. Hikayenin sonu."

"Belki de öyle başladı. Ama ortaya çıktığım anda, bunu beni cezalandırmak için yaptın. Beni incitmek için."

Biraz haklı ama bunu kabul etmek istemiyorum. "Bunu sana açıklamak zorunda kalan kişi olmaktan nefret ediyorum ama yaptığım her şeyin seninle en ufak bir ilgisi yok."

Ama dinlemiyor. Herkül , yüzünde niyetli bir ifade vardı. "Bana çok kızgınsın."

Göğsümde bir şeyler kopuyor. Yıllarca kelimelerimi ve ifadelerimi kontrol etmeyi öğrendim ve bu adam çabalarımı denemeden kesip atıyor. Bu binada başka kim olsa maskelerimi takmama izin vermekten memnun olurdu. *Hades* ise işine geldiğinde yalan söylememe izin vermekten, dağınık duygularımı kilitlemekten memnun.

Herkül değil. Beni delirecekmişim gibi hissedene kadar dürtmeye ve dürtmeye ediyor. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Tabii ki sana kızgınlım, seni pislik! Beni *reddettin* ve bu canımı acıttı." Gerçek, sade ve şaşırtıcı, aramızdaki havayı renklendiriyor.

"İşte buradasın." Geri çekilmiyor ama öfkesinin bir kısmı azalmış gibi görünüyor. "Emirleri uyguluyordum Meg."

Şimdi biraz şeffaflık gösterdim ama duramıyorum. "Bu saçmalık. Benim yerime Hades'i seçtin. Yaptığın şey buydu."

Sanki ona vurmuşum gibi sarsıldı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçekte olan buydu, yani evet Herkül, ben de aynen böyle düşünüyorum. Çünkü gerçek bu."

Beni inceliyor, tanıştığımızdan beri onu gördüğümde daha kararlı görünüyor. Herkül başını sallıyor. "Yeniden birleşmeye üzülüyorsun ama bundan daha fazlası var."

Lanet olsun ona. İstemediğim halde beni gördüğü için ona lanet olsun. Bir adım geri çekiliyorum ama dudaklarımın içine bastıran sözcükleri durduramıyorum. Onun için söylenmemiş sözcükler, ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor. "O benim yerime geçiyor."

"Ne?"

Lanet olası gözlerim yine yanıyor ama tek bir damla gözyaşı bile akmasına izin vermeyeceğim. "Hades sana planlarının ne olduğunu söyledi."

İfadeli yüzünde suçluluk duygusu alevleniyor. "Tam olarak değil." "Ama seni neden seçtiğini söyledi."

"Evet."

Zaten şüphelendiğimden, zaten onayladığından başka bir şey değil, ama her kelime yıkılan duvarlarıma bir darbe indiriyor. Hades benim eskiden yürüdüğüm ayakkabıları dolduracak birini ararken, Hades'le ilişkimizi düzeltebileceğimizi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Hades bana bu bile söylemeyeli *yıllar* oldu. Beni dışarıda bırakırken seni içeri alıyor. Bunu yanlış anlamak zor."

Daha son kelime ağzımdan çıkmadan başını sallamaya başladı bile. "Yanılıyorsun. O seni seviyor."

"Eskiden öyleydi." Bir adım geri çekildim. "Ben gidiyorum. Sen ve Hades küçük aşk festivalinize beni tampon olarak kullanmadan devam edebilirsiniz."

Bir tampon. Ben de onlar için tam olarak buyum. Hades'in Herkül'ü istediğini itiraf etmekten kaçınması için bir yol. Herkül'ün de Hades'i geri istemesine rağmen gururunu korumasının bir yolu. Bu engeli aştıkları anda bana hiç ihtiyaçları kalmayacak ve tıpkı Declan'ın yaptığı gibi beni bir kenara atacaklar.

I. Am. Tamamdır.

Herkül'ün iri eli üst koluma dolanmadan önce bir adım atmayı başarıyorum. "Bekle."

"Siktir git."

Beni durmam için çekti. "Sen bir tampon değilsin."

"Bunu söylemen çok hoş ama bu saçmalık." Boğazımdaki yanma geri döndü, eskisinden daha güçlü. Buradan çıkmalıyım ve bunu hemen yapmalıyım. "Bırak, Herkül."

"Güvenli kelimen nedir?"

Bu soru beni şok ederek hareketsiz bıraktı. Yüzüne bakıyorum ama bu adam bugüne kadar karşılaştıklarına hiç benzemiyor. Tam anlamıyla yasaklayıcı. Midemde bir şeyler tamamen nahoş olmayan bir şekilde ters dönüyor. "Cerberus," diye fısıldıyorum.

Beni kendisine doğru çekiyor, momentum beni göğsüne çarpıyor. Kendimi toparlama şansım yok çünkü sanki her şeye hakkı varmış gibi ağzımı alıyor. Burada hassasiyet yok, sadece çok daha iyi olan özel bir tür vahşet var. Bir kolunu belime doluyor ve beni geriye, Hades'in masasına doğru sürüklüyor. Beni masanın üzerine kaldırdığında niyetini anlamam için bir saniye bile geçmedi. "Herkül, bekle."

Tereddüt ediyor ama hayırın aslında hayır olmadığını hatırlıyor gibi. Bizim yaptığımız gibi oynarken değil. İfadesi vahşileşiyor ve neredeyse des- perate oluyor ve kısa eteğimi yukarı itiyor ve bacaklarımı genişçe itiyor. "Seni istiyorum Meg. Sana değer veriyorum. Eğer sözlerimi dinlemezsen, o zaman seni anlamsızca becerirken bedenimi dinleyeceksin." Kalçalarımın arasına girdi ve durdu. "Prezervatif."

Şimdi frene basma zamanı. Hades ortaya çıkmadan önce bunu durdurmak için, çünkü bu açıkça onaylanmadı.

En son ne zaman birinin beni kontrolümü kaybedecek, tedbiri elden bırakacak ve sonuçlarını görmezden gelecek kadar istediğini hatırlamıyorum. Bu baş döndürücü bir duygu ve durmasını istemiyorum. *Onun* durmasını istemiyorum. Bu bağa kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok ihtiyacım var.

Titreyen elimle uzanıp Herkül'ün sert çenesini kavriyorum. "Test sonuçların bugün geldi. İyisin. de iyiyim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Gözleri kararıyor. "Prezervatif yok mu?" "Prezervatif yok," diye fısıldıyorum.

Yumruğumu sikine doladım ve onu amıma doğru sürükledim. İkimiz de çay içiyorduk. Islaklığımı etrafa yayıyor. Sorumlu olan ben olmama rağmen sinirli bir ses çıkarmadan edemiyorum. Bu çizgiyi geçmek istediğimden emin değildim, ama şimdi geri dönüşü olmayan noktada dans ettiğimize göre, bunu *şimdi* istiyorum. Hercules de aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor. Elimi kendi eliyle kapatıyor ve sikini trans halime doğru kaldırıyor. Yumuşak, sabit bir hareketle içime girerken bakışlarımı tutuyor. Vücudumun tam olarak alışması için yeterince yavaş değil ama sert de değil. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Jasmine'e teşekkür
etmeliyim." Ona
kırpıyorum. "Ne?"

Biraz geri çekiliyor ve arkasını tutuyor. Tekrar içime girerken, beni masanın en ucuna doğru sarsıyor ve sikini inanılmaz derecede derine gönderiyor. "Onunla oynamak seni benim için hazırladı."

Bu sohbet konusunu şımartmak gibi bir niyetim yok ama bir şekilde kendimi "Bu seni rahatsız ediyor mu? Benim başkalarının yanında olmam?" Cevabının önemli olmasını istemiyorum ama önemli.

Yüzünde o kadar çok ham duygu var ki neredeyse kaçıracağım. Bu çok fazla. Çok dürüst. "Sadece beni incitmek için kasıtlı olarak yaptığında."

Nefesim kesiliyor ve sonra aramızda sözcüklere yer kalmıyor. Herkül beni tekrar güverteye bastırıyor ve hareket etmeye başlıyor, uzun, emin vuruşlarla beni beceriyor. Hepimiz kaçamak hareketler ve çılgın orgazmlar yaşamalıyız ama o bunu kendi zaman çizelgesinde yapmaya niyetli görünüyor ve bir şekilde bu her şeyi bin kat daha ateşli kılıyor. Başımın üzerinden uzanıp masanın kenarına tutunuyorum, kendimi destekliyorum, böylece onun itişlerini karşılamak için yükselebiliyorum.

Kapının açıldığını bile duymuyorum. Hades'in kısık kıkırtısı etrafımızdaki boşluğu kaplayıp ofisi daraltana ve beni boğmakla tehdit edene kadar artık yalnız olmadığımızı fark etmiyorum. Herkül hamlesinin ortasında donup kalıyor. Mavi gözleri irileşiyor ve ikimiz de dönüp Hades'i elleri cebinde kapıya yaslanmış halde buluyoruz.

Bir kaşını kaldırıyor. "Benim yüzümden durma." Ses tonunda hiç eğlence yok. Soğuk. Çok soğuk. İntikam geliyor ve hain kalbim bundan heyecan duyuyor. Belki de sevmemeliyim

Hades'le bu acı verici oyunları oynuyorum ama kendime engel olamıyorum. Cezaları da en az ödülleri kadar sevgisinin kanıtı. Herhangi bir anda ona ne kadar kızgın olursam olayım, yine de güneşe hasret bir çiçeğin tüm vahşiliğiyle onun ilgisini arzuluyorum. Bu nasıl kovacağımı bilmediğim bir çaresizlik. En karanlık anlarımda, bunu istemediğimi itiraf edebilirim.

Herkül'ün eli kalçamda kasılıyor. "Hades-"

Kapıyı itiyor ve bize doğru sinsice yaklaştığını görünce kalbim göğsüme çarpıyor. Uyarı tamamen onun yumuşak hareketlerinde, koyu renk gözlerinin bu sahnenin her ayrıntısını, ikimizin de onun emrini bilerek çiğnediğimizi algılayışında. "Herkül." Yumuşak bir sesle konuşuyor. "Eğer onu becermeyi bitirmezsen, onu halka açık oyun odasına götüreceğim ve ilgilenen herkesin senin için yapmasına izin vereceğim. Seçim senin."

Yapacak. Bunu daha önce de yaptı ve her saniyesine bayıldım. Hades' benim için seçim yapmasında, başkalarının elleri, ağızları ve sıkleriyle onun iradesinin bir parçası olmasına izin vermesinde inanılmaz özgürleştirici bir şey var. Zevk çok fazla geldiğinde, durması için yalvardığımda bile, beni aşağı indirmeden önce en uç noktaya götürüyor. Bu oyunu biliyorum.

Herkül'ün yok.

Omzumu kavradı ve tekrar içime girdi. Daha sert. Daha derine. Beni şiddetle beceriyor. İfadesi eziyet dolu ama yine de yüzümü öyle bir yoğunlukla izliyor ki, gaza gelmeye daha da yaklaşıyorum. Hades'in kısa süre sonra bizi cezalandıracağı gibi beni cezalandırıyor. Buna bayılıyorum. Bir elimle uzanıp klitorisimi okşuyorum, onun sert itişleriyle tezat oluşturan hafif bir dokunuş. Zevk bir dalga halinde yükseliyor ve başımı Hades'i de görecektik kadar çeviriyorum. Kanepeye oturmuş, gözlerindeki ateşi gizleyemeyen durgun bir ifadeyle bizi izliyor.

Çok yaklaştım.

Herkül içimden çıkıyor ve beni masadan çekip alıyor. Beni masanın etrafına çekip eğerken başım dönüyor. Hemen anlıyorum. Bu yeni açıdan ikimiz de Hades'in bakışlarını tutabiliyoruz. Herkül ayaklarıma tekme atıyor ve sonra tekrar içime giriyor. İnliyorum ve onu daha derine çekmek için ona doğru itiyorum.

Bir elini omurgamda gezdiriyor, sıcak ve sahiplenici ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki Hades'e bakıyor, sanki benim üzerimdeki bölgesini bu şekilde gerçekten işaretleyebilirmiş gibi. İşler öyle yürümüyor. Hades ikimize de sahip. Ama sadece şu anda, sadece bu sahnede aralarında kemik olmak hoşuma gidiyor.

Hades öne doğru eğilir ve dirseklerini dizlerine dayayarak dikkatle izler. "Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun, küçük Herkül?"

Herkül bir elini kalçama doluyor ve klitorisimi okşuyor, içime girerken bile yumuşak bir şekilde dokunuyor. "Size bir gösteri yapıyorum, *efendim*. İstedığınız buydu, değil mi?" Sesi sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi geliyor.

Belki de yanılmışımdır. Herkül birkaç gün önce geldiğinde oyunu nasıl oynayacağını bilmiyordu ama hızla öğreniyor. Zevkim gittikçe daha sıkı sarılıyor. Dayanmak istiyorum, bu anı üçümüz arasında sonsuza kadar döndürmek istiyorum, böylece diğer tarafa ve orada bizi bekleyen acıya asla ulaşmak zorunda kalmayacağız. İmkânsız bir başarı. Herkül klitorisime sertçe bastırıyor ve orgazmım beni nefessiz bırakan bir güçle vuruyor. Zihnim kutsanmış bir şekilde tamamen boşalıyor. Haykırıyorum ve onu da kendimle birlikte götürmeye kararlı bir şekilde ona geri dönüyorum. Görünüşe göre o da aynı fikre sahip. Vuruşları kısa ve sertleşiyor, sonra adımı haykırıyor ve boşalırken içime sürtünüyor.

"Şimdi başlayabiliriz."

Yanağımı masadan kaldırıyorum, başımı serin ahşaba ne zaman düşürdüğümden bile emin değilim. "Özür dilemeli miyim?"

"Üzgün değilsin." Hades ayağa kalktı ve masanın etrafından bize doğru yürüdü. "Benim emirlerim karmaşık değildir, siz ikiniz. Aslında, tam olarak tek bir talimat verdim ve siz on iki saat içinde buna itaatsizlik etmeyi başardınız. Hayal kırıklığına uğramamış olsaydım çok etkilenirdim."

Herkül ensemeye bir öpücük konduruyor ve içimden kayarak çıkıyor. "Benim hatamdı."

"Bu konuda şüphelerim var." Hades parmaklarını şıklatıyor ve Hercules onun ayaklarının dibinde diz çökmek için hareket ediyor. Bana doğru ilerlerken adama zar zor bakıyor. "Meg'im tam bir baş belasıdır."

Uzuvlarımı hareket etmeye zorluyorum ve masaya oturmak için yer değiştiriyorum. "Daha çok ilgini çekmek için can atıyorum." Bunu söylemek istememiştim. Onun yerine

şımarıkça gelse de, kelimelerin beni ruhuma kadar çıplak bırakan bir gerçeklik halkası var.

Elbisem hâlâ kalçalarımda ve berbat görüldüğümün farkındayım. Aramızdaki mesafeyi kapatırken Hades'in bakışlarını tutuyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor. "İyi eğlenceler, aşkım?"

Eğlence mi? İkisiyle yaptığım bu küçük tango pek çok şey ifade ediyor ama ben buna eğlence demezdim. Bir hafta önce olsa gülümser ve ısırgan bir karşılık verirdim. Bu gece içimde yok. Çenemi kaldırıyorum. "Bana ihtiyacım olanı verdi."

Hades o anda hareketsiz kaldı. Koyu renk gözleri her bir inceliyor, derimin altına, kas ve kemiklerime, ruhuma iniyor gibi görünüyor. "Öyle mi?" diyor yavaşça.

Kafamın içinde alarmlar çalışıyor ama adım atamayacak kadar ileri gittim. "Başka şeylere odaklanmışsın." Beni dahil etmediği şeylere. Artık benim için zevkle detaylandırmadığı planlar. Beni dışladı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Durumun böyle olmamasını çok istiyorum. Bu sözleri söylemeyi tam olarak başaramıyorum ama ona gözlerimle söylüyorum. Hades beni herkesten daha iyi okuyor. Kendime yüksek sesle söyletemediğim her şeyi görmeli. Görmek *zorunda*.

"Ah, Meg." İki eliyle saçlarımı düzeltiyor ve omuzlarımda, köprücük kemiklerimi okşayarak oyalanmalarına izin veriyor. Bakışlarında yumuşak ve sıcak bir şey parlıyor, o kadar hızlı belirip kayboluyor ki hayal ettiğimden yarı yarıya eminim. "Herkül'ü buraya getiren, sadece ve sadece senin için tedbiri elden bırakmasına neden olan yola kim soktu sanıyorsun?"

Ondan pek çok şey söylemesini bekliyorum. Bunların arasında bu yok. "Ne?"

Hades'in gülümsemesi biraz acı tatlı ama *gerçek*. "Onun bir hediye olduğunu söylerken ciddiym, aşkım. Senin hediyen." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bir barış teklifi, eğer istersen."

Sözlerinin imaları beni tam merkezime kadar titretiyor. Tek bir duyguda karar kılamayacak kadar hızlı bir şekilde içimden duygular geçiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elbisemin eteklerine uzanıyor ve dikkatlice başımın üzerinden çekiyor. "Bu gece senin, Meg. Sadece senin."

CHAPTER 18

Hades

FARKLI BİR ADAM OLSAYDIM, Meg'e Herkül'le ilgili amacımı en başından söyledim. Son yıllarda onunla birkaç yanlış anlaşılma yaşadım. Hayatın doğası böyle. En iyilerimiz bile, en uzağa ulaşabilenlerimiz bile, elimizden gelenin iyisini yapmaya çalışıyoruz. Onu incittim. Farkında olarak ya da olmayarak *benim* açtığım bir yarayı taşıyor. Kendi başıma iyileştiremeyeceğim bir yara.

Ama artık tek başıma değilim.

Boynunun arkasını kavıyorum ve başının ön kısmı benimkine dayanana ve nefeslerimiz birbirine karışana kadar onu öne doğru çekiyorum. "Sana veremeyeceğim hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

"Eskiden bunu bilirdim. Artık o kadar emin değilim."

Sesindeki çığ dürüstlük beni hemen kesiyor. Daha da derinden çünkü haksız değil. Yıllardır bana karşı bu kadar dürüst olmamıştı. Eğer bunun için suçun büyük bir kısmını ben üstleniyorsam, o da tamamen masum değil. Gözlerimi kapatıyorum ve içime çekiyorum. Oda onun arzusu, Herkül'ün ihtiyacı ve bunların karışımı olan saf seks kokuyor. Onunla birazdan ilgileneceğim. Şu anda tüm odağım onda. "Sormalıydın." Parmaklarımı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. "Neye ihtiyacın olduğunu kendim bulmam için beni bıraktın."

Kızarak başka tarafa bakıyor. "Daha önce neye ihtiyacım olduğunu sana söylemek zorunda kalmamıştım."

"İletişim iki yönlüdür, aşkım." Şimdi suçlama ve suçlanma zamanı değil. Onun mutsuz olduğunu anlamam gerekenden daha uzun sürdü, ileriye dönük bir yol çizmeye karar vermem ise daha da uzun. Already, Hercules'in varlığı yardımcı oluyor, tıpkı umduğum gibi.

"İLETİŞİM." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sorsaydım bana onunla ve planlarınızla ilgili gerçeği söyler miydiniz?"

Ben hayatı paylaşması kolay bir adam değilim. Bunu bilecek kadar kendimin farkındayım. Oyunlarımızın her zaman karanlık bir tarafı oldu ve onun istediği bu olsa bile bunu değiştiremem. İlk defa, bazı şeyleri çok mu uzun süre bıraktığımı merak ediyorum. Eğer gerçekten düzeltilemeyecek kadar bozüksak.

"Hades." Meg kırık bir kahkaha attı. "Sanırım bu her şeyi değiştirir, değil mi?"

"Lanet olsun, Hades, *konus* onunla." Herkül bize dik dik bakıyor. At *Ben*. "Ona zarar verdiğini göremiyor musun?" "İncitmek bizim işimiz."

Aksine, bakışları daha da şiddetlenir. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

Bunu biliyorum. Haklı öfkesi beni tuhaf hissettiriyor ve bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Ona parmaklarımı şıklatıyorum. "Gözlerini yere dik, küçük Herkül." Bakışlarımı uzun bir süre tutuyor ve sonra kasıtlı olarak bakışlarını indiriyor. Bana boyun eğmeyi seçtiğini belli ediyor. Onu zorlamadığımı. Fark ettiğinden daha güçlü ve sadece iki özel amaç için buradayken bu güçten keyif almak bir hata, ikisi de uzun vadeyi içermiyor. Güçlü itaatkârlar söz konusu olduğunda her zaman kendime fazla düşkün olmuştumdur.

Meg de bunun bir başka örneği.

"Sonra konuşuruz," derken buluyorum kendimi. Eskiden özgürce verdiği güveni istiyorum. Artık bana ya güveniyor ya da güvenmiyor. Siyah ve beyaz. Yukarı ve aşağı. Olduğumdan başka nasıl bir şey olacağımı bilmiyorum. Eskiden bu onun için yeterliydi, ama işler bir yerden sonra değişti.

Yol boyunca. Eğer bana bunu veremezse, o zaman hayır. Meg benim, iyi ya da kötü. İlişkımız *bitmedi*. Hala uğruna savaşıacak bir şeyler varken olmaz.

Sonunda başını salladı. "Tamam. Sonra."

Yeterince iyi olmalı. Elimi vücudunun ortasında gezdiriyorum. "Üstte mi altta mı?"

Meg kaşlarını kaldırıyor, odaya girip onu Herkül'ün sikinin üzerinde bulduğumdan beri ilk kez kendisi gibi görünüyor. Gülüyor. "Bizi seviştığımız için cezalandırmaya niyetli olduğun izlenimine kapılmıştım."

"Bunu düşündüm." İki parmağımla onu mızraklıyorum, gözlerinin yarı kapalı hale gelmesinin ve beni daha derine almak için hemen kalçalarını kaldırmasının tadını çıkarıyorum. "Sana bir sır vereceğim aşkım."

"O da ne?"

"Bu am benim." Bunu göstermek için ona birkaç sert vuruş yapıyorum. "Onun siki de benim. Benim sikimin benim amımı sikmesi cezalandırılmayı gerektiriyor, öyle değil mi?"

Dudaklarını yalıyor. "İşin içinde emir olsa bile mi?"

Şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bende. "Cezalandırılmak mı istiyorsun?"

"Hayır, efendim." Başını sallıyor. "Onun üstüne çıkmak istiyorum. Birlikte."

Başımı sallamadan önce yavaşça "Birlikte," diye tekrarlıyorum. Garip bir şekilde doğru hissettiriyor, gerçi o ve ben genellikle aynı sahnelerde yer almıyoruz. Aslında, bunu daha önce yaptığımızı hiç sanmıyorum. Diğerini gözlemlemek, evet. Birlikte mi? Hayır. Asla. "Elbette." Parmaklarımı yavaşça ondan çekiyorum ve tümseğini siliyorum. "Seni temizleyerek başlayalım mı?"

"Evet," diye nefes alıyor.

Onu . Kendime engel olamıyorum. Bu sahnede itaatkâr rolünü oynamıyor olsa bile, o *benim itaatkârım* ve onu kanepeye taşıyıp daha önce onları izlemek için oturduğum yere nazikçe bırakırken, bu bağlantı anının ikimize de bunu hatırlatmasını istiyorum. "Başka bir sır daha ister misin, aşkım?"

"Tüm sırlarını istiyorum."

Hepsini ona bile teslim edebilecek durumda mıyım bilmiyorum. Son otuz yılımı onları yakınımda biriktirerek geçirdim. Eski köpek, yeni

hileler falan. Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Onun seni becermesini izlemek hoşuma gidiyor. O çok... ciddi."

Dudakları kıpırdıyor ve gözlerinde bir eğlence parıltısı belirliyor. "Hades, çok kabasın."

"Öyle ?"

"Evet." Parmağını göğsüme bastırarak beni adım geriye itiyor. "Hoşuma gitti."

Ona yolu açmak için yeterince geri çekiliyorum. Herkül bir kez daha bizi izliyor ama bu sefer onu azarlamamayı tercih ediyorum. Yüzünde garip bir ifade var, tatlı ve neredeyse hüzünlü bir şey. Anlamıyorum ama bu gece onun için değil. Meg için. Ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor. "Buraya gel, Herkül. Sürün lütfen."

O koca adamın sürünmesini izlemenin kesinlikle çökertici bir yanı var. Ona itaat etmekte tereddüt etmiyor, dokunacak kadar yaklaşıp kadar elleri ve dizleri üzerinde hareket ediyor. Meg kalçalarını açıyor. "Hades'imizi duydun. Temizle beni."

Bizim Hades'imiz.

Sanki benim onları sahiplendiğim kadar onlar da beni sahipleniyorlarmış gibi.

Arkamı dönüp masamın arkasındaki oyuncak sandığına doğru yürümeden önce Herkül'ün onun amını yalamasını birkaç dakika izlememe izin veriyorum. Biraz düşündükten sonra straponu ve erkek anatomisi için özel olarak tasarlanmış meme ucu kelepçelerini çıkarıyorum. Başlangıç için iyi bir yer. Tam Meg küçük bir ses çıkarıp Hercules'in yüzüne sürtünerek boşalırken geri dönüyorum. Bu haldeyken o kadar güzel ki, vahşi bir vazgeçmişlikle dolu. Sahnede üstte ya da altta olmasının bir önemi yok gibi görünüyor; kendini tamamen deneyime bırakıyor.

Herkül'ün, ikisi de yerde su birikintisi haline gelene kadar onu yemeye devam edeceği belli olduğunda, eğilip parmaklarımı sarı saçlarının arasından geçiriyorum. "Bu kadar yeter." Saçlarını sertçe çekiştiriyorum. "Kalk."

Meg kollarını başının üzerine kaldırıyor ve pembe boyalı ayak parmaklarından parmak uçlarına kadar tüm vücudunu esnetiyor. Bana gülümsüyor. "Bana en güzel hediyeleri sen getirdin."

"Seni oynarken izlemek hoşuma gidiyor, aşkım."

Gülümsemesi biraz soluyor ama hemen toparlanıyor. "Güzel, çünkü daha yeni başlıyorum." Ayağa kalkıyor ve uzun bir esneme hareketi daha yapıyor. Onun görüntüsünü içime çekmeme izin veriyorum. Son haftalarda alamayacağı kadar kilo vermiş, bu da ilişkimizi yanlış yönettiğimin başka işareti. Meg hâlâ güzel elbette. Benim için her zaman güzeldir.

Benden straponu aldı ve Herkül'e başıyla selam verdi. "Eğer çok nazıkseniz."

"Sen daha iyi bilirsin."

Gülüyor, sesi hafif ve onu rahatsız eden şeylerden arınmış. "Sanırım öyle. Ben bu şeyi giyerken sen de *zalimlik* edip Herkül'ümüzü yerleştirirsen çok memnun olurum."

Yaklaşıyorum ve ensesine yapışıyorum. Bu sahnede üstte olması umurumda değil. Onu göğsüme doğru yönlendirirken bile bana doğru adım atıyor. Onu öpüyorum ve hiç bu kadar iki eşit arasındaki bir savaş olmamıştı. Boyun eğmiyor. Nasıl boyun eğceğimi bilmiyorum. Onun tadından, gücünden, gelecek şeylerin vaadinden zevk alıyorum. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın bu gece amacıma hizmet edecek. Onun yarattığı dalgaya kapılabiliyorum. Ya da kendimi nasıl bırakacağımı ve rahatlayacağımı keşfedersem yapabiliyorum. Bu konuda ondan daha yetenekli değilim. Sonunda başımı kaldırdığımda ikimiz de zor nefes alıyorduk ve onun mavi gözleri biraz bulanıklaşmıştı.

Takma aleti idare etmesi için onu bırakıyorum ve Herkül'ün diz çöktüğü yere doğru yürüyorum. "Kalk."

İtaat etmekte tereddüt etmiyor, kolayca ayağa kalkıyor. Görkemli bir şekilde ereksiyon halinde, her santimi erkeksi güzelliğin mükemmel bir örneği. Ellerimi kaldırıyorum, böylece onları birbirine bağlayan kelepçeleri ve zinciri görebiliyor. "Meme ucu kelepçeleri ve penis halkası, küçük Herkül. Meg kışını avuçlarken her yere boşalmana izin veremem."

Dudaklarını yalıyor. "Tamam."

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve sikine sert bir vuruş yapıyorum. Ofise girip de Hercules'in Meg'in içine girdiğini gördüğümünden beri kanımdaki arzu çok düşük bir seviyede kaynıyordu. Meg'in öpücüğü ve Hercules'in elimdeki siki bu kaynamayı durdurdu. Horoz halkasını üzerinde ve tabanına kadar çalıştırırken bakışlarını tutuyorum.

Keskin nefesi göğsümde sıkışıyor. Durmak, kendime bu adamın saklamak için olmadığını hatırlatmak zorundayım. O, amacına hizmet edecek ve onunla işimiz bittiğinde atılacak bir araç. Zeus'a karşı bir intikam aracı ve aynı zamanda benim ve Meg'in ilişkisi için bir bandaj rolü oynuyor. En azından tekrar sağlam bir zemine oturana kadar.

Bunu bilmek, parmaklarımı onun uzunluğu boyunca hafifçe sürüklememi, ağzımı izleyip dudaklarını tekrar yalamasının tadını çıkarmamı engellemiyor. "Çok hevesli."

"Oyununu oyna, Hades. Bana tepeden bakıyormuş gibi yap." Biraz öne eğildi ve elimi itmeye başladı. "İkimiz de içime girmek için can attığımız biliyoruz."

Gerçek bu.

Kendimi onun sikini bırakmaya zorluyorum ve boynunun arkasını cezalandırıcı bir şekilde kavıyorum. Onu biraz geriye doğru eğdim ve meme uçlarını dillemek için eğildim. Önce birini, sonra diğerini ve tekrar geri. Elimde titremesinden zevk alıyorum, bu yüzden onunla kesinlikle gerekenden biraz daha uzun süre oynuyorum. Her tepki sanki ilk kez dokunuluyormuş gibi. Gerçek bu değil. Bakire değil, bu garip bir rahatlama ama her cinsel karşılaşmaya beni baştan çıkaran bir coşkuyla atılıyor. Beni baştan çıkarıyor.

"Çocuklar." Meg'in eğlenen ses tonuyla başımı kaldırdım. Masama yaslanmış, strapon dışında çıplaktı. Onu daha önce de hem erkekler hem de kadınlar üzerinde kullanırken izlemiştim elbette ama onu o devasa kırmızı sikiyle ve hınzır gülümsemesiyle görmek bu gecenin özel olduğunu hissettiriyor. Öncekilerden farklı. Bir dönüm noktası diyebiliriz.

Yanılıyor. Bu hiçbir şeyi değiştiremez. Bu yola gireli çok oldu, şimdi vazgeçemem. Herkül şu anda bir amaca hizmet ediyor, ama onu hayatımızda kalıcı bir yerde hayal edemiyorum. Ama buna rağmen benliğimin gülümsemesine izin veriyorum. Bir gecenin plan yapmadan ve planımı ilerletmeden geçmesine izin vermek gerçekten o kadar korkunç olur muydu? Sanırım olmazdı.

Hâlâ elimde tuttuğum zincirleri işaret ediyor. "Benim yapmamı ister misin?"

Neredeyse ona hayır diyecektim. Ama Herkül'ü birlikte tepelemek inkar etmek istemediğim bir şekilde doğru geliyor. "Elbette."

"İstedğin zaman çok kibar oluyorsun," diye mırıldanıyor ve kelepçeleri elimden almak için geçiyor. Meg parmağıyla Hercules'in göğsünü okşuyor ve sahte bir acı sesi çıkarıyor. "Zavallı bebek. Aleti aşağıda çok yalnız görünüyor, Hades." Gülümsemesi hınzır bir şekilde genişliyor ve buna karşılık göğsüm ağrıyor. "Onu biraz kızdıralım mı?"

En son ne zaman diz çöktüğümü hatırlamıyorum, *gerçekten* diz çökmüştüm. Ama bu kadın ve bu adam için, şu anda? Yavaşça aşağı iniyorum ve Herkül'ün sikini ağzıma alıyorum. Burada da birleşmişlerdi, onun ve onun tadı. Meg'in meme uçlarına kelepçeleri ustalıkla takmasını izlerken acele etmeden ağzımla uzunluğunu keşfediyorum. Eğildiğinde, zincir hem meme uçlarına hem de sikine ağırlık yaparak bir zevk-acı kreşendosu yaratacak.

Meg, Herkül'e hızlı bir öpücük veriyor ve ben de sertçe emerek bir inilti çıkarıyorum. Şimdilik bu kadar yeter. Kanepeye oturmak için geri çekiliyorum, Meg'in bununla nereye varacağını zaten biliyorum. Başını kaldırıyor ve Herkül'e şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümseme veriyor. "Senin kıcını sikeceğim."

Nefesi yine o lezzetli yakalamayı yapıyor. "Tamam."

"Ve ben bunu yaparken..." Gülümsemesi bana doğru döndü, dişleri ve biraz da acımasızlık kazandı. "Hades'in sikini yalayacaksın. O geldiğinde, ben duracağım." Uzanıyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Yani bunun ne kadar süreceği sana bağlı."

Kötü kadın.

Onu

seviyorum.

CHAPTER 19

Hercules

Meg, Hades'in bacaklarının arasına diz çöküp arkamda bir pozisyon alıyor. Ellerini ürkmüş bir hayvanı yatıştırır gibi tenimde gezdiriyor. Ona buna gerek olmadığını söyleyebilirim ama titrememi durduramıyorum. Meme uçlarımdaki kelepçeler tam olarak acıtmıyor, ama garip his o kadar şiddetli ki, sikimin etrafında kelepçelenmiş bir halka olmasaydı beni tüketirdi. Hades'in kalçalarını kavradığımı fark ediyorum ve kavrayışımı gevşetmeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor.

"Bunu yavaşça yapacağız." Kıcımlı sıkıyor. "İyileştüğümüzde, Hades'i emmeye başlayacaksın ve saat başlayacak. Eğer herhangi bir nedenle durman gerekirse, çekil." Üzerime eğiliyor ve Hades'in yanındaki mindere vurarak gösteriyor. "Anladın mı?"

"Evet," diyorum.

Bu sahne öncekinden farklı hissettiriyor. Belirgin bir şekilde farklı. Hades hala burada, hala hükmediyor, ama Meg'in bu role daha tam olarak girmesi? Yapbozun parçaları hazır olmadığım bir şekilde bir araya gelmiş gibi hissediyorum. Bu *doğru*.

Boynumun arkasına ağzı açık bir öpücük konduruyor. "Rahatlamaya çalış."

Hades'in kıkırdaması kafamı kaldırmama neden oluyor. Yüzünde eğlenen bir maske var ama bizi izlerken kara gözlerindeki ateşi gizleyemiyor. "Rahatlamak için çok hevesli, aşkım. Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma."

Kendi kahkahasını atıyor, en iyi pahalı şarap gibi koyu ve çökmüş. "Suçlu." Sonra onun ağırlığı kaybolur

arkamdan. Bir şişenin kapağının açıldığını duyuyorum ve kayganlaştırıcıyı kığımın çatlağına sürüp bir parmağını nazikçe içime sokuyor. Bu his keskin bir şekilde nefes almamı sağlıyor. Daha önce de kığımle oynamıştım, hem bolca, ama bu farklı hissettiriyor. Bununla ilgili her şey farklı.

Meg kığımı parmaklarken, Hades parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Rahatla," diye mırıldanıyor. "Bırak işi o yapsın." Başımı kalçasına doğru götürüyor ve orada dinlenmeme izin veriyor. Pantolonunun ön kısmına bastıran sertleşmiş sikini görmemek imkânsız, ama o bunu görmezden gelmekten memnun görünüyor. Meg parmaklarını çekip takma aletin soğuk başı girişimi dürttüğünde gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanıyorum. Her seferinde biraz daha içime giriyor, bir eli sürekli kalçalarımı, sırtımı ve kığımı okşuyor. Hades parmaklarını saçlarımın arasından geçirmeye devam ediyor, kendi yatıştırıcılığını yapıyor. Garip bir şekilde güzel. Şu anda kendimi onların dünyalarının merkezindeymişim gibi hissediyorum - ya da en azından müthiş ilgilerinin.

Meg ileriye doğru kaymayı bıraktığında, tamamen dolduğumda, mutlu bir iç çekiş yapıyor. "İşte oldu."

Gözlerimi açtığımda Hades'in hoşgörölü bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. "Daha yeni başladık, küçük Herkül."

Bunu biliyorum. Tabii ki biliyorum. Meg kalçamı sıktı. "İyi misin?"

Sesimi bulmam iki denememi alıyor. Konuştuğumda sesim kısık çıkıyor. "Ben iyiyim."

"Unutma, ihtiyacın olursa çekil." Beni son bir kez daha sıkıyor ve sesine bir çıtırtı karışıyor. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve Hades'in sikini yala."

Pantolonunu açıp sikini çıkarmak için yeterince yerim olacak şekilde kendimi kaldırıyorum. Onu ilk kez görüyorum ve lanet olsun, mükemmel. Görünce ağzım sulandı ve dudaklarımı yaladım. Hades elini yine saçlarımda gezdiriyor, onu kolayca ağzıma alabilmem için beni biraz yukarı itiyor. Onu emerken zar zor duyulan nefesi her şeyin sıcak ve gergin olmasına neden oluyor. Tekniğe odaklanmaya çalışıyorum... Bilmiyorum bile. Niyetim sadece Meg'in neredeyse tamamen geri çekilmesi ve sonra kığımı becermeye başlaması kadar sürüyor. Aletimde ve meme uçlarımda artan basınç... İçimi müstehcen bir dolduran penetrasyon... Tekrar ve tekrar onu derinlere alıyorum, ta ki

Zihnimin bir kısmı kapanıyor ve bana yaptıkları her şeyde tamamen rahatlıyorum.

Beni kendimin daha basit bir versiyonuna, insandan çok hayvana dönüştürüyorlar. Hades'in sikini tüm gücümle emiyorum, Meg kıcımlı doldururken kendimi onun gırtlığımı doldurma hissine bırakıyorum. Sadece bu hisle bile boşalabilirdim, ama sik halkası bunu yapamayacağımı garanti ediyor. Bunun sonsuza kadar sürmesini, bilinmez bir zamana kadar devam etmesini istiyorum, ama biz sadece insanız ve insan vücudu ancak bu kadar zevki barındırabilir.

Hades'in elleri saçlarımı sıkıyor ve boşalmadan önce aldığım tek uyarı bu oluyor, uzun vuruşlarla boğazımdan aşağı pompalıyor, tuzlu tadı dilimin arkasında kalıyor. Bunun bitmesini istemediğim için onu emmeye devam ediyorum ama beni nazıkçe aletinden çekiyor. "Bu kadar yeter, küçük Herkül." Sesi hırçınlaştı ve ben de bu değişikliği, başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirip, akıttığımı fark etmediğim gözyaşlarımı silmesini hissettiğim kadar özüksüyorum.

Meg kıcımdan rahatça çıktı. Bizi temizlediğinin belli belirsiz farkındayım ama artık beni becermeyi bıraktıklarına göre tek düşünebildiğim zonklayan sikim ve meme uçlarım. Yer değiştiriyorum ve zincirin yumuşak sesi odada doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyor. Beni kanepeye doğru götürüyorlar ve straponun yerinde olmadığını fark ediyorum. Meg yanıma oturduğu yerde Hades'le bir bakış paylaşıyor ve birlikte kelepçeleri ve horoz halkasını çıkarmaya başlıyorlar. Hades ilk kelepçeyi çözüyor ve içimdeki rahatlama ancak bir nefes sürüyor. Acı beni kavuruyor ve sırtım eğilirken lanet okuyorum, kaçamayacağı bir şeyden kaçmaya çalışıyor. Acıyı ağzıyla yatıştırıyor ama duyularım bunun işe yarayıp yaramadığını ya da işleri daha da mı kötüleştirdiğini anlayamıyorum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, Hades işlemi diğer meme ucumla tekrarlıyor.

Ağzına o kadar odaklanmışım ki, Meg'in beni emene kadar horoz halkasını dikkatlice çıkardığını bile fark etmiyorum. "Siktir," diye bağırdım.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor Hades, sanki bu ihtimaller dahilindeymiş gibi. "Bırak seni ödüllendirsin."

"Bekle," diyorum.

İkisi de durmuyor. Tabii ki durmazlar. Güvenli kelimemi söylemedim. Söylemeye de hiç niyetim yok ama

Zevk sarhoşluğum arasında, bunun doğru olmadığını söyleyebilirim. "Meg." Nefesimi tam olarak tutamıyorum. "Sikime bin. Lütfen."

Yavaşça başını kaldırıyor. Sahnenin içinden bile gözlerindeki garip kırılğanlığı görebiliyorum. Bu gece Hades ve benim yol boyunca attığımız yanlış adımları tam olarak düzeltmedi. Bazı yaralar sözlerle ve eylemlerle iyileştirilmeli, sadece sevişerek değil. Umurumda değil. Onu incittim ve işleri yoluna koyma arzusu diğer her şeyi bastırıyor. "Lütfen," diye tekrarlıyorum.

"Açgözlü çocuk." Hades'in kulağındaki sesi şeytanın kendisinden bile daha baştan çıkarıcı. "Ona istediğini ver, aşkım. Bunu fazlasıyla hak etti."

Yine de işim bitmedi. Ona bakıyorum. "Sikime binmesini istiyorum. Onu boşaltmanı istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ama Meg'in yaptığı gibi ruhuna açılan bir pencere vermiyor bana. Hades bir muamma. Bu iyi bir şey. Düşüncelerini kendine saklayabilir. Bu onunla ilgili değil. *Onunla* ilgili. Sonunda başını salladı. "Dediğim gibi, böyle bir onurlandırmayı fazlasıyla hak ettiniz.

zevкли bir istek."

Meg sonunda başını sallar. "Tamam. Kanepeye uzan. Kollarını arkanda birleştir ve dirseklerini sık."

İtaat ediyorum ve hepimiz uyum sağlamak için yer değiştiriyoruz. Yeni pozisyon sırtımı kavislendiriyor ve ona dokunamamamı sağlıyor. Mükemmel bir ıstırap türü. Üzerime oturmak için hareket ediyor ve Hades de aynı şeyi yapıyor, kalçalarımı doğrudan Meg'in sırtına dayıyor. Lanet olsun, bunu hiç düşünmemiştim. Aralarında olmak, beni becermelerinin verdiği hislerle boğulmak başka bir şey. Meg'in ağrıyan sikime gömülmesi ve arkasında Hades'in tamamen giyinik karanlığının olması tamamen başka bir şey. İkisi de yüzümü izliyor, ikisi de olabilecek en çılgın şekilde yırtıcı.

Meg öne doğru eğiliyor ve avuçlarını hassas meme uçlarıma bastırarak kalçalarını döndürüyor, beni kısa bir süre önce olduğundan tamamen farklı bir şekilde yavaşça beceriyor. Hades onun hareketlerini yansıtıyor, göğüslerini avuçluyor ve uzun parmaklarını göğüs uçlarında gezdiriyor. "İyi iş çıkardın, aşkım." Benimle konuşmuyor, dudaklarını kulağının arkasındaki noktaya bastırmışken, gözleri kapalı kayarken değil

Bir elini klitorisini okşamak için vücudunun ortasına doğru kaydırırken bile. Sanki ben burada değilmişim gibi, sanki benim aletim de masasının arkasındaki sandıktakiler kadar oyuncakmış gibi. Bu beni çileden çıkarmalı, ama bu gece yaptığımız diğer her şey kadar acı verici derecede seksi.

Beni kullan. Dünyaları yüksek sesle söylemiyorum. Üçümüzün bu gece ördüğü büyüü bozmak istemiyorum. Eğer bu, verilen zararı onarmaya başlamak için benim varlığımı gerektiriyorsa, bunun *Meg'in* gecesi olmasını sağlamak için, o zaman bunu seve seve yaparım.

"Biliyorum," diye nefes alıyor ve elleri göğsümden uzaklaşıyor. Sesi bambaşka biri gibi çıkıyor, ona yaslanıp hâlâ sikime sürtünürken hâkimiyetinin bir kısmı uçup gidiyor. Kahretsin, ama birlikte çok güzeller. En parlak yıldız ve karanlık gece, ikisi de diğerinin varlığıyla daha iyi hale geliyor.

Keşke bunu fark etselerdi.

"Onu daha derine götür." Hades onu sikime daha sert vurması için teşvik ediyor. Meg inliyor ve başının Hades'in omzuna düşmesine izin veriyor. Hades alçak sesle konuşmaya devam ederek onun zevkini etrafımızda daha da sıkılaştırıyor. "Aynen böyle. Ne kadar güzel bir siki var, sence de öyle değil mi?"

"Evet."

"Onu sadece senin için seçtim. Herkül ve onun güzel siki." Bunu söylerken bakışlarımla buluşuyor ve mükemmel bir anlayışsızlık anı yaşıyoruz. Onun için her şeyi yaparım. Bunu farklı şekillerde yapabiliriz.

-Bunu *her zaman* farklı şekillerde yapacağız ama hedef hala aynı. Meg'in zevki. Onun mutluluğu. Hades'in tek amacının bu olduğunu düşünerek kendimi kandırmıyorum. Öyle olmadığını kendisi de itiraf etti. Ama onu seviyor, ilişkileri bana ne kadar tuhaf gelse de.

Eskiden görüldüğü kadar tuhaf değil. Artık çizgilerini görebiliyorum, birbirlerine tam olarak ne sunduklarını anlamaya başlıyorum. Tıpkı ikisinin de dolduramadığı boşlukları görebildiğim gibi. Eksikliğin farkında olup olmadıklarını bile bilmiyorum. En azından bir düzeyde fark etmiş olmalılar, yoksa ben burada onların üçüncüsü rolünü oynayarak bu pozisyonda olmazdım. Bu boşlukları onlar için doldurabilir, sivri uçlarına yumuşaklık katabilirdim.

Hades sanki teklifi yüksek sesle yapmışım gibi bir kez başını sallıyor. Meg'in ellerini tutuyor ve aynı pozisyonu yansıtarak arkasına götürüyor.

İçinde bulunduğum durum. "Onun sikini kullan, aşkım. Tam olarak ihtiyacın olanı al." Klitorisini okşamaya devam ediyor, gerçeği ifade eden sahiplenici bir dokunuş. Benim sikim onun olabilir ama bu odadaki herkesin sahibi o.

Meg'in vuruşları yumuşak ritmini ve Hades boştaki eliyle onun kalçalarını kavlıyor ve onu uçuşumun kenarına gönderecek hareketi sürdürmeye zorluyor. Hemen arkasındayım, orgazmla savaşıırken vücudumdaki her kas daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor. Önce o boşalmalı. Gelmek *zorunda*.

Hades bunun olmasını sağlıyor. Piercingine sertçe bastırıyor ve amı sikimin etrafında o kadar sıkı kenetleniyor ki lanet ediyorum. Kendimi unutuyorum, emirlerimi unutuyorum. Kalçalarını kavıyorum ve tekrar tekrar içine giriyorum, o dalga dalga orgazmla sikimi sağarken ben de kendi zevkimin peşinden koşuyorum. Kemiksiz bir halde kanepeye yığılıyorum ve Meg de aynısını Hades'e karşı yapıyor. Boynuna bir öpücük kondurup karnını, göğüslerini, kollarını okşuyor, sonra da bana benzer bir muamele yapmak için yer değiştiriyor. Süzüldüğümü bile fark etmediğim bir anda bu küçük dokunuş beni yere indiriyor. Hades Meg'i dikkatlice göğsümün üzerine yatırıyor ve karşılık veremeyecek kadar sersemlemiş olduğum ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Kımıldama."

Sanki istesem bile yapabilirmişim gibi. Belli belirsiz bir el sallıyorum ve kollarımı Meg'e dolayarak onu kendime çekiyorum. Boynumu öpüyor ve bana sokuluyor, belli ki o da benim kadar şaşkın. Lanet olsun. Ben sadece... lanet olsun. Seksin böyle olabileceğini bilmiyordum. İyinin de ötesindeydi, harikaydı. Hayatımı değiştirdi.

Ve daha sadece yüzeyi çizdiğimiz hissinden kurtulamıyorum.

Hades elinde battaniyeler ve hafif temiz çamaşır kokan sıcak, nemli bir bezle çabucak geri dönüyor. Oturmamıza yardım ediyor ve bizi biraz temizliyor. Bu konuda fazla oyalanmasa da, bakımında beklemediğim bir yumuşaklık unsuru var. Belki de beklemeliydim. Birkaç dakika sonra bizi kendi battaniyelerimize sarmış ve iki yanımdan ona yaslamıştı. O kadar doğru geliyor , sorgulama zahmetine bile girmiyorum. Meg onun kucağına uzanıyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor, başka bir küçük temas noktası, Hades'in sıcak gücü kadar arzuladığım bir bağlantı.

Hades fırtınalarımıza kaya görevi görürken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kalbimin artık göğsümden dışarı fırlamaya çalışmadığı ve nefes alış verişimin düzene girdiği kadar uzun bir süre. Sonunda, sanki o da bu huzuru bozmaya kadar isteksizmiş gibi, iç geçiriyor. "Sanırım konuşmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor."

CHAPTER 20

M

Şu anda bu konuşmayı yapacak enerjim yok,

örneğin

Bu geceye başladığımız nokta da bu olmalıydı. Öyle değil.

Yine de önemli gibi görünüyor, çünkü Hades pazarlık yaparken ortaya çıkan o dikkatli tarzıyla konuşuyor. O konuşurken yüzünü görmek için biraz yukarı itiyorum. Vücudum harekete geçme çağrısına direnmiyor, ama kaslarımı kaplayan durgun hissin üstesinden geliyorum. Bazı şeyler sonradan gelen parıltıdan daha önemlidir. Diğer tarafta Herkül de aynı şeyi yapıyor ve koltuğun koluna yaslanmak için geriye kayıyor. Bacakları hâlâ Hades'e baskı yapıyor; o da bu temastan benim kadar vazgeçebilecek gibi görünmüyor.

Hades parmaklarını dizimde gezdiriyor ve iç çekiyor. "Özellikle Herkül'ü hedef aldım."

Bunu zaten biliyorum. Sebepsiz hiçbir şey yapmaz ve biz o restorana sadece Herkül'ü ağa düşürmek için gitmiştik. "Evet, bana söyleme zahmetine girmemiş olsan da bunun farkındayım." Sesim istediğimden daha keskin çıkıyor, çok fazla şey ele veriyor ama kendime engel olamıyorum. Savunmam çökmüş durumda, bu iki adam tarafından edildim.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Onu sana bir hediye olarak düşündüm, aşkım. Ama onu özellikle seçmemin nedeni bu değil."

Bir hediye. Hades'in ne kadar berbat durumda olduğumuzu bildiği ve benimle normal bir insan gibi konuşmak yerine, bana Herkül'ü bir tepside sunduğu gerçeğini hâlâ aklım almıyor. I

Yine de bu noktada taş atabilir miyim bilmiyorum. Hades'in de belirttiği gibi, ona hissettiğim her şeyi tam olarak anlatmadım.

Belki de haklıdır. Sorunlarımızı bu şekilde çözecek kadar normal insanlar *değiliz*. Herkül'ün varlığının beklemediğim şekilde yardımcı olduğunu da inkar edemem. Sadece bizi birbirimizle konuşmaya teşvik etmekle kalmıyor, aynı zamanda tüm sert yanlarımız için yumuşak, ooey-gooey bir merkez. Bizi köreltiyor, daha yumuşak bir şekilde bağlantı kurmamızı sağlıyor.

Boğazımı temizleyerek dikkatimi tekrar bu odaya, bu konuşmaya veriyorum. "Neden özellikle onu seçtiniz?"

"Uzun zaman önce, Carver Şehri'ne gelmeden önce Olympus'ta yaşıyordum."

"Biliyorum." Sadece Olimpos'ta yaşadığını ve sürgüne gönderildiğini. Başka bir şey yok. Belki de onun hakkında daha çok şey bilmeliyim, nasıl büyüdüğünü, ailesinin nasıl biri olduğunu. Bu hiç konuştuğumuz bir şey değil. Ailem pek de aziz sayılmazdı ve yıllar önce Declan'la kaçtığımda bana sırtlarını döndüler. Onun hakkında haklı olduklarını kabul dayanamadım, bu yüzden asla geri dönmedim. Ve bir kez bile bana ulaşmaya çalışmadılar. Eskisi kadar acıtmıyor ama bu hassasiyet Hades'geçmişî konusunda asla zorlamamama neden oluyor. Ne anlamı var ki? Şu anımız ve geleceğimiz var.

Belli ki daha dikkatli olmalıymışım.

"I..." Bu gece ilk kez Hades tereddüt ediyor. Herkül'e bakıyor, o kadar kısa bir bağlantı ki, onları bu kadar yakından izlemesem fark . "Bir ailem vardı. Karım. Oğlum. Şehirdeki en güçlü insanlardan biri olarak gelecek vaat eden bir kariyer."

Bir eş.

Bir

oğul.

Her kelime göğsüme bir balyoz gücüyle iniyor. Hades'e asla ve asla veremeyeceğim iki şey. Şu anda bile umutsuzca istemediğim iki şey. Geri çekilmeye başlıyorum ama dizimi tutan eli sıkılaşıyor ve bana dönüyor. "Dinle."

İstemiyorum. Ne kadar mutlu olduğunu duymak istemiyorum. Ne kadar *normal* olduğunu. Bazı gerçekler benim kaldırabileceğim şeyler değil ve bu gerçekle başa çıkmak çok zor. Nefesim yeterse gülebilirim. Geçmişinde gizlenen tüm sırlar arasında beni kıracak olan bu olacak. Yaptığı korkunç şeyleri değil. Yol boyunca incittiği insanlar değil.

güç elde etme arayışında. Becerdiği bir sürü insan değil. Sadece bu. Bir eş. Bir oğul. Hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir hayat. Sertçe alçaldım. "Gerçekten yapmamayı tercih ederim."

"Dinle." Bu kez konuşan Herkül, derin sesi vücudumdaki her molekülün buradan defolup gitmemi istemesine rağmen içimde bir şeyleri sabitliyor.

Hades bana uzun uzun bakıyor ve devam ediyor. "Hades'in pozisyonunu devraldıktan sonra bir yıl dayanamadık. Çok genç ve çok... masumdum. Onları koruyamadım."

Göğsümde bir çukur açıldı. "Ne oldu?" "Zeus onları öldürdü."

Herkül boğuk bir ses çıkarıyor ama Hades gözlerini yüzümden ayırmıyor. "Onları öldürdü," diye tekrarlıyor. "Ve beni Olimpos'tan, bana eşlik edecek kederden başka bir şey olmadan kovdu. Otuz yıl boyunca dokunulmazdı, ulaşamayacağım kadar uzaktaydı ve şimdi teraziyi dengeleme şansım var. Bir oğul için bir oğul."

Zihnim hızla çalışıyor ve vücudum sanki hayatımı kurtarmak için kaçacakmışım gibi geriliyor, söylediği şeyleri reddediyorum. "Sen... Herkül... *Onun oğlu.*"

"Zeus benim babam, evet."

Daha fazla parça yerine oturuyor. Herkülün Olimpos'u terk etmesinin nedeni, babasının canavarlığı. Bunun *Hades*'le bağlantılı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Hades'in bileğini tuttum ve bana bakmasını bekledim. "Herkül'ü öldürmeyeceksin."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Pek sayılmaz aşkım. Ben cinayet işinde değilim."

Aksini iddia edebilirim. Elleri nispeten temiz kalsa bile, insanları ölümleriyle sonuçlanabilecek şekilde düşmanlarına teslim etmekten çok mutlu. *Jasmine*'i onu dehşete düşüren bir adama teslim etmekten çok mutluydu. Yine de bunun için onu suçlayamam, onun anlaşmalarıyla benim ellerim de aynı derecede kirliyen. Hades'ten Herkül'e bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum. "Yani babaya zarar vermek için oğlu baştan çıkarıyorsun. Ona ulaşacak bazı görüntüler ya da fotoğraflar olduğunu varsayıyorum."

Omuz silkiyor. "Bu mümkün."

Hercules'i işaret ediyorum. "Ve sen bunu, seni şekilde kullanmasını sorun etmiyorsun öyle mi?" Hades ne pazarlık yaparsa yapsın, bu sonsuza dek sürmez.

şartlar olarak. Herkül'ü bizim seviyemize çekecek ve sonra da boğulması için serbest bırakacak. "Bunu kabul edemezsin."

"Babam bir canavar." Bunu o kadar sakın söylüyor ki, sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi. Bu noktada Zeus hakkında bildiğim kadarıyla, onunla tartışamam, ama kesinlikle bunun Hades'in ortaya koyduğu kadar basit olmadığını görüyor.

Bunu biliyorlardı ve bu konuda konuşuyorlardı ve ben onları zorlayana kadar beni dahil etmediler.

Düşüyormuşum gibi hissediyorum. Ne zaman dibe vursam, altımdaki çöküyor ve daha da düşeceğimi gösteriyor. Burası için tamamen önemsizim. Sadece Hades'in Herkül'ü çekmek için yerleştirdiği bir yemim. Bana söylemedi. Herkül de sessizliğini korumaktan memnun görünüyordu. Acıtıyor. Olması gerekenden çok daha fazla acıtıyor. Hades kuma bir çember çizmiş ve ben de onun dışında kalmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Neden bana planları anlatma zahmetine girsin ki? Benim görevim tamamlandı. Şimdi bunu sadece beni yatıştırmak, beni memnun etmek ve tekneyi daha fazla sallamaktan kaçınmak için yapıyor, beni gerçekten dahil etmek istediği veya eşit bir ortak olarak gördüğü için değil. Herkül'ü bir hediye olarak sunmak bile intikamının yanında ikinci planda kalıyor.

Boğazımdaki sert düğümü geçip yutkunuyorum. "Yani resimleri çekip Zeus'a gönderiyorsun ve... ne? Bu onun sana yaptığına nasıl eşit olabilir ki?"

"Değil." Sadece bu kadar. Başka bir şey değil.

Tüm bu *konuşmalara* rağmen, beni hala dışlıyor.

Bekliyorum ama daha fazla bilgi gelecek gibi görünmüyor. Bana tatmin olmamı sağlayacak kadar bilgi verdi ama şimdi bile geri çekiliyor. Onu sarsmak, ona bağışlamak, bizi iyileştirmek için harekete geçmiş gibi görünürken bile bizi nasıl kırdığını sıralamak istiyorum. Ama yapmıyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, gerçekten. Bunun yerine eğilip, tüm dikkatimi istediğinde bana yaptığı gibi çenesini tutuyorum. "Hades." Sesimi alçaltıyorum ama göstermemeye kararlı olduğum duyguların yoğunluğuyla titriyor. "Herkül'e zarar verirsen, bu iş biter. Ben yokum."

"Ömür boyu hapis cezan var, aşkım."

Ona hüznü bir gülümseme veriyorum. "Ortadan kaybolmak istersem bunun beni durdurmayacağını ikimiz de biliyoruz. Ona zarar verirsen, sonsuza giderim."

O koyu, karanlık gözleriyle yüzümü arıyor. İfadesindeki tüm eğlence kaçıyor. "Sen ciddisin."

"Evet." "Megaera-"

Elimi bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "İyi geceler, Hades." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bizi izleyen Herkül' başımla selam veriyorum. "İyi uykular."

Ofisten çıkmadan önce elbisemi almaya zahmet etmiyorum ve arka merdivenlerden konut katına iniyorum. Yarın kulüpte daha fazla zaman geçirmem gerekiyor, görmek ve görülmek için. Kedi uzaktayken farelerin oynamasıyla ilgili eski söz, bir seks kulübündeki bir grup sapık suçludan daha doğru değildir. Onlara izin verdiğimiz kadar ileri gidecekler, bu yüzden muhtemelen yarın birini ibret olsun diye cezalandırmak zorunda kalacağım. Bir zamanlar bu düşünce beni neşeye doldururdu. Gururlu insanı birkaç çentik aşağı indirmekten, onu özüne döndürmekten ve dünyasını sarsmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Şimdi mi? Sadece yoruldum. Çok yoruldum.

Hades, Herkül için yaptığı planı değiştirmeyecek. Onu bunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Beni ne kadar önemserse önemsesin, işleri düzeltmek istediğini ne kadar iddia ederse etsin, otuz yıldır intikam alma ihtiyacını içinde barındırıyor. Karısı ve çocuğu için adalet. Duruyorum. Ne kadar bencil olmalıyım ki beni *bu duruma* düşüren şey *olsun*? Onun intikamcı, potansiyel katil niyetleri değil. Hayır. Göğsümü acıtan ve gözlerimi yakan çocuk.

Ben çocuk istemiyorum. Hiç istemedim. Bu, Hades'le ortak noktamız olduğunu düşündüğüm bir şeydi; üreme arzusundan tamamen yoksun olmak. Ama oğlundan bahsettiğinde sesinde ne duyduğumu biliyorum.

Özlem.

Bu özlemden incinecek kadar bencilim, bana yalan söylediği için nefret edecek kadar inanılmaz derecede bencilim. On yıldır birlikteyiz ve bunca zamandır çocuk mu istiyordu? İçimi kemiren suçluluk duygusundan *nefret* ediyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım. Eğer benimle iletişim kursaydı -ki bu fikir bile artık gülünç geliyor- o zaman

Birlikte. İnsan bazı şeylerden ödün veremez ve çocuk sahibi olmak da bunların arasında yer alır.

Bunu benden saklamaya nasıl cüret eder?

Kapımı itip battaniyeyi yere bırakıyorum. Bunu yapamam. Hayatım ve ilişkim hakkında net bir anlayışa sahip olduğumu sanıyordum. Hiçbir şey mükemmel değil ama en azından ödün vereceğim sınırları biliyorum. *Onu* tanıdığımı sanıyordum. Hiçbir şey bilmediğimi fark etmek bana çok acı veriyor.

Hızlı bir duş, sarmal düşüncelerimi temizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Bornozuma sarınıyorum ve yatağıma bakıyorum. Yalnız uyuma düşüncesi dayanılmaz, bu gecedен sonra mizah duygusuna benzer bir şey kalmış olsaydı beni güldürebilirdi. İçimden Yasemin'i arayıp Cafer'in evine gitmek geliyor ama bizim öyle bir ilişkimiz yok. Sevişme ve arkadaşlık, evet, ama onlarla yatağa girip varlıklarından rahatlamamı sağlayacak derinlikte değil.

Korkakça davranıyorum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden kapımdan çıkıp koridorda ilerleyerek Herkül'ün süitine gidiyorum. Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ve ancak o zaman durup onun odasına dönmemiş olabileceğini düşünüyorum. Şu anda bile Hades'in dev yatağına yerleşiyor olabilir. Elimini indiriyorum. Bu kendine acıma sarmalı çok yorucu. Şu anda kimseye uygun bir arkadaş değilim ve yaslanacak bir omuz aramak da bugün yaptığım diğer her şey kadar bencilce. Bu hafta, bu yıl, bu on yıl.

Ben dönüp uzaklaşmadan kapı açılıyor. Hercules kapı pervazına yaslanmış, saçları yeni aldığı duştan ıslanmış ve havlusu kalçalarına kadar inmiş. Çerçeveyi itip geri adım atmadan önce uzun bir süre beni inceliyor. "İçeri gel."

"Aslında, ben-"

"Meg." Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "İçeri gel."

İstediğim şey bu. Neden alma konusunda bu kadar çelişkideyim? Sonunda başımı salladım ve onu odasına kadar takip ettim. Bir daha konuşmuyor ve benim de çok şeyim var. Herkül bir anlığına banyoya giriyor ve çıplak olarak geri dönüyor. Bornozumu çıkarıp elimi tutuyor ve beni yatağına çekip ikimizi de yatırıyor.

Gerçekten etkileyici bir verimlilikle. Başımı göğsüne yaslıyorum ve güçlü kalp atışlarını dinliyorum.

Sunduğu rahatlık karşılıksız, manipölasyonsuz geliyor. Belki de bu yüzden acımı karanlık odada dile getirmek bu kadar kolay. "Bu gece acıdı."

"Biliyorum." Bir elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Özür dilerim."

"Onu seviyorum." Bunu neden söylediğimi, bu adama neden kendi kişisel günah çıkarmamış gibi davrandığımı bile bilmiyorum ama duramıyorum. "Yeterli mi bilmiyorum. Hiç yeterli oldu mu bilmiyorum."

Herkül bana daha sıkı sarılıyor, güçlü kolları benimle dünyanın geri kalanı arasında bir bariyer görevi görüyor. "Senin için ateşin içinden geçerdi."

Belki bir zamanlar. Artık doğru olup olmadığını bilmiyorum. "Birbirimize ilk aşık olduğumuzda, evet. Ama yılların bir bedeli var. Birbirimizden uzaklaştık. Aptalca olan şu ki, ne zaman başladığını bile bilmiyorum. Bu bilmem gereken bir şey, değil mi? Ama sanki bir gün uyandım ve onun artık anlaşılmayı ilk yaptığım zamankinden daha yabancı olduğunu fark ettim."

"Bazen böyle olur." Dudakları alnımı okşuyor. "Yine de denediğini düşünüyorum. Kendi yöntemleriyle."

Ben o kadar emin değilim. Ne tür bir adam bir sorunu kendi çözmek yerine *başka bir* üzerine atar? Hades, işte o. Yine de bu şüpheyi içimde tutmaya çalışıyorum. Herkül'ün zaten yeterince endişelenecek şeyi var, bir de benim sallantıdaki duygusal sağlığım eklenmesin. Ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Eğer akıllı olsaydın kaçırdın. Eğer buna karar verirsen seni çıkarabilirim."

Hercules şakağıma bir öpücük konduruyor. "Hiçbir yere gitmiyorum Meg."

Ben de bundan .

CHAPTER 21

Hades

Şafaktan çok önce Herkül'ün odasına girdim. Dolunayın soluk ışığı pencerelerinden içeri girerek yataktaki manzarayı aydınlatıyor. Meg'in bu gece teselliye ihtiyacı olacağını biliyordum ama bunu benden kabul etmeyeceğini de biliyordum. Bu sefer kabul etmeyecekti.

İstediği bu *mu*? Uyurken ona bu kadar yakın duran adam gibi bir adamla güneşin altında yürümek mi? Bu düşünce midemi oyuyor ve beni merakla boş bırakıyor. Daha iyi bir adam olsaydım, ikisinin de gitmesine izin verirdim, dünyada ne kadar mutluluk varsa birbirleriyle bulmaya çalışmalarına izin verirdim. Bunu yapabilecek iki kişi varsa, o da Meg ve Hercules'tir. Tüm yaralarına rağmen, o hala iyi olanlardan biri. Herkül onun bu yönünü ortaya çıkarıyor. Bunu fark etmemek için özellikle kalın kafalı olmak lazım.

Ben daha iyi bir adam değilim. İyi biri bile değilim. Bu kadın ve bu adam bana ait ve kalmaları için ne gerekiyorsa yapacağım.

Sessiz bir iç çekiyorum ve Herkül gözlerini açıyor. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Suçlama bekliyorum. Yargılama. Öfke. Herhangi bir şey. O sadece gülümsüyor. "Eninde sonunda buraya geleceğini düşünmüştüm."

"Tahmin edilebilir mi oluyorum?" Meg'i uyandırmamak için ikimiz de alçak sesle konuşuyoruz, gerçi ona bunun gereksiz olduğunu söyleyebilirdim. Bir kez

uykuya dalarsa, dünya için ölmüş demektir. Bir kasırga binanın içinden geçebilir ve o muhtemelen uyur.

"Önemişiyorsun."

Birbiriyle çelişen pek çok duyguyu kapsayan iki kelime. Kollarında uyuyan kadına başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Bunu benden kabul etmezdi ama buna ihtiyacı var."

Herkül başını yavaşça sallar. "Sen gerçekten iyi bir Dom'sun, değil mi?"

"Evet." Bunu burada bırakmalıydım ama görünüşe göre bu geceki dürüstlük daha fazla dürüstlüğü beraberinde getiriyor. "Ama iyi bir insan değil."

"Hayır, iyi bir insan değil." Bir elini kaldırdı ve bana koğuşa işaret etti. "Ne bekliyorsun?"

Bu adam beni şaşırtmaktan vazgeçecek mi? Ellerimi ceplerime sokuyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Onun isteklerine saygı duyuyorum."

"Tam bir aptal gibi davranıyorsun."

Göz kırpıyorum. "Geveze küçük bir denizaltısın, değil mi?" Herkül'de, tadını çıkarmama izin veremediğim bir özellik var. O tutulacak biri değil ve bunu unutmak kabul edilemez. Şu anda ayrılmak tek seçenek. Yine de ayaklarım talimatı tam olarak almıyor.

Ya saklamak içinse? Meg için, evet, ama aynı zamanda... benim için.

"İhtiyacı olan sadece ben değilim ve bunu sen de biliyorsun. Lanet bir korkak olmayı bırak ve buraya gel."

Şimdi yürüme zamanı. Meg ve ben on yıllık birlikteliğimiz boyunca pek çok badire atlattık ve bu geçmişimiz bunu da atlatacağımızı gösteriyor. Hercules sadece geçici bir çözüm olacaktı. Ya da o hayatımıza girene ve dengeler değişene kadar plan buydu. Tahmin edemediğim tek şey onun ikimiz üzerindeki etkisiydi. Otuz yıldır ilk kez geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Bütünüyle değil. Planımın bizi yıkmayacağından emin olamıyorum.

Herkül'ün dikkatinin üzerimde olduğunun farkında olarak yavaşça soyunuyorum. Küçük, boş bir parçam beni bu kadar yakından izlemesinden hoşlanıyor ama o haklı. Bu benimle ilgili değil. Hatta bizimle bile ilgili değil. Bu adam bu kadar uzun süreli bir ilişkiye nasıl girip her şeyi bu kadar net görebiliyor? *Bunu* planlamamıştım. Belki de o böyle biridir. Gittiği her yere ışık saçıyor.

Meg'in diğerk tarafındaki yatağı dikkatlice tırmanıyorum. Ben yanına yerleşirken o sadece kıpırdıyor. Bu haliyle daha genç görünüyor, özenle geliştirdiğı maskesini şimdilik indirmiş, dünyadan daha az bıkmış. Bu bana acı veriyor. Uyanık olduğı saatlerde çok zordur. Yanımda durabilir ama bana ihtiyacı yok. Korunmak için değil, savunmasını güçlendirmek için değil, tek bir şey için bile değil. Bir partnerde her türlü fırtınayı atlatabileceğini ve bu süreçte değer verdiğimiz şeyleri güvende tutabileceğini bilmek çok çekici bir şey. Ama yol boyunca bir yerlerde, yan yana durmaktan, nasıl geçeceğimi bilmediğim bir uçurumun iki ucunda olmaya başladık. Ben çok yaşıyım, kendi yoluma çok bağılıyım. Kimse için eğilemem.

Onu bile.

"O buna değer."

Bir an için Herkül'ün düşünceleri doğrudan kafamdan çektiğini, onları irade gücüyle var ettiğini düşünüyorum. Bu güzel bir numara olurdu ama sonuçta imkânsız. Hayır, bu adam insanları okumakta tahmin ettiğimden daha iyi. Onu daha iyi görebilmek için yan tarafıma kayıyorum ve o da bu hareketi yansıtıyor. "Elbette, ama babana olan öfken kendini onun için feda edecek kadar derin değil."

Herkül konunun değişmesine gözünü kırpmıyor. "Bunu söylemek gerçekten sana düşmez, değil mi?"

Haklı ama ben bilinmeyen kişileri sevmem ve bu adam da öyle olduğunu kanıtladı. Meg için kendini pazarladığından beri, beklediğim şeyi tam olarak yapmadı. Yüzünü inceliyorum, çenesinin ve elmacık kemiklerinin güçlü hatlarına, düz Roma burnuna, yüz hatlarını fazla sert olmaktan kurtaran dolgun dudaklarına bakıyorum. Aslında insanı esir alan gözleri. Sanılanın aksine, tüm gözler ruha açılan pencereler değildir. Çok fazla şey buna karşı koyabilir. Kontrol, korku, yetenekli bir yalan. Herkül'de bunların hiçbiri yok. Gözleri dikkatsizleri boğabilir.

Başka tarafa bakmıyorum. "Açıkla bana."

Bir an için tartışabileceğini düşünüyorum ama Meg'e iç geçiriyor. "Babam size yaptıklarından sonra da korkunç şeyler yapmaktan vazgeçmedi. Ona uygun bir şekilde bedelini ödetmeye çalıştım."

ve bunu en az hak eden birinin yüzünde patladı."

Bununla oynayabilirdim, amaçlarıma hizmet etmesi için onun gönüllü kurbanlığını ortaya çıkarabilirdim. Ama bu lanet dürüstlük yine beni alt etti. "Bu onu alaşağı etmeyecek, küçük Herkül. Bir zamanlar bu yeteneğe sahip olabilirdim ama artık değilim. Onu öldürebilirim ama güç yapısını dağıtamam."

Beti benzi attı. "Onu öldürebilirsin."

"Evet." İnkâr etmenin faydası yok. Ne de olsa niyetim bu. Eğer bu noktaya kadar ne yaptığımı görmediyse, hayal edebileceğimden daha yoğun biri demektir. Hayır, gerçek bu değil. Herkül çok anlayışlı biri. Sadece dünya ile ilgili deneyimlerini renklendiren pembe gözlükleri var. Defalarca tokat yemesine rağmen, gözlükleri yine de sağlam. Bu çok garip bir şey.

Meg titreyince biraz daha yaklaşıyor ve yorganı yukarı çekiyor. "Hades." Bana uzun uzun bakıyor. "Adını değiştirmedin. Biliyorsun, Olimpos'ta Hades artık gerçek bir insandan bir öcü. Ben hep onun bir efsane olduğunu düşünmüştüm."

Geçmişte kalması en iyisi olan şeylere çok yakın dans ediyoruz, ama geçmiş burada ve doğrudan yüzüme parlıyor. "Bu Zeus'a benzer bir miras rolü. Oğlumla birlikte..." Bunca zaman sonra bile kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum. "Bu rolü üstlenecek kimse yok. Benimle birlikte ölecek."

Herkül Meg'in uyuyan bedenine uzanıp elimi tutuyor. "Özür dilerim."

"O hayatta bile değildin. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Lanet olsun Hades, ailenin başına gelenlerden doğrudan sorumlu olmasam bile yine de duygusal destek sunabilirim." Başparmağıyla parmak eklemlerime vuruyor. "İsimleri neydi?"

"Amber. Jonah." yüksek sesle söylemek hayaletlerini bu odaya çağırmak gibi geliyor. Yirmili yaşlarımda başında farklı bir adamdım. Şimdi beni tanıyamazlar. Bazı anlarda kendimi zar zor tanıyorum.

Hercules elimi sıktı. "Ona söylemeliydin."

Tartışmanın anlamı yok. O haklı. "Biliyorum." Meg'e hiç yalan söylemedim -gerçekten söylemedim- ama bu bilgiyi saklamak da neredeyse aynı şey.

şey.

Herkül elimi okşamaya devam ediyor, hak etmediğim bir rahatlık sağlarken bile içimi kıvrandıran küçük hareketler. Sonunda, "Daha önce söylediğin şey, beni kirletme ve babama kanıt gönderme planın... İşe yaramayacak. Umursamayacak." Sonraki sözleri söylerken hiç gerilmiyor. "Bunun gerçek adalet olması için beni öldürmen gerekir."

Göğsüm kilitlendi ve ona bakakaldım, tüm benliğimle şok olmuştum. "Ne?"

"Mesele bu, değil mi? Bir oğul için bir oğul?" Beni çok yakından izliyor ve tanıştığımızdan beri ilk kez yüzümün neyi gösterdiğine dair hiçbir fikrim yok. "Beni çoktan sildi, Hades. Beni pazar gününe kadar yedi şekilde becerebilirsin ve bu onun gözünü kırpmasına bile neden olmaz. Babam böyle çalışmaz."

Eminim onu öldürmemi önermemiştir? Yalan söylemeyeceğim ve ilk planlarımda bu düşüncenin aklımdan hiç geçmediğini söyleyemem, ancak onunla tanıştıktan sonra binlerce farklı nedenden dolayı bu fikri bir kenara bıraktım. Meg ve ilişkimizin geleceği. Herkül'ün kendisi bile. "Seni öldürmeyeceğim, küçük Herkül."

"Neden olmasın?"

Bu konuşmayla neyi amaçlıyor? Elimi büküp bileğini kavırıyorum, parmakları açılana ve alt dudağını ısırana kadar sıkıyorum. Söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki, bizi bu konuşmadan uzaklaştıracak o kadar çok cevap verebilirim ki. Sonunda, dürüstlüğe olan bu garip bağımlılık galip geliyor. "Çünkü sen benimsin."

O benim.

Evet, bu benim gerçeğim.

Herkül benim, Meg'in benim olduğu gibi. Aynı olmaması dışında. O ve ben uyanık olduğumuz her an iter, çeker ve karmaşık bir güç dansıyla hareket ederiz. Hercules'le bu zahmetsiz. Varlığı dikkatimi çekene kadar hayatımızda eksik olduğunu bile fark etmediğim bir boşluğa mükemmel bir şekilde yerleşti. Onu Meg'e bir hediye olarak aldım, evet, ama onun hakkında da böyle hissedeceğimi hiç fark etmemiştim.

"Burada olduğumu biliyor."

Bunu bir soru olarak ifade etmiyor ama yine de cevap veriyorum. "Burada olduğunu biliyor."

Herkül başını sallar. "Belki bu kadarı yeterlidir."

Öyle değil. Zeus oğlunun elimde olduğunu düşününce saçını başını yolacak. Herkül'ü önemseydiği için değil. Öyle olsaydı, adamın şehri terk etmesine ve son birkaç aydır olduğu gibi mücadele etmesine izin vermezdi. Hayır, Zeus bir okul bahçesi kabadayısı. Herkül bir mülk, bir oyuncak ve onu çoktan bir kenara atmış olsa bile, bir başkasının onu alıp içinde bir değer bulması düşüncesine katlanamıyor. Hercules'in benim evimde olduğunu bilmek onu çok kızdıracak. Sonunda, onu buraya, benim bölgeye gelip misilleme yapmak zorunda bırakacak kadar zorlayacağım.

İşte o zaman gerçek intikamımı alacağım.

Herkül'ün bileğini bırakıyorum ve uzanıp tek parmağımla çenesini okşayarak oradaki sert çizgiyi takip ediyorum. Ömür boyu pazarlık olsun ya da olmasın, onu içeri kilitlemeden kalacağını garanti edemem. O hikayenin nasıl bittiğini biliyorum. Ama bunun nasıl biteceğini bilmiyorum. "Bir noktada sözünden dönmek isteyeceksin."

Hiç tereddüt etmeden benimle konuşmaya başladı. "Daha önce hiç sözünden dönmedim. Şimdi de bozmayacağım."

Sözler, onları dile getirmek için gereken havaya değmez. Bu dersi defalarca öğrendim. "Sanırım göreceğiz, değil mi?" Meg'in üzerine eğilip onu öpüyorum.

CHAPTER 22

M

Tanıdığım iki beden arasında sıkışmış olarak uyandım.

örneğin

mately. Herkül'ün kalçamı kavrayan büyük bir eli var. Hareket ediyorlar, başımın üstünde öpüşüyorlar. İkisinin de kalçaları birbirlerini arıyormuş gibi oynuyor, ama ben ortalarında duruyorum ve aralarındaki son mesafeyi kapatmalarını engelliyorum.

Yolda kaldım.

Bu noktada kendime biraz saygım olsaydı, yataktan fırlar ve huzur içinde düşünmek için yatak odama geri çekilirdim. Dün gece buraya topuklarıma yapışan iblislerden kaçmak için geldim ama onlar burada, sert aletlerini bana doğru itiyorlar. Eğer gidersem, duraklarlar mı? Yoksa en ufak bir tereddüt göstermeden sevişmeye devam mı edecekler? Bilmiyorum. Ne istediğimi bile bilmiyorum. İlişkilerinin sadece ben odadayken var olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Benim için ve her biri için doğru değil, neden onlar için birlikte doğru olsun ki? Bunu beklemek -bunu istemek- benim için çirkin, korkunç ve bencilce.

Hades elini yan tarafımdan geçirip kalçalarımın arasına sokuyor. Dokunuşun şokuyla gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Herkül öpüşmelerini kesip bana bakıyor, mavi gözleri çoktan zevkten puslanmış. "Günaydın Meg."

"I-"

Hades iki parmağını içime sokmak için o anı seçiyor. "Uyandığınızı fark etmeyeceğimizi mi sandın?"

Ben de aynen öyle düşünmüştüm. Sertçe yutkundum. "Meşguldün."
"Senin için asla çok meşgul değilim." Hercules beni öpmek için eğildi ve ben

dilinde Hades'in tadını alabiliyorum. Başını kaldırmadan önce içine gömülmeme zar zor izin veriyor. "Gerildin. Neden?"

Hades beni parmaklarken cidden bana bunu mu soruyor? Ağzını tekrar almak için doğruluyorum ama o geri çekiliyor, ulaşamayacağı bir yerde duruyor. Hades parmaklarını geri çekmek ve klitorisime acı bir tokat atmak için o anı seçiyor. "Cevap ver ona aşkım."

Onların ilgi odağı olmayı arzuladığımda, *buna* karşı çıkmadım. Ağzımı açtım ama tereddüt ettim. Bencil düşüncelerimi itiraf etmek beni terk etmelerinin yolunu açabilirdi. Herkül klitorisimi hafifçe okşamak için aşağı uzanırken ve Hades beni arkadan parmaklamak için hareket ederken, korku şu anda biraz mantıksız geliyor. Ama bu geçerli olmadığı ya da beni inandırıcı bir şekilde savunmasız bırakmayacağı anlamına gelmiyor. "Lütfen orgazm konusuna gelebilir miyiz ve bu kadar çok konuşmayı bırakabilir miyiz?"

Hades'in dudakları kulağımın kıvrımına değiyor. "Hayır." Üçüncü bir parmağını içime sokuyor. "Sorusuna cevap ver."

Bana ne yaptıklarını, varlıklarının beni her iki taraftan nasıl ezdiğini düşünemiyorum. Gerçek dudaklarımdan dökülüyor, keskin ve acı verici. "Gereksizmişim gibi hissediyorum. Değiştirilebilir."

Herkül keskin bir nefes alır. "Ne?"

Şimdi başladım, duracak gibi görünmüyorum. "Hades benimle paylaşmadığı şeyleri seninle paylaşıyor. Seni dışlamıyor." Tanrım, bunu itiraf etmek acı veriyor, hayal edebileceğimden çok daha fazla acı veriyor.

Hades parmaklarıyla beni sikmeyi bırakıyor ama parmaklarını çekmiyor. "Hâlâ canın yanıyor." Sesi şok olmuş gibi geliyor. Ama kesinlikle öyle olamaz. Hades her şeyi biliyor, paylaşmak istemediğim şeyleri gördüğü için onu dışarı atmak istediğimden bile.

"Hep acı çekiyorum." Sözlerimde amaçladığım yok. Sade bir şekilde ortaya çıktılar. Doğru.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve bunu yapmama izin veriyorlar. Herkül kollarını ve vücudunu sırtıma doluyor, her zaman izin verdiğim şekilde beni rahatlatıyor. Onun gücü, günlerdir boğazımda düğümlenen gerçeği söylemem için beni cesaretlendiriyor. Daha uzun. Hades'in karanlık gözlerine bakıyorum ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez

Kendini benden uzak tutmuyor. Tam burada, her şekilde dokunabileceğim kadar yakınımda.

Sertçe yutkunuyorum. Bunu için başka bir fırsatım olmayabilir. "Bana onlardan bahsetmedin. Bana *bir şey* söylemeyi bıraktın. Ben bir ortak değilim, Hades. İradene eğdireceğin başka bir askerim sadece."

"Öyle değil aşkım, asla öyle değil." Başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve gözyaşlarımla ıslanıyorlar. Hades alnını benimkine bastırıyor. "Seni seviyorum. Bunu bazen... bolca göstermiyor olabilirim ama sevdiğimden asla şüphe etme."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece bunun yeterli olup olmadığını bilmiyorum." Herkül'e söylediğim sözler o zaman ne kadar doğruysa şimdi de o kadar doğru. İşin en kötü yanı da bu. Aşkın her şeyin üstesinden gelmesi gerekirdi ama ben yetişkin hayatımın çoğunda bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Hades'le farklı hissediyorum ve bu eskiden değer verdiğim bir şeydi. Şimdi, ne kadar dikkatli manevra yaparsak yapalım, yaptığımız her hareket birbirimizi kesiyor gibi görünüyor.

"Bize zaman ver, Meg." Hercules başımın üstünü öpüyor. Acı içime işliyor. "Siz ikiniz istiyor-"

"Hayır." Hades başını sallar. "*Bize* zaman ver. de."

Ona bakıyorum. Düşündüğüm şeyi eminim. Dudaklarımı yalıyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama faydası yok. "Üçümüz."

"Evet." Bir kez olsun ölümcül bir ciddiyetle bakıyor. Eğlence yok. Acımasızlık yok. Sadece Hades. "Gerçek bir üçlü olabiliriz." Dudakları titriyor. "En azından bunu gerçekleştirecek kadar uzun süre birbirimizin yolundan çekilirsek olabiliriz."

Onun söyledikleri, ikisinin de söyledikleri... Elbette bu kadar basit olamaz. Yeraltı Dünyası'nda çoklu ilişkiler gördüm. Kahretsin, tüm niyet ve amaçlar için çoklu ilişkim var, ama bunu *yeniden ilişki* olarak hiç denemedik. Hades ve benim birbirimizin etrafında döndüğümüz, değişmeyen tek şey hep sevişmek oldu. "Peki ya senin intikamın?"

"Şu anda burada bize ne olursa olsun bu şekillenecektir."

Kelimeler doğru ama ses tonunda bir gariplik var. Belki o da kadar bu mükemmel çözüme güvenmiyordur. Ellerimi üzerinde gezdiriyorum.

Herkül'ün kolları, beni tuttuğu yer. "İstediğin hayat bu olamaz. Kendini bize zincirlemek."

"Neden ne istediğim konusunda endişelenmeme izin vermiyorsun?" Hercules beni sıkıyor. "Benim istediğim sensin. İkinizi de."

"Bizden *nefret* ediyorsun." Neden peşini bırakıp kabullenemiyorum? Şehvet ve aşkın kendi yollarına gitmesine izin vermek, çözümlerini parçalara ayırmaktan daha kolay, ama duramıyorum. "Sana yalan söylediğimiz, seni tuzağa düşürdüğümüz için bize öfkелisin."

"Evet, öyleydin." Saçlarıma doğru kıkırdıyor. "Belki hâlâ biraz kızgınım ama daha önce haklıydın. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

O çok iyi. Çok saf. Onu lekeleyeceğiz. Birkaç hafta, ay, yıl sürebilir ama eninde sonunda o parlaklığını kaybedecek ve Herkül'ü o adam yapan değerlerden ödün vermeye başlayacak. Bu dünyada hayatta kalmak istiyorsa bundan kaçınamayacak. Bunu düşünmek bana acı veriyor ama ona gitmesini söylemek de acı verir. "Bunun işe yaraması mümkün değil," diye fısıldıyorum.

"Gerçekten denemeden bilemeyiz." Herkül ürkmüş bir hayvanı yatıştırmaya çalışır gibi ellerini vücudumda gezdiriyor. "Bunu yapabiliriz. Yol boyunca bazı tümsekler olacak, bir sürü iletişim, bazı hatalar, ama bunu başarabiliriz."

Uzanıp Hades'in çenesine dokunuyorum. Ruhumdaki şüpheleri okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor. Titrememi durduramıyorum. "Bu bir numara."

"Numara yok." Elimi kendi eliyle kapatıp beni kendisine mühürledi. "Bu... alternatif bir yol."

Alternatif bir rota. Sanki gerçekten bu kadar basitmiş gibi. "Ama-"

"Megaera." Sesini yükseltmiyor, ama yükseltmesine de gerek yok. Söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. "Ben Declan değilim. Bunca zaman sonra bunu bilmen gerekirdi. Sana onun yaptığı gibi dikkatsizce davranmayacağım. Asla."

Herkül gerilir. "Declan kim?"

Hades benim en karanlık utancımı nasıl böyle ortaya dökmeye cüret eder? Gözleri hâlâ hassas ama artık orada da bir meydan okuma var. İntikamından ödün vermeye, bu yeni ilişki olabilecek sunakta kendisinin bir parçasını sunmaya istekli. Ben de aynısını yapmaya istekli miyim? I

Gözlerimi kapatıp nefeslerinin yumuşak sesinin beni rahatlatmasına izin veriyorum. Korkuyorum. Çok korkuyorum. "Declan, kendi hedeflerine ulaşmak için beni pazarlık yapmaya ikna eden adam. Sadece Hades'in sağlayabileceği bir şey istiyordu ve bu yüzden beni onun adına bir anlaşma yapmaya ikna etti. Onun hırsına karşılık benim özgürlüğüm."

Herkül'ün şok olmuş nefesi çok saf. "O anlaşmayı kabul ettin mi?" "Kendimce sebeplerim vardı."

Gözlerimi açıyorum, elimde değil. Hades bana tıpkı ilk günkü gibi bakıyor, tüm sıcaklığı ve tehlikesiyle ve her parçamı çağıran tatlı bir sahiplenmeyle. Dudaklarımı yalıyorum. "O anlaşmayı yaptıktan sonra bana söylediğin ilk şeyi hatırlıyor musun?"

Elimin arkasını okşuyor. "Senin kaderinde bir kraliçe olmak var, bir adamın piyonu olmak değil."

Herkül hala arkamda gergin. "Bir bok parçası için kendini satmasına izin verdin. Ne oluyor, Hades?"

Bakışlarını arkamdaki adama doğru kaldırıyor. "Şimdiye kadar iyi bir adam olmadığımı anlamışsındır diye düşünüyorum, küçük Herkül. Meg'i ilk gördüğüm andan beri istiyordum ve kendini bana sunduğunda onu aldım."

Herkül nefes nefese kalır. "Evet, anlıyorum. Bu benim sorunum değil, Hades. Onun kurbanı üzerinden kâr etmesine izin verdin."

"Ah. Bu." Hades parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor ve beni serbest bırakıyor. "Ona sen mi söylemek istersin, aşkım, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Declan'ı ya da Hades'le ilişkimin başlangıcını düşünmeyeli çok uzun zaman oldu. Onunla sözleşme yaptığım ilk yıl beni becermedi. Beni sadece BDSM'den Carver City'nin politikasına kadar her konuda eğitti. Bir sahneden sonra saatlerce konuştuğumuz geceler oldu ve ruhumun eksik olduğunu bilmediğim başka bir parçasını bulduğumu hissettim.

Çok farklı bir şekilde de olsa Herkül'de de aynı hissi yaşadığımı fark ettim.

Göğsüm ısınıyor ve sıkışıyor. "Declan, Jasmine'in babasının evinin hemen güneyinde küçük bir ter- ritory işletiyordu." Bu anıyı hatırlayınca içimdeki kötücül bir parça öne çıkıyor ve gülümsüyorum. "Biz pazarlığımızı yaptıktan yaklaşık bir yıl sonra, Hades onun destek sistemini bir yıl içinde dağıttı.

hafta. Ve yardım istemek için sürünerek Yeraltı Dünyası'na geldiğinde, Hades onu şehirden tamamen sürgün etti."

"Bunu yapabilir misin?"

Hades omuz silkiyor. "Eğer büyük oyuncular şehirden kovmaya başlarsam, hepsi bana sırt çevirir. Tarafsız bölge benim gücüm ve bu yüzden çeşitli bölgelerdeki güç kavgalarına doğrudan karışmıyorum." Gözleri ölümcüldür. "Ancak, bu özel bir durumdu ve herkes bunu böyle kabul etti."

Diğerleri bunu bir kur hediyesi, teraziye dengelemenin bir yolu olarak gördü. Yeraltı dünyasında zaten bir itibar kazanmış olmamın ve çoğunun benden hoşlanmasının yardımı oldu. Dokuz yıl sonra hâlâ bana ilgi duyuyorlar, ama içlerinde sağlıklı bir dozda korku da var. Onların gözünde Hades'ten küçük bir adım aşağıdayım ve bana her türlü saygı ve nezaketle davranıyorlar.

Herkül uzun bir süre sessiz kalır, belli ki düşünülmektedir. "Yeterli gibi görünmüyor."

Sarsıldım ve . "Ne?" Bunu gerçekten söyledi mi?

Hades şu anda bana bakmıyor. Yüzünde tuhaf bir ifade var, sanki Herkül hoş bir şey yapmış gibi. "Neredeyse on yıldır görülmedi, küçük Herkül."

Donup kaldım. "Hades, yapmadın."

Şimdi bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Şartlar açıktı, aşkım. Eğer Carver Şehri'ne geri dönmeye kalkışırsa, bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğinden emin olacaktım."

Bunu hatırlıyorum elbette. Ama kimse Hades'i geçemez. Eminim De- clan bunu deneyecek kadar aptal değildir. Sormak için ağzımı açtım ama tekrar düşündüm. Bunun gerçekten bir önemi var mı? Hades'in elleri temiz değil. Onu tanıdığım süre boyunca da temiz . Gelecekte de olmayacaklar. Eski sevgilimi öldürdüğünü bilmek bir fark yaratacak mı?

Evet. Evet, öyle. "Geri geldi mi?"

Gözünü kırpmıyor.

"Evet." Nefes

alamıyorum. "Ne

zaman?"

"Ayrıldıktan bir hafta sonra. Eski rolüne geri dönmeye çalıştı." Gözleri bana hiçbir şey söylemiyor. "Bana ulaşamadı, o yüzden

bozulan pazarlık için seni suçladı. Onun bir tehdit olmaktan çıkmasını sağladım."

Bu Declan'a benziyor. Bunca yıl sonra bile, onun öfkesini hatırlıyorum. İlk birlikte olduğumuzda, bunun seksi olduğunu düşünecek kadar saftım. Duyguları olan bir adam. Çok geç olana kadar ne kadar zehirli olduğunu fark etmedim ve hayatımı imzaladım. Declan beni hiç sevmedi. Onu sevmemi sevdi ve beni işe yarar buldu. Hades'in ona sırt çevirmesinin sebebi olmam onu çıldırtmış olmalı. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiş olmam komik. Masumiyetimi zorla soymakla, artık uymayan bir deri gibi dökmekle meşguldüm. Declan da geçmişimdeki diğer her şey gibi geride bırakmak ve bir daha asla düşünmemek istediğim bir şeydi.

"Onu sen öldürdün." Herkül'ün yüzünde hâlâ o tuhaf ifade var, sanki dehşete düşüp düşmediğine karar veremiyormuş gibi.

"Sevdiklerimi korumak için her şeyi yaparım, küçük Herkül." Hades gözlerini yüzümden ayırmıyor. "Her şeyi."

"Anladım," diyor Hercules yavaşça. Şimdi o da bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Bedeli ne olursa olsun bazı insanlar korunmaya değerdir."

Farklı bir insan olsaydım, şu anda odadan çılglık çılgılığa kaçıyor olurum. Hades tehlikeli bir adam ve bunu onunla tanıştığım andan itibaren biliyordum. Declan hakkındaki bu bilgi yeni olabilir ama şaşırtıcı değil. İlk defa Herkül'ün de farklı bir şekilde tehlikeli olduğunu fark ediyorum. İntikam planını yıllar boyunca oynamayacak, ağındaki bir örümcek gibi dikkatsiz bir sineğin ona gelmesini beklemeyecek. Hayır, Herkül kendini hiç düşünmeden gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yapmak için ileri atılacaktır. Declan'ın kuralları çiğnemesini beklemezdi. Adamın peşine düşer ve asla deneme şansı bulamamasını sağlardı.

Bu senaryolardan herhangi birini o kadar da seksi bulmamalıyım, ama kavramından çoktan vazgeçtim.

Yine de bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Her birinin elini tutuyorum ve onlara bakıyorum. "Bunu bizimle yapmak istediğinizi söylerken ciddiydiniz. Gerçekten mi?"

"Evet." Herkül tereddüt etmez.

Hades onu görmeme izin veriyor, uzun zamandır ilk kez tam olarak ne düşündüğünü görmeme izin veriyor. Bunu planlamıştı, evet, ama benim korktuğum kadar istemesine rağmen kendi çekinceleri de vardı. "Evet," diyor. Başparmağını avucumun üzerinde gezdiriyor. "Asıl soru, sen istiyor musun?"

Gülüyorum. değil. "Yüzümüze patlayacak."

"Hayır, olmayacak." Herkül ayağa kalkıyor ve bunu yaparken karnındaki kasların esneme şeklini takdir etmemek için ölü olmak gerekir. "Hadi Meg. Bir deneyelim."

Gerçekten tek bir cevap var. O restoranda oturduğum ve Hades bana bir garsonu becermemi istediğini söylediği andan beri tek bir cevap vardı. Önce Hercules'e sonra da Hades'e baktım. Onlar da gibi nefeslerini tutuyorlar mı? Emin olamıyorum. Sonunda başımı sallıyorum. "Evet. Hadi yapalım şunu."

CHAPTER 23

Hercules

Meg'i öperim. Onun onayından sonra doğru gibi görünüyor.

Beni yatağa geri ittiğinde tadına varmama ancak izin veriyor. "Hades?"
"Mmmm?"

Tırnaklarını göğsümde hafifçe gezdiriyor ama dikkati yanımda uzanan adamın üzerinde. "Hediyem için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım, aşkım." Meg'in saçlarını hafifçe çekiştiriyor ve Meg onun dudaklarını kabul etmek için eğiliyor.

Ne zaman birlikte olsalar, dokunsalar, öpüşseler, boşalsalar, mükemmelliği karşısında zar zor nefes alabiliyorum. Bu sefer de farklı değil. Hades sonunda arkasına yaslanıp bana baktığında, memnuniyeti dalga dalga yayılıyor. "Röntgenci."

Meg bana bakmak için dönüyor. Vücudumu, bariz efendiliğimi bir çırpıda süzüyor. "Ah, Herkül, seninle çok *eğleneceğiz*." İlk defa, işkence çekmiş ya da kızgın görünmüyor. Sanki ona mükemmel bir hediye vermişim gibi sırtıyor. Sanki ben mükemmel *bir* hediyeymişim gibi. Sanırım ben de tam olarak öyleyim.

Çenemi öpüyor, ben onunkini almak için döndüğümde bile ağzımdan özenle kaçınıyor ve aletimi o kadar sertleştiren bir niyetle vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ki biraz başım dönüyor. Meg sikimi aşağı doğru emerken bile Hades ağzımı alıyor, dudaklarını dibime mühürlemek için uzunluğuma karşı savaşıyor. İnliyorum ve Hades sesi yutuyor, beni daha derinden öpüyor. Beni sahipleniyorlar. Beni eziyorlar, hisler

En sevdiği dondurmayı yalıyormuş gibi dilini aletimin alt tarafına sürmesi ya da boğazımı kavrayıp daha iyi erişebilmesi için çenemi farklı bir açıya zorlaması dışında hiçbir şeye yer kalmayana kadar birbirlerinin içine kanıyorlar.

Onların. Ben
onlarınım. Ve onlar
da benim.

Tek elimle Meg'in saçını buluyorum. Ona rehberlik etmiyorum. Sadece canımı kurtarmak için tutunuyorum. Diğer elimi Hades'in göğsünde gezdirip sikini kavriyorum. Ağzıma karşı kıkırdıyor. Ses içimde titreşiyor. Başını kaldırıyor. "Yavaş ol." Bir an için benimle konuştuğunu sanıyorum, ta ki aşağı uzanıp Meg'i sikimden çekene kadar. İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama Hades'in buna hiç tahammülü yok. Onu yanımdaki yatağa itiyor ve beni ağzına götürmek için boğazımı tutuyor.

Hades'i öpmek bir kasırganın içine atılmak gibi. Vahşi, özgür ve biraz da korkutucu. Meg'leyse, serin bir su havuzuna batmak gibi. Sonsuza kadar burada kalmak, onun her parçasını almak, onun nerede bittiği ya da benim nerede başladığım önemli olmayana kadar onu öpmek istiyorum çünkü biz biriz. Parmaklarımı saçlarına doluyor ve kendimi buna bırakıyorum. Hades'in vücudunda aşağı doğru hareket ettiğinin sadece belli belirsiz farkındayım, ama inlediğinde, yardım edemiyorum ama bakıyorum.

Hades her zaman çok kontrollü ve ölçülüdür. Çok seksi. Yalan söyleyip öyle değilmiş gibi davranmayacağım bile. Ama şu anda kontrollü *ya da* ölçülü görünmüyor. Meg'i bir eliyle karnının alt kısmında tutuyor ve sanki onu bir daha asla tatma şansı olmayacakmış gibi amcığının peşinden gidiyor. Sanki bir sonraki nefesini arzuladığı gibi onun yüzüne gelmesini de arzuluyor. Onun için *kendini kaybetmiş* durumda.

O anda gerçeği anladım. Ona aşık oldum. İkisine de aşık Ne kadar az mantıklı olursa olsun. Bu gerçek ve savaşmak istediğim bir gerçek değil.

Meg'in göğüslerini avuçluyorum ve alt dudağını ısıriyorum. "Yüzünün her yerine boşal."

"Pis çocuk." Hades'e uzanmaya başlıyor ama ben içgüdüsel olarak bileklerini kavriyor ve başının üzerinden geçiriyorum. Bu sahne arzudan başımı döndürüyor. Hem benim hem de Hades'in elleri onu tutuyor. Tutmak

Onunla işi bitene kadar yerinde kalacak. İkimizin de işi bitene kadar. Hades'in beni izlediğini görmek için aşağı bakıyorum.

Dilinin düz kısmını kızın klitorisinin üzerinde gezdiriyor. "Ne yapacağını biliyorsun."

Sanırım öyle. Dizlerimin üzerine çıkıyorum ve ağırlığımın Meg'in bileklerini yatağa daha sıkı bastırmasına izin veriyorum. İnliyor ve beni itiyor ama kaçmak ister gibi değil. Daha çok kaçamayacağını bilmekten hoşlanıyor gibi. Bir elimle her iki bileğini kavrarırken diğer elimle sikimi okşuyorum. "Tadına bakmak ister misin?"

Puslu mavi gözlerini bana kırışştırıyor. "Hades'in otoriterliğinin bir kısmını sadece yakınlığından aldığını bilmeliydim."

"Sana bir soru sordu, aşkım."

Hades'e ters ters bakmak için başını kaldırıyor ama Hades ona iki yüzgeç sokuyor ve sırtını eğiyor. "Kahretsin, evet, tadına bakmak istiyorum."

Sikimi ağzına sokmamı sağlayacak doğru açıyı bulmam bir saniyemi alıyor. Onun pozisyonunda, ona verdiğim şeyi almaktan fazlasını yapamaz ve ben sadece bu bilgiden dolayı boşalmamak için savaşmak zorundayım. Meg beni hevesle emiyor, sanki onun için yeterince hızlı gitmiyormuşum gibi tutuşumla savaşıyor.

"Daha sert." Hades'in keskin emri beni kamçılıyor. "Ağzını sik, küçük Herkül. Bunu kaldırabilir." Ona, sikimin etrafında inlemesini sağlayan uzun bir yalama daha veriyor. "Eğer bunalırsan ne yapacağını biliyorsun, aşkım." Sorumu hissetmiş olmalı, çünkü elabores. "Ayağıyla dokunacak ve ben de sana durmanı söyleyeceğim. Kendini tutma." Hades bana yavaşça sırtlıyor. "Daha sonra kıcını sikerken bunu yapmayacağım."

Taşaklarım kalkıyor ve usulca küfrediyorum.

Meg'in ağzını sikmeye başladım. Çok fazla gelirse haber vereceği konusunda ona, gelirse bana söyleyeceği konusunda da Hades'e güveniyorum. Derinlere inmeme izin verecek doğru anı buluyorum. Bana tam erişim sağlamak için gevşeme şekli o kadar ateşli ki, zar zor dayanabiliyorum. Uzun vuruşlar deniyorum ve sonunda işe yarayan bir ritim buluyorum, onu tıpkı Hades'in bana söylediği gibi beceriyorum. Tıpkı istediğim gibi.

Sonsuza dek sürmesini istiyorum. Bu kontrol, bu zevk, bu saf anlayış anı.

Sonunda, ben sadece bir insanım. Zevk, baskı ve biraz da acı beni ele geçiriyor. Lanet ediyorum. "Boşalacağım."

"Boğazından aşağı."

Hades'in sözleri beni tahrik ediyor, taşaklarım kalkarken ve orgazm olurken ağzına pompalıyorum. Beni tereddüt etmeden içiyor ve sanki doyamıyormuş gibi birkaç kez daha çekiyor. Bu yapar. Üç kişi. Sonunda geri çekiliyorum ama onu bırakmıyorum. Henüz bırakmadım. Onun yerine, Hades'in onu bitirmesini izlemek için dönüyorum. Bunca zamandır onunla alay ediyor olmalı, eşiği geçmesine izin vermeden onu sınıra getiriyordu. Artık alay etmeyi bırakıyor. Farklı bir durumda dehşet verici olabilecek türden bir niyetle onun peşinden gidiyor. Meg'in zevkine odaklanması çok seksi. Zayıflık arayan bir düşman için mi? Daha az.

O benim düşmanım değil. Artık değil. Değil mi?

Meg bir çılgılık atıyor ve neredeyse bileklerindeki tutuşumu yerinden oynatacak bir titremeyle boşalıyor. O her zaman çok güzel, ama kasıldığında sanki duvarlar . Birkaç saniyeliğine korunmasız kalıyor. O anları seviyorum. Onları arzulamayı öğreniyorum.

Hades onun vücudunda ilerler ve onu öper. Amını sertçe avuçluyor, ama bu temas onu yeni zirvelere uçurmaktan çok topraklamak gibi görünüyor. Hades Meg'in dudaklarına yumuşak öpücükler kondururken, ben de çekingen bir el uzatıp parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. Sırf istediğim için ona dokunmama izin verilmesi hâlâ gerçeküstü geliyor. Ve, lanet olsun, istiyorum.

Sonunda başını kaldırıp şöyle der. "Sen benimsin, aşkım. Ben de seninim." O karanlık gözlerini bana doğru çeviriyor ve Meg de bu hareketi takip ediyor. "Ve küçük Herkül bizim."

"O kadar da az değil," diye mırıldanıyor hınzır bir gülümsemenin başlangıcıyla.

Hades kıkırdar. "O kadar da az değil," diye kabul eder.

Sikim şimdiden kıpırdanmaya başladı. Bu ikisiyle birlikteyken kendimi ele geçirilmiş bir erkek gibi hissediyorum ve yine de tenimin içinde hayatımın başka hiçbir döneminde olmadığım kadar varım. Dünyam dokunmak, tatmak ve koklamakla daralıyor. Sadece bir sonraki adım için endişeleniyorum.

beni yeni zirvelere götürmek için. Şu anda yönlendirilecek havada değilim. Ne istediğimi biliyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

Hades'in gülümsemesi kötülük vaat eden alaycı bir hal alıyor. "Sanırım bir önerin var."

"Ben onu beceririm. Sen beni becer."

Meg zevkten hâlâ gevşek olan elini kaldırıyor. "Beni de yaz." Hades başını sallar. "İki geveze denizaltı."

"Bayılıyorsun." Meg aniden güler. "Belki de sende biraz mazoşist bir damar vardır, Hades."

"Belki de." Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve ona bakıyor. "Güldüğünü duymak güzel, aşkım. Uzun zaman oldu."

Anında irkildi. "Gülüyorum."

"Evet, var. Ama bu şekilde değil." Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyor. "Işığını söndürdün ve bunun suçlusu kısmen de olsa benim."

Kendimi nefesimi tutarken buluyorum. İstediğim şey bu. Aslında pek çok şey istiyorum ama *bu* çok önemli. Bu iki insan aynı bütünün iki kırık yarısı ve konuşmadıkları için ayrılma tehlikesiyle karşı karşıyalar. En basit çözüm gibi görünüyor ama on yıl, yük biriktirmek için çok uzun bir süre. Sorunları saptamak benim için daha kolay çünkü bunca zamandır burada değildim. Bir yabancının bakış açısına sahibim.

Ve bu yabancı, aralarında büyüyen uçurumu gerçekten iyileştirmeden önce bir dizi görüşme yapmaları gerektiğini biliyor. Biz başladık ve önemli olan da bu. Her ikisi de devam etmeye istekli görünüyor ama bunu zaman gösterecek. Gerektiğinde konuşmaları için onları zorlamaya, rahatsız etmeye ve zorbalık yapmaya fazlasıyla istekliyim. Bu düşünce beni garip bir sevinçle dolduruyor, bana ihtiyaçları olduğunu, onlara başka hiçbir yerde bulamayacakları bir şey sunduğumu, yoksa çoktan yapmış olacaklarını biliyorum.

de uyuyoruz.

"Beni dışladın," diyor usulca. Daha önce söylediklerinin bir varyasyonu.

"Yaptım." Parmakları onun teninde oyalanıyor. "Mutlu olmadığını . Gitmeyi planladığını sanıyordum."

Gözlerini dikmiş bakıyor. "Mutlu olmadığım için gideceğimi düşündün, bu yüzden beni dışarıda bırakmaya ve *daha da* mutsuz etmeye mi karar verdin?"

"Bunun akıllıca bir karar olduğunu söylemedim."

Elimi omurgasında gezdiriyorum. "Bir daha olmayacak."

"Böyle sözler veremezsin," diye fısıldıyor.

"Evet, yapabilirim. İkiniz de içgüdülerinizle geri çekilebilirsiniz ama ben çekilmem. Eğer rotadan saparsak, bir müdahale düzenleyeceğim. Söz veriyorum."

"Kahretsin, Herkül, tam bir izcisin." Sözlerinde zehir yok, sadece garip bir hayranlık var.

Hades onun üzerinden kalkıp kalçalarının arasına diz çöküyor. "Şimdilik bu kadar konuşma yeter. Aynı fikirdeyiz. Geri kalanı için daha sonra bir yol belirleyeceğiz. Şu anda Herkül'ümüzün bir isteği var."

Kanım . "Daha fazla."

"Oh, *şimdi* söyleyecek hiçbir şeyin yok. Çok garip ve şok edici."

Hades yataktan sürünerek kalkıyor. Bir an için bizi düşünüyor ve sanki bir düğme çevrilmiş gibi oluyor. Yine nefesimi tutuyorum ama bu, şiddetli bir yaz fırtınasından önce gelen türden bir beklentiyle. Bu kaçınılmaz ve her anını seveceğim, ama yol boyunca canımı yakabilir. Sonunda o zarif elleriyle hareket ediyor. "Becer onu. İyi yap, küçük Herkül, ama ikinizin de boşalmasına izin yok."

Kalp atışlarım hızlanıyor, beklentiyle göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Evet, efendim."

"Evet, efendim," diye yineliyor Meg, ama sözlerine ironik bir hava katıyor.

Kalçalarını kavradım ve onu altıma çektim. "Her zaman çok gevezesin." "Sen konuşkan birisin."

Ben de karşılık olarak onu öperim. Gerçekten, mantıklı olan tek şey bu. Altımda o kadar sıcak ve yumuşak ki, bacaklarını belime doluyor ve kendini tamamen açıyor. Ona doğru açı yapacak kadar geri çekilmek dünyadaki en kolay şey. Parmaklarımı arasından geçiriyorum ve ellerini başının iki yanındaki yatağa doğru yönlendiriyorum. teni kızarmış ve dudakları öpüşmelerimizden dolayı şişmiş... ve benim onu sikmemden dolayı. Hatıralar üzerimde yuvarlanıyor,

ve hareket etmeyi bırakıp bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, kontrol için savaşıyorum.

"Sorun mu var?" Hades'in rahat sorusu arkamdan geliyor. Kontrolümü kaybedersem beni cezalandıracağını hissediyorum ve bu farklı bir durumda eğlenceli olsa da, bu an raydan çıkamayacak kadar önemli.

"Hayır," diye . "Sorun değil."

"Mmm." Tekrar üzerine tırmanırken şilte kayıyor. Tam arkamdaki noktaya doğru hareket ettiğini anlamak için arkama bakmama gerek yok. Onu orada hissedebiliyorum. Ellerini sırtımda gezdiriyor ve Meg'in bacaklarını dikkatlice açıp ona geniş alan açıyor. "İyi hissettiriyor, değil mi? Sıkı ve ıslak ve sadece senin için yapılmış."

"Bizim için."

Kıkırdaması omurgamdan aşağı yuvarlanıyor. "Evet, küçük Herkül. Bizim için." Boynumun arkasını öpüyor, dişlerini hassas tenime değdiriyor. "Yakında ikimiz de onu dolduracağız. Bunu ister misin?"

Meg'in dün gece beni paylaştıkları gibi aramızda paylaşılması için mi? Şu anda beni paylaştıkları gibi mi? "Sikeyim evet."

"Bunu ister misin, aşkım?"

Elleri karşılık olarak benim ellerimde kasılıyor, ama cevap verirken biraz zorlanmış gibi görünmeyi başarıyor. "Sanırım bu duruma ayak uydurabilirim." Altımda kavis çiziyor. "Herkül, durma."

"Zavallı adamla dalga geçme. Pamuk ipliğine bağlı." Kıç yanaklarımın arasından ıslak bir şey kayıyor ve donup kalıyorum, Meg'in içinde kabzasına kadar kılıflı. Ve sonra Hades orada, sert aleti içime, içime, içime giriyor. Nefesim anda kesildi. Onun büyüklüğüne alışmam için bana bir an bile vermiyor. Kalçaları benimkilere çarpıyor ve bizi birbirimize kenetliyor. Hades nefesi kulağımın kıvrımını okşayana kadar eğiliyor. "Yürü, Herkül. Pazarlığı mühürle."

Meg'in içine girdim ve sonra Hades'in sikine geri döndüm. İlk vuruş saf bir deneydi ama bana hareket etmem için yeterince alan bıraktı. Bunu birazcık kontrol etmek, zevkimi onların kaprislerine göre kovalamak için. Yavaş gitmeye, bunun her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliyim. Hiç şansım yok. Meg ellerini göğsümde gezdirirken ve Hades sırtımdaki hareketi yansıtırken olmaz. Önce beni, sonra da birbirlerini vücudumda öperlerken değil. İçimde bir şeyler kopuyor

ve frenlerim boşaldı. Meg'i yatağa geri itip içine giriyorum ve sonra kendimi Hades'in sikine bırakıyorum. Azgın bir canavara dönüşüyorum, tüm odağım doldurmaya ve doldurulmaya daralıyor. Duramıyorum. . Sikişmekten başka bir şey yapamıyorum.

Hades ensemden tutup derine itiyor ve işte o zaman kendimi kaybediyorum. Boşılırken haykırıyorum, Meg'in içine çılgınca pompalıyorum. Üstüne yığılıyorum ve o da beni kendine çekiyor, omzuma, göğsüme, boynuma öpücükler konduruyor. Tekrar boşalmadığını belli belirsiz fark ediyorum ve elim ayağıma dolaşıyor ama elimi yakalıyor. "Rahatla, Herkül. Bu anın tadını çıkar."

"Ama-"

Soğuk bir bez bana dokundu ve irkildim. Hades'in yataktan çıktığını fark etmemiştim bile. Lanet olsun, kaçırıyorum. O biraz temizlik yaparken orada yatmaktan başka bir şey yapamıyorum ve sonra gitti ve banyomdaki tuvaletin çalıştığını duyuyorum.

Kendimi Meg'in üzerinden kaldırdım. "Özür dilerim."

"Başlama yine." Beni sırtüstü itiyor ve üzerime tırmanıyor. Bir şekilde yatağıma düşmüş ahlaksız bir tanrıça gibi görünüyor ve ben bu anı sonsuza dek yakalamak istiyorum. Saçları da gözleri kadar vahşi ve tüm vücudu zevkten kızarmış. Bu, işine geldiğinde oynadığı buz kraliçesi değil.

Bu Meg.

Benim

Meg'im.

Meg'imiz.

CHAPTER 24

M

Hades'in odaya girdiği anı biliyorum. Sadece

örneğin

Sanki bir sonraki adımda ne olacağını tam olarak gibi.

Bunu mükemmelleştirmek için. Yaptığımız onca şeyden sonra bile onun için acı çekiyorum. Çok uzun zaman oldu. Bana alışmam için zaman vermiyor. Sadece kalçalarımı geriye ve yukarı doğru sarsıyor ve sonra içime giriyor, o kadar derin ki nefesimi . Herkül'ün göğsüne doğru haykırıyorum. değil. İyi hissettiriyor ama *lanet olsun*.

Herkül kollarımı tutuyor, Hades beni sikerken beni yerimde tutuyor. Konu baskınlığın itme ve çekme gücüne geldiğinde çabuk öğrenen biri olduğunu bilmeliydim, beni Hades'in masasında becerdikten sonra anlamalıydim, muhtemelen ondan önce anlamalıydim. Tanrım, o gerçekten mükemmel.

Hades parmaklarını kalçalarımaya geçiriyor. Yarın izlerim olacak ve bundan zevk alıyorum. Eski izlerimin ne zaman solduğunu hep bilir ve bana yenilerini vermenin bir yolunu bulur. Asla aynısı olmuyor ama amaç da bu zaten.

"Çok fazla düşünüyorsun." Herkül ellerini kollarımda gezdiriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor. "Bizimle kal, Meg."

Bizimle kal.

Bu sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor mu? Yeraltı Dünyası'nda kendime ait bir yerim olsa bile, hâlâ bana teklif ettiği şeyi arzuluyorum. *Onlarla* birlikte bir yer. Kalıcı bir şey. Bunu umut etmekten bile korkuyorum.

Hades boğazımı kavırıyor ve beni göğsüne bastırana kadar yukarı ve geriye doğru yönlendiriyor ve uyguladığı dikkatli baskıdan zar zor nefes alabiliyorum. Herkül altımızda yayılmış, o güzel mavi gözlerinde memnun bir bakışla bizi izliyor. Tam olarak olmak istediği yerde, bunun yüzüne patlamayacağından tamamen emin. Hepimizin yüzüne. Keşke bende de onun güveni olsaydı.

Hades baskıyı azaltmadan boğazımı okşuyor. Beni incitecek kadar değil. Sadece hava kaynağımı kesiyormuş izlenimi verecek kadar. Ağzını omzumun üzerinden boynuma doğru sürükleyerek kulağıma yumuşak bir sesle konuşuyor. "Kendini tutuyorsun."

"Hayır." Kelime fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Evet." Dişlerini kulak mememe geçiriyor ve ben ürperiyorum. "Artık bana güvenmiyorsun."

"" Bu neredeyse gerçek.

İlk defa, Herkül'ün söyleyecek bir şeyi yok. Elini karnımın alt kısmına bastırıyor ve başparmağını klitorisime doğru kaydırıyor. Sanki Hades'in vücuduna sabitlenmemişim ve siki içimin derinliklerinde kılıflı değilmiş gibi sıradan, alaycı bir dokunuş. Zevk kıvılcımları daha da sıcak. Hades boştaki eliyle Herkül'ün bileğini kavırıyor. "Bir dakika, küçük Herkül."

"Orgazmın eşiğindeyken daha net düşünür."

Ters ters bakmaya çalışıyorum ama doğru ifadeyi bir türlü bulamıyorum. "Hain."

Oturuyor. İsterse beni bu pozisyonda öpebilecek kadar uzun boylu. "Bırak Meg. Bize güven."

Güven. Sanki o kadar kolaymış gibi. Sanki güvendiğim her erkek beni yarı yolda bırakmamış gibi. Hades bile, her ne kadar aksini iddia etse de. Onun kazancı için kendimi satmama izin vermedi ama beni dışladığında bu bize zarar verdi. Hercules bunu yapmayan tek kişi, ama kesinlikle bu sadece bir zaman meselesi. İhtimaller onun lehine değil.

"Bu sadece tüm taraflar yatırım yaparsa işe yarar." Hades Herkül'ün elini tekrar bırakmıyor ama amıma geri götürüyor. "Bunu istiyor musun?"

Her ne kadar bir yanımda kendimi tutmak istese de bunu başaramıyorum. "Evet. Çok fazla."

"Çok fazla diye bir şey yoktur." Herkül klitorisimi tekrar okşuyor, gözleri yüzümde. "Bizimle değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

O büyük omuzlarını silkiyor. "Sana aşık oluyorum."

Kelimeler ciğerlerimdeki nefesi Hades'in boğazımdaki elinin yaptığından daha etkili bir şekilde şok ediyor. "Ne?"

Herkül başparmağını tekrar klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve bana yıldızlar gibi güneşli bir gülümseme veriyor. "Sana aşık oluyorum. Buna inanmak çok mu zor?"

"Evet." Sessiz tutmaya çalışmama rağmen kelime bir anda ortaya çıkıyor. "Burada olmanızın tek nedeni-"

"Çünkü olmak istiyorum. Anlaşma yaptığımda burada olmayı ben seçtim. Şimdi bunu seçiyorum, seni seçiyorum. İkinizi de." Sanki onun için bu kadar basitmiş gibi. İsteddiği şeyin bu olduğuna karar veriyor ve bu da devam etmek için yeterli. Onun iyimserliği beni hem alçaltıyor hem de korkutuyor. Eğiliyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Bizi seç, Meg. Lütfen."

Sonunda, belki de bu kadar basittir.

Hercules'in çizdiği resmi istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, zar zor dayanabiliyorum. Korkunun beni engellemesine izin verirsem, belki bu saniye bitmeyecek ama her şey daha sonra değil, daha erken dağılacak. Bu işin yürümesinin tek yolu herkesin kendini adaması. Buna ben de dahilim. Nedenini söyleyemesem de gözlerim yaşıyor. Sonunda Hades'in eli hâlâ boğazımdayken başımı sallayabildiğim sallıyorum. "Tamam."

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyor Hades. "Bunun kolay olmadığını biliyorum." İçimden çekiliyor ve ani yokluk karşısında hıçkırarak nefes alıyorum.

Ama sonra Hercules dile getirilmemiş bir anlaymayla orada. Beni sikinin üzerine çekiyor ve nefesim yeterse gülebilirim. Tanrı beni yirmi beş yaşındaki birinin rekor yeniden toparlanma süresinden korusun. Yağlanmış parmaklarının serin kayışını kıcımda hissetmeden önce Hades'in ne hakkında olduğunu zaten biliyorum. O beni test ederken öne doğru eğilip rahatlıyorum. Şu anda alay etmek istemiyorum. Onun tamamını istiyorum, hepsini, sözlerimizle zaten söylediklerimizin fiziksel bir temsilini. Yine de Hades'in her zaman acımasız bir çizgisi vardı ve benimle zaman geçiriyor. Bizi bekletiyor.

Herkül kocaman elleriyle yüzümü kavıyor. "Bize güven," diye tekrarlıyor. "Deneyeceğim."

Beni öpüyor. Hades sikini kıcıma soktuğu anda dili ağzımın içine kayıyor, sanki bu anı konuşulmayan bir emirle mükemmel bir şekilde planlamışlar gibi. Bunu daha önce birkaç kez yapmış olmama rağmen, Hades tamamen kılıfına girene kadar içimde ilerlerken cules'in dudaklarına karşı nefes kalmaktan kendimi alamıyorum. Onlarla o kadar *doluyum* ki neredeyse acıtıyor, en ufak bir kıpırtıda zevke dönüşecek, giderek artan bir baskı. Yer değiştirmeye çalışıyorum ama Hades kalçalarımı çok sıkı kavıyor. "Henüz değil, aşkım."

Çaresizlik, derimin altında çarpan kalp atışlarıyla birlikte yükseliyor. Çok fazla. Hem çok fazla hem de yeterli değil ve ben buna dayanamıyorum. "Lütfen." Onlara karşı birazcık kaymayı başarıyorum ve sürtünme neredeyse gözlerimin kafamın içinde geri yuvarlanmasına neden oluyor. Kelimeler yükseliyor, içimde tutmak için savaştığım bir sel. Şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim. "Lütfen, lütfen, lütfen sik beni." Durmaya çalışıyorum, yavaşlamaya çalışıyorum, ama sadece var olarak beni eziyorlar. "Lütfen beni sev."

Aynen böyle, Hades'in tutuşu gevşer. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim."

"Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğiz." Herkül kollarımı tutuyor ve onları Hades'in devraldığı sırtımın alt kısmına doğru yönlendiriyor. Bir eliyle bileklerimi kavıyor, diğer de kalçamı tutuyor ve sonra hareket etmeye başlıyor. Yavaşça dışarı kayıyor ve aynı derecede acı verici bir şekilde yavaşça geri kayıyor. Üçüncüsünde Herkül ritmi artırıyor, Hades geri çekildiğinde itiyor, Hades ittiğinde geri çekiyor. Asla boş değilim, asla hareket edemiyorum, bana dönüşümlü olarak verdikleri zevki almaktan başka bir şey yapamıyorum.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve duramıyorum. Beni bu anın merkezi haline getirdiler ve bu benim hırpalanmış ruhuma bir merhem oldu. Konuşulmayan bir iletişim sayesinde, ikisi de derine itiyor ve bu beni uçurumun kenarına fırlatıyor. Boşalırken titriyorum, bedenim o kadar aşırı hassaslaşmış ki zevki zar zor kaldırabiliyorum. Hades ve Herkül beni yakalamak için oradaydı. Beni sikmeye devam ederken vücutlarının arasında tutuyorlar ama işin tonu değişiyor. Beni yüzdürürken bile kendi zevklerinin peşindeler. Hades'in Herkül'ün ağzını aldığını görmek için biraz dönüyorum ve bu neredeyse beni tekrar uçuruma göndermeye yetiyor. Önce Herkül geliyor, aşağıdan içime giriyor, iniltileri Hades'in ağzı tarafından boğuluyor.

Hades kopuyor ve ellerimi bırakıyor. Kendini sırtımın küçük kısmına dayıyor ve tekrar tekrar derinlere iniyor, orgazm olmadan hemen önce çekiliyor. Sırtıma sıcak fişkırımlarla boşalıyor ve ben titriyorum.

Hades yanımıza çöküyor ve onu görebilmek için yüzümü çeviriyorum. Mutlu görünüyor. Daha önce hiç tanık olmadığım bir şekilde rahatlamış. Benim hissettiğim kadar mutlu ve rahat. Elimi tutup bileğimdeki dövmeye bir öpücük konduruyor ve bana alaycı bir gülümseme veriyor. Yine de kelimelere ihtiyacımız yok. Şu anda değil, her şey tam olması gerektiği gibiyken değil.

Belki... belki bu gerçekten işe yarayabilir.

Bacaklarımı yeniden kullanabilecek kadar iyileşmem zaman alıyor ama iyileştiğim anda beni duşa sokuyorlar ve sırayla birbirimizi . Bu başlı başına bir ön sevişme ama o kadar bitkinim ki ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Son on iki saat çok ağır geçti. Çoktan da fazla.

Herkül'ün yatak odasına döndüğümde, dağınık çarşafıya bakıp başımı sallıyorum. Onları mahvettik. Dolapta yedek bir takım var, ama o kadar çaba sarf etme düşüncesi bile çok fazla. "Lanet olsun."

İpek bir bornoz omuzlarıma geliyor ve kollarımı içine sokup belime doluyorum. Hades'e bakıyorum. "Ne zamandan beri kıyafetlerim burada?"

Bana bir bakış atıyor ama soruyu duymazdan geliyor. Pantolonunu giyiyor ve gömleğini çekiyor. Her düğmeyi kapattığında neden midem bulanıyor bilmiyorum ama bunun sadece büyüğü bir an olduğu hissinden kurtulamıyorum. Bu son olamaz. Korkuyu bir kenara itiyorum. Onlara güveneceğimi söyledim ve güveneceğim. Ne olursa olsun.

Herkül'ün üzerinde bir çift şezlong pantolonu vardır ve başka hiçbir şey yoktur. Yatağa bakıyor. "Bu işe yaramaz."

"Gel bakalım." Hades kapıyı açtı ve dışarı çıktı. İç çekiyorum. "Bunu yapmasından nefret ediyorum."

"Peki sen?" Herkül kıkırdıyor ve kapıya yöneliyor. Arkasından ters ters bakıyorum. "Güzel. Hayır, istemiyorum."

Hades'in odama gelmesini bekliyordum ama kapımı atlayıp asansöre yöneldi. En üst kata çıktık ve ben

biz dışarı çıkarken Herkül'ün yüzünü izlememize yardım ediyor. Hades'in çatı katına adım attığında gözleri biraz açılıyor ve yavaş bir daire çiziyor. "Vay canına."

Wow haklı. Binanın geri kalanı, Hades'in kişisel ofisi hariç, tamamen temiz çizgiler ve minimalist dekorasyonlardan oluşuyor. Yaşam alanı öyle değil. Tam olarak dağınık değil ama iyi yaşanmış bir hayatın kanıtlarıyla dolu. Çeşitli seyahatlerinde topladığı biblolarla dolu bir raf ve bir insanın ömrü boyunca okuyabileceğinden çok daha fazla kitapla dolu kitap rafları var.

Hades, Herkül'ün her şeyi anlamasına izin vermek için durmaz. Kısa koridordan yatak odasına doğru ilerliyor. Burası biraz daha karanlık, biraz daha karamsar, Yeraltı Dünyası'nı yöneten birinden biraz daha beklenen bir yer. Pencerelerin hepsinde karartma perdeleri var ve devasa özel yapım yatağın koyu kırmızı çarşafı müstehcen derecede yüksek iplik sayısına sahip. Gömme dolap çoğu insanın dairesinden daha büyük ve banyo odası daha da büyük. Hades lüksü sever.

Herkül bir kahkaha atar. "Hiçbir şeyi yarım yapmıyorsun, değil mi?" "Neden zahmet ediyorsun?" Hades yorganı geri çevirir. "Yatakta, ikisi de seni. Durduğun yerde uykuya dalmadan önce."

Güneşin ufuktan yükseldiğini anlamak için dışarıya bakmama gerek yok. Ofisimde olmam gerekmeden önce birkaç saatimiz var ve onlara ihtiyaç duyacak kadar yorgunum. Bornozumu bırakıp yatağa tırmanıyorum. Kısa bir tereddüitten sonra Herkül beni takip ediyor. Hades yatağın ayak ucunda duruyor ve uzun bir süre bize bakıyor, o karanlık gözlerde sahiplenme ve özlem gibi bir şey var. "Benim."

Titriyorum ve kırılganlığımı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Anladığım kadarıyla bize katılmayacaksın?"

"Henüz değil." Bakışları yumuşar. "Uyu, aşkım. Siz ikiniz bunu hak ediyorsunuz."

Beni çok memnun ettiniz."

Tartışmanın bir anlamı yok. Hem nefesimi hem de zamanımı boşa harcayacağım. Sonunda kendimi Herkül'ün göğsüne yaslıyorum ve kollarını bana doladığında ona doğru gevşiyorum. Adam bir cehennem gibi, buraya gelirken tenimin altına işleyen soğuğu kovuyor. Hades'in yatağında her zaman iyi uyurum, benimle aynı yatakta olmasa bile varlığıyla çevriliyimdir. Bu sefer, Herkül'le birlikte

Beni tutarken, bu iki kat daha doğru. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi ona .

Belki de haklıdırlar ve bu yeni bir şeyin başlangıcıdır. Özel bir şeyin.

Belki de bu gerçekten yüzümüze patlamaz. Belki de.

CHAPTER 25

Hades

Evimde otururken suçluluk duygusuna benzer bir şey beni rahatsız ediyor.

ve bilgisayarımı açtım. Hercules ve Meg'i yatağında bırakmak beklediğimden daha zor oldu. Tıpkı tahmin ettiğim gibi oraya sığıldılar. *Biz* uyduk. Bu bilgi hâlâ tuhaf bir şekilde içime oturuyor. Herkül kendini özgürce ve çekinmeden verebilir ama ben öyle bir adam değilim. Meg'imın ona çok değer verdiğini biliyorum. Belki kendine inat, ama yine de orada.

Benim duygularım biraz daha karmaşık.

Bu gece erken saatlerde kaydedilen videoyu getirmek için tıklıyorum. Üçümüz devlet dairemdeyiz, Hercules kısıkaçlarla ve penis halkasıyla bağlanmış, metal zincir her hareketinde parlıyor. Sikim ağzındaydı. Meg arkasında, kıcını beceriyor. Video yüksek kalitede ve kimliğimiz konusunda hiçbir şüphe yok, tıpkı Herkül'ün gözden düşüşünde mutlu ve istekli bir katılımcı olduğu konusunda hiçbir şüphe olmadığı gibi.

Videoyu istediğim mesajı veren otuz saniyelik bir klip boyutuna indirmek birkaç dakikamı alıyor. E-postaya ekliyorum ve tereddüt ediyorum. Herkül bunun için izin vermişti. Babasına acı çektirmek istiyor ve bunu sağlamak için şamar oğlanını oynamaya razı. Meg ve benim kendi itibarımız var ve bu video geniş çapta paylaşılsa bile onlara zarar verecek hiçbir şey yapmayacak. Paylaşılacağından da şüpheliyim. Mesele bu değil. Bu sadece Zeus'a verdiğim mesajı pekiştirmek için.

Oğlun bana ait.

Öyle ama hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde. Herkül'e karışmak, onun kendisini benim her şeyden çok değer verdiğim tek ilişkiye bağlamasına izin vermek... Ben sadece bunun geçici olmasını istemiştim. Meg ve beni tekrar araya gelene kadar birbirimize bağlayacak bir çözüm. Onun uzun vadede işe yarayabilecek bir şekilde uyum sağlamasını hiç beklemiyordum. Böyle olduğu için üzgün olduğumu söyleyemem. Çünkü uyum *sağladı*. Keskin taraflarımızı yumuşatıyor ve bizi bir birim olarak daha güçlü kılıyor.

Ve onu önemsiyorum.

Belki de bu garip tereddüdün nedeni budur. Benim olanı korurum, etkim altına girme nedeni ne olursa olsun. İçgüdülerimin hareketlerime karşı savaşağını tahmin etmeliydim. Herkül neye attığını biliyor. Bilmeseyse bile, artık geri dönüş yok. Çok ileri gittim, çok yaklaştım. Terazinin tam dengesi değil ama yeterince yakın. On beş yıl önce, Herkül'ü en başında öldürür ve bu işi bitirirdim. Nihai sonuçtan ne kadar keyif alırsam alayım, daha iyiye doğru değiştiğimden emin değilim.

Zihnim rotasını değiştiremeden bedenim hareket ediyor. E-postayı göndermek için tıklıyorum. Dikkatli nefes verişim, yaptığım şey hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Suçluluk duygusuna ihtiyacım yok. İki sevgilimin yaptığı gibi kendime eziyet etmiyorum. Olan oldu ve bu iş bitti.

En azından şimdilik.

Telefonum çaldı. Daha cevap vermeden kim olduğunu biliyorum. "Evet?" Beni fazla bekletmiyor. "Bırakın onu."

Memnuniyet içimde kıvrılıyor, ses tonundaki ten- siona mükemmel bir karşıtlık oluşturuyor. Gülümsüyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Yapacağımı sanmıyorum. Benim tarafımdan tuzağa düşürülmekten çok hoşlanıyor."

"Bu videoda sikini soktuğun benim oğlumun boğazı." Duraklıyor ve tekrar konuştuğunda sözlerine sahte bir sakinlik karışıyor. "O iyi bir çocuk, Hades."

"Evet, o çok iyi bir çocuk."

İma karşısında homurdanıyor. "Benimle bir sorunun varsa, üzerime gel."

Gülebilirim. Dürtüyü paketleyip bir kenara koydum. "Sen daha iyi bilirsin. Göze göz. Oğlumu öldürdüğün gibi onu da öldürmeyeceğim için minnettar olmalısın."

"Senin yatağında olacağına öldürülsün daha iyi." Her kelimedede sesi daha da yükseliyor. "Buna katlanmayacağım, Hades. Onu bana geri vermek için on iki saatin var yoksa bedelini ödersin."

"Ben zaten bedelini fazlasıyla ödedim, eski dostum." Telefonu kapattım.

Beklenen sevinç asla gelmiyor. Onun yerine Zeus'un sözleri aklıma geliyor. *Bedelini ödeyeceksin*. Bir tehdit ve ben bunu görmezden kadar aptal değilim. Herkül'ü ona geri vermeye de meyilli değilim. Adam seçimini yaptı, iyi ya da kötü, ve şimdi hepimiz bununla yaşayacağız. O bizi seçti, ailesini değil, Olympus'u değil.

Bu yola çıktığımda istediğim şey tam olarak buydu. Zeus benim için gelecek kadar öfkeleni.

Yine de... Güvenliği halkımıza yönelik olası bir tehditten haberdar etmek ihtiyatlı olabilir. Allecto'ya hızlı bir mesaj gönderiyorum. O tüm önlemlerin alındığından emin olacaktır. Son aylarda birkaç yanlış adım oldu, ancak bunların hiçbirisi orada olmaması gereken insanların binaya girmesine izin vermekle ilgili değildi. Birkaç misafir misafirperverliğimi suiistimal etti ama bu tamamen farklı bir sorun. Biz gökdelen şeklinde bir kaleyiz. Zeus burada bize dokunamaz.

Masamdan geriye doğru itiyorum, yaşlı kemiklerimde gergin bir enerji zonkluyor. Daha iyi bilsem bile, yolun bir yerinde bir hata yaptığım hissinden kurtulamıyorum. Belki de ne kadar geçici olursa olsun bu son intikama sırtımı dönmeliydim. En yakın kitaplığa yürüyorum ve *Ezop Masalları'nın* eski bir kopyasını çıkarıyorum. Yıpranmış ve eskimiş ve onu ellerimde tutmak bunca zaman sonra bile göğsüme donuk bir ağrı getiriyor. Başka bir hayatı hatırlatıyor. Kapağını açıyorum ve işte oradalar. Kayıplarım.

Arkamda onu duyuyorum, ayak sesleri benimkiler kadar tanıdık. "Bu kitabı her gece oğluma okurdum. Anlamak için çok küçüktü ama bu onu sakinleştirirdi."

Meg durur. "Bana onlardan hiç bahsetmedin." Suçlamayı sesinden tam olarak uzak tutamıyor.

"Onlar hakkında konuşmak hâlâ acı veriyor. Unutmaya zorlamak daha kolay."

Bir adım daha atıyor ve masanın etrafından dolaşarak omzumda duruyor. "Ama onları gerçekten unutmadın, Hades. İntikam için bu planı yaptıysan unutmamışsındır."

Haksız değil. "İkimizi de acıdan kurtarmak istediğime inanabiliyor musun?"

"Evet, ama bu onu doğru yapmaz." Kollarını kendi etrafında sarıyor. "Bunun zamanının çoktan geçtiğini düşünmüyor musun?"

Hafıza şeridindeki bu acı dolu yürüyüşe onu da dahil etmek için yer değiştiriyorum. Meg kolunu benimkine bastırana kadar hareket ediyor. Kitabı eğiyorum. "Bu onlara ait elimdeki birkaç fotoğraftan biri. Diğerleri kayboldu." Bu kaybın yasını uzun süre tuttum ama belki de en iyisi bu. Hayaletlerinin dinlenmesine, anılarının solmasına izin vermek daha iyi. Acı vermeyi kesmiyor ama zihnimin arkasında sürekli bir uğultu da yok.

"Alabilir miyim?"

Fotoğrafı ona uzattım. O fotoğrafı incelerken ben de onun yüzünü inceliyorum. O ne görüyor? Kucağında bir erkek bebek olan sarışın genç ve güzel bir kadın. Beyaz giymişler, bu da her şeyin gerçeküstü na- türünü daha da artırıyor. Meg sonunda bana bakıyor, mavi gözleri parlıyor. "Çok güzeller."

"Evet, öyleydiler."

Resmi dikkatlice geri uzatıyor ve ben de kitabın içine yerleştiriyorum. Meg belli ki bir şeylere hazırlanıyor, bu yüzden kitabı rafa geri koyuyorum ve ona sesini bulması için bir an veriyorum. Bu uzun zaman önce yapmamız gereken bir konuşmaydı ve bunu geciktiren tek şey benim eski yaraları açmaya olan isteksizliğimdi. Bir hataydı. Bunu şimdi anlıyorum.

Sonunda iç geçirdi. "Bana çocuk istemediğini söylemiştin." "İstemiyorum."

"Hades, bana bak."

Yüzümü ona dönüyorum. Meg, Herkül'ün yatak odasından benimkine gelirken giydiği bornozun aynısını giymişti. Başka zaman olsa bunu açık bir davet olarak kabul ederdim. Ama bu sabah değil.

O haklı. Bu konu tüm dikkatimi hak ediyor. O benim tüm dikkatimi hak ediyor. İçgüdülerim bu konuyu değiştirmemi, bu eski acıdan kaçınmamı istiyor. Görmezden geliyorum. "Gençken yenilmez olduğumu düşünürdüm. Amber'la fırtınalı bir romantizmle evlendim çünkü bu dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu ve o birkaç gün içinde hamile kaldı.

aylar." Ellerimi kaldırıyorum ama ona dokunmadan bırakıyorum. "Zeus onları öldürmeden önce farklı bir adamdım. Farklı şeyler istiyordum. Ölümünün beni soktuğu çukurdan sürünerek çıktığımda, aynı hatayı tekrarlamayacağıma dair kendime söz verdim. Bana bağımlı masumlar olmayacaktı. Özellikle de çocuklar." Sonunda onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da gözlerinde hırpalanmış kalbiyle bana bakıyor. "Yalan söylemedim Meg. Böyle hissetmemin nedenlerini sakladım ama yalan söylemedim."

"Bana söylemeliydin," diye fısıldıyor.

"Şimdi anlıyorum." Yanlış adımlar atmaya alışık değilim. Bu ölçekte değil. "Özür dilerim aşkım. Hâlâ zaman zaman acı veriyor ve bu acıdan kaçınmaya çalışırken sana vereceği zararı düşünmedim."

Masama yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hades... planın berbat. Oğluna sahip olduğunu bilmek Zeus'u kızdıracak ama sen ve Herkül'ün söylediklerine bakılırsa, misilleme yapmayacağını düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Ben ."

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, bunu tekrar yapmayacağız. Eğer dün gece söylediklerinde ciddiysen, o zaman beni ve Herkül'ü plana dahil edeceksin ve bunu tartışacağız. Oyun oynarken ayaklarının dibinde itaatkâr rolü yapabiliriz ama bu iş bizi korumaya çalışamayacağın kadar ciddi. Biz seçimimizi yaptık. İyi ya da kötü, bu işte seninleyiz."

Tartışmanın bir anlamı yok. Aldığım önlemlere karşı aktif olarak mücadele ederlerse onları etkili bir şekilde koruyamam. Benimle birlikte çalışmalarını sağlamanın tek yolu onları da konuşmaya dahil etmektir. Onları ne kadar korumak istesem de. Sonunda başımı salladım. "Bu öğleden sonra kulüp açılmadan önce Allecto ile bir toplantı ayarlayıp her şeyi gözden geçireceğim."

"Teşekkür ."

Ben iç çekmeden önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. "Her şeyi berbat ettim."

"İkimizin de var." Masadan kalkıyor ve kollarıma atılıyor. "Sadece biraz rota düzeltmeye ihtiyacımız var." Meg hafif bir kahkaha attı. "*Çok fazla* rota düzeltme."

Yatağımda bıraktığımız adamı düşünüyorum ve dudaklarımı çeken alaycı gülümsemeye engel olamıyorum. "Her nasılsa, Herkül'ün tek eliyle

bizi zorbalıkla yola geri döndürdü."

"Sanırım haklısın." Bana gülümsüyor. Bir yıl öncesine kıyasla çok daha belirsiz bir gülümseme bu ve kaybettiğim zamanın yasını tutuyorum. Bazı şeyleri hafife gerektiğini herkesten iyi biliyorum ama bu kadınla tam da bunu yaptım.

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Seni hak etmiyorum."

"Sanırım ikimiz de birbirini hak eden iki insan varsa, bunların biz olduğumuz konusunda hemfikiriz." Başını çeviriyor ve bileğimi öpüyor. "Beni bir daha dışlama. Buna dayanamam."

"Yapmayacağım." Muhtemelen vermemem gereken bir söz, ama yanlış bir kelime aramızdaki bu kırılğan dengeyi milyonlarca parçaya ayırabilir. Bunu isteyerek bozmayacağım. Onu kaybetme düşüncesi... "Sen ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeysin, aşkım. Her yönden bir ortak. Her yönden eşit. Benim kötü özelliklerimden çekinmiyorsun. Hatta onlardan zevk aldığın bile söylenebilir."

"Yapıyorum. Bazen kendime rağmen, ama yapıyorum." Dokunuşuma doğru eğiliyor. "Şimdi ne olacak?"

Soru buydu, değil mi? "Zeus'un yeniden nasıl davranacağını görmek için bekleyeceğiz. Sonra oradan ayarlarız."

Meg gülümsüyor ama gözlerinde hâlâ hüznün var. "Hades, bu korkunç bir plan."

"Yeraltı Dünyası'nın savunmasını geçemez. Tüm zamanımı buranın bir kale olmasını sağlamak için harcadım."

"Evet ama bir kale bile her ihtiyacımızı karşılayamaz. Eninde sonunda buradan ayrılmak . Burada kapana kısılmak onun kazanmasına izin vermek demektir."

O haklı. "Sadece uygun kaldıracı ihtiyacım var."

"Bunu sen çöz." Elimi tuttu. "Bu arada, yatağa geri dön."

CHAPTER 26

Hercules

Uyandığımda, Meg ve

Hades'in çıplak bedenleri. Uzun bir süre orada yatıp yakınlıklarını içime çekiyorum. Vücudum sikişmekten dolayı hafifçe ağrıyor ama rahatsız edici bir şekilde değil. Hissettiklerimin geri kalanının içime işlemesi daha uzun sürüyor. Ben... mutluyum. Memnunum. Geleceğin stresi hâlâ devam ediyor ama hayatımın büyük bölümünde olduğu kadar bunaltıcı değil. Sonunda olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Meg geriniyor, kıcı benim görmezden gelmeye çalıştığım ağrıyan sikime sürtünüyor. "Bu amuda kalkış sadece benim için mi?"

"Mmm." Onu daha yakına çekiyorum ve göğüslerini avuçluyorum. Daha uzun süre uyumalarına izin vermeyi, belki de gün başlamadan önce biraz dışarı çıkıp spor salonuna gitmeyi planlıyordum. Bu, zamanımı geçirmek için çok daha iyi bir yol. "Günaydın."

"Gerçekten günaydın."

Bir elimi karnından aşağı kaydırıp amını avuçluyorum. Bu kadına her dokunduğumda kendimi çok iyi hissediyorum. Eve dönmek gibi, eğer ev kaçınılması gereken bir şey değil de arzulanan bir şey olsaydı. Ona boş boş dokunuyorum, bana doğru bastırıp yaklaştırmaya çalışıncaya kadar onunla alay ediyorum. Bacağını yukarı ve kalçamın üzerine kaldırıyorum, onu tamamen açıyorum ve sikimi girişinde çentikliyorum. İçine kayarken hiç acele etmiyorum. Sanki bir rüyadan diğerine geçmişiz gibi hissettiren bir sevişme. Yavaş. Telaşsız. Decadent. , hırıltılı bir nefesle ve benim fısıltılı

dilindeki isim. Onu uçurumun kenarına kadar takip ederken yüzümü saçlarına g m yorum ve kendimi düpedüz ruhani hissettiren bir şekilde onun içine bo alt yorum.

Hades'in kal alar mdaki elleri beni ondan çıkarıp sırtüstü yatır yor. Kal alar m n arasına giriyor ve ya lanm   siki t pk  benim Meg'e soktu um gibi yavaş ve istikrarlı bir şekilde k  ma giriyor. Al ılabilece im bir şekilde rahatlam   ve uykulu görünüyordu. Son birkaç santimi de içime soktu ve Meg'e baktı. Söze d k lmemi  bir anlaşmayla bize doğru yaklaşıyor ve onu öpüyor. Kendimi ona tekrar dokunmaktan alıkoyam yorum. Denemeye bile zahmet etmiyorum. K  k bir nefesle geri çekiliyor ve Hades bana onaylayan bir bakış atıyor. "Elini s r, a kım.  ikimiz de tek bir orgazmla tatmin olamayacak kadar a   zl  olduğunu biliyoruz."

Parmaklarıma karşı ıslak ve kaygan.  ikli orgazmlar m zın kanıt ,    parma ımı içine sokmam  ve avucumu klitorisine bastırmam  kolayla tır yor. "Onu duydun."

Sallanmaya ba larken beni öpüyor, t pk  Hades'in ona söylediği gibi elimi beceriyor.   te o zaman Hades hareket etmeye ba lıyor. Meg'in vuru larını neredeyse mükemmel bir şekilde taklit ettiğini fark etmem nefes nefese birkaç dakikam  alıyor. Uzun yavaş kaymalar. Sonra Meg geri çekiliyor ve Hades orada, a z  benimkinin üzerinde. Onun kadar yumuşak değil ve aralarındaki farkın tadını  ıkar yorum.

Daha önce beni bunaltm  lard . Bu sefer öyle hissetmiyorum. Değer verdiğim bu iki insanın arasında kendimi son derece değerli hissediyorum. Sanki dün gece d nd   m z yeni k  enin gerçekten bir anlam  varm   ve gelecekte birçok kez böyle uyanabilirmi  z gibi. Bunu her şeyden çok istiyorum.

Meg, Hades ve benim aramdan sikime uzanıyor ve sırtımı e diren sert bir vuruş yapıyor. Hades yarım saniyeli ine arkasına yaslan yor ve sonra soğuk ıslaklık elini ve sikimi kaplıyor ve hızını art r yor. O beni sikerken o da beni sikiyor ve Tanrım, bu ikisinden daha mükemmel bir çift olabilir mi? Bilmiyorum. D  unemiyorum, nefes alamıyorum, Meg elimin üzerinde parçalanırken bile orada yatmaktan ve bana verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyorum. Dayanmaya  alı ıyorum. Tutunuyorum. Ama bu çok iyi. Karnımı ve g  s m  kaplayan bir  ı lılıkla bo alıyorum. Hades sarsılıyor ve usulca küfrediyor.

karnıma ve göğsüme de geldi. Dağınıklığa bakıyorum ve kahretsin, bu gerçek. Belki de karışmamızdan bu kadar tahrik olmamalıydım ama oluyorum ve üzgün değilim.

Meg yuvarlanıyor ve tüm vücudunu geriyor. Yatağın ucuna ulaşmaya yaklaşamıyor bile. "Duş zamanı."

Hades çok erken biten yıkıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor. "zamanı, küçük Herkül. Önümüzde uzun bir gün var."

Hades'in devasa banyosunda duş almak çok tuhaf bir şekilde evcil hissettiriyor. Altı kişiye yetecek kadar duş başlığı var ama suyun altında birlikte oyalanıyoruz. Hades Meg'in saçlarını daha önce defalarca yıkamış birinin rahatlığıyla yıkıyor ve ben de onun zarif ellerinin Meg'in koyu renk buklelerini okşamasını izlerken büyüleniyorum. Sonra bana da aynı muameleyi yapıyor, Meg vücudumu sabunlarken o da şakaklarımdaki ve boynumdaki gerginliği hafifletiyor. Tamamen önemsendiğimi hissediyorum. İstedğim buydu ama kenarlarının altında bu beklenmedik yumuşaklıkla birlikte geleceğini hiç düşünmemiştim. Göğsümdeki sıcaklığın çiçek açmasına neden olan gerçek bir şefkat.

Duştan çıkıp kurulandığımızda, aptal gibi sırtıyordum.

Meg saçlarını tarıyor ve aynada bana gülümsüyor. "Bak, Hades. Küçük Herkül'ümüzü mutlu bir adam yaptık."

"Fazla sürmedi," diye mırıldanıyor ve banyonun diğer ucundaki dolaba girerek gözden kayboluyor. Onu takip etmek çok cazip geliyor ama Hades'in beni eklediği gibi birini de kendi himayesine almaktan rahatsız olduğunu hissediyorum. Bunun olmasını istememişti ve bana karşı hissettiklerini tam olarak kabullenene kadar onu beklemeye hazırım. Ne de olsa dünya kadar zamanım var. Hades'le pazarlık yaptığımda, bu sonuca asla karşı çıkmadım. kadar doğru geliyor ki, sorgulamıyorum. Daha önce, o acı ve öfke anında ona sonsuza dek verdim. Şimdi, onu seçiyorum. *Onları* seçiyorum.

Zıplayıp tezgâha oturuyorum ve Meg'in hazırlanışını izliyorum. Mekânda kolayca hareket ediyor, ama bu mantıklı. Çalışan katında kendi odası olsa bile, burada Hades'le çok zaman geçiriyor olmalı.

Saçlarını kurutuyor, sonra geriye doğru kıvrıyor ve makyajına başlıyor. Zaten doğal olan güzelliğini keskinleştirmek için çeşitli ürünler kullanmasını ve onunla ilişkilendirmeye başladığım cesur kırmızı rujuyla bitirmesini hayranlıkla izliyorum. Aynadan bana bakıyor. "Bana makyajsız daha güzel göründüğümü mü söyleyeceksin?"

"Senden her yönden hoşlanıyorum Meg." Omuz silkiyorum. "Makyajlı ya da makyajsız olman benim için fark etmez."

"Akıllı çocuk." Hades kapıdan geri döner. Yine siyah üzerine siyah bir takım elbise giymişti. Bana anlamlı bir bakış attı. "Kıyafetlerinin bir kısmını buraya getirteceğim, böylece ileride koridorlarda havluyla dolaşmazsın."

Anlaşmamızın kalıcılığının bir başka göstergesi. Hayır, anlaşma değil. Bu lanet olası bir ilişki. Sırıtiyorum. "Ben de bana hava atmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Güven bana, küçük Herkül, bunu ve daha fazlasını bu gece halka açık oyun odasının zemininde yapacağım."

Tüm eğlencem kayboluyor, yerini saf sıcaklık alıyor. "Bu gece mi?" Yeraltı Dünyası'nda uzun süredir çalışmıyor olabilirim ama Hades'in ne kadar nadiren insan içine çıktığını ve çıktığında da ne kadar büyük bir olay olduğunu duymuştum. Bunun ne olması gerektiğini bilsem de - babama bir şey kanıtlamaya çalışıyor- beklenti beni sararken nefesimi tam olarak tutamıyorum. Ayrıca herkes için beni kendi malı olarak görüyor. Alenen birlikte olduğu tek kişi Meg.

"Evet." Durup Meg'in şakağına bir öpücük konduruyor ve sonra bana doğru yürüyüp aynısını yapıyor. "Siz ikiniz uslu durun. Bir saat içinde Allecto ile buluşmamız var. Dikkatinizi dağıtacak vaktiniz yok." Ve sonra gitti, sessizce banyodan çıkıp yatak odasına doğru yürüdü. Kapının kapandığını duyana kadar nefes almadım.

"Neden Allecto ile buluşuyoruz?"

Meg dolaba yöneliyor, ben de tezgahdan atlayıp onu takip ediyorum. Dolap ağzına kadar siyah giysilerle dolu, ama erkek giysisi gibi görünse de Meg'e ait olduğu belli olan bir bölüm var. Bir çift gri pantolon ve solgun karnını ve göğüslerinin kıvrımlarını belli eden beyaz askılı bir yeleği çabucak giyiyor. Topuklu ayakkabılar kıyafetini tamamlıyor ve onu omzumun üzerinden geçiriyor.

Sonunda bana baktı. "Hades dün gece babanla alay etti. Zeus'un misilleme yapması mümkün."

Dün gece babamla alay etti. Sözcükleri ayırıyorum ve kalmadığı yerin altına iniyorum. "Zeus'la güç oyunları oynamak için yatağımızı terk etti."

"Evet." Süsleme zahmetine girmiyor ama Meg lafı dolandıran biri değil. "Halkının güvende kalmasını sağlamak için güvenliği artırıyor. Allecto zaten en iyisi ama varlığından haberdar olmadığı bir düşmana karşı koyamaz."

Gerçekliğin, yarattığımız bu küçük cenneti istila etmek için fazla beklemeyeceğini bilmeliydim. Tıpkı onu içeri davet edenin Hades olacağını bilmem gerektiği gibi. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Zeus'un nasıl tepki vereceği, Hades'in onu kıskırtmak için ne yaptığına ve bunun ne kadar aleni olduğuna bağlı." Gölgede ve kapalı kapılar ardında yaptığı her şeye rağmen babamın çoğunlukla sağlam bir itibarı var. Leda'nın neredeyse hiç tanınmaması ve Zeus'un önemli bir güce sahip olmasının yanı sıra, teraziyi Leda aleyhine çeviren şeylerden biri de bu. Zeus kamusal kişiliğini korumak için savaşacaktır.

"Bu konuda konuşamam." Önümde durdu ve ellerini göğsümde gezdirdi. "Umarım dün gece söylediklerinde ciddiydin, çünkü artık geri dönüş yok." Tereddüt eder. "Ama eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım."

Meg çenemi yakalıyor, tırnakları derimi kazıyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, seni dışarı çıkarırım."

Şok beni yere serdi. "Ne?"

"Olimpos olmayacak, Carver City de olmayacak ama bu konuda aptallık yapmadığın sürece ortadan kaybolmana yetecek kadar para ayırdım. Sözü söyle ve senin olsun."

Teklif ettiği şey... Kıpırdamadan duruyorum. Bu teklifi kabul etme ihtimalim ne kadar düşük olursa olsun, bu teklifi geri çevirmeyeceğim. Eğer Meg'i tanıyorsam, ki bu noktada onu doğuştan anladığımı hissediyorum, o zaman benim için hediye paketi yaptığı bu yuva yumurtası kendisi için sakladığı bir şey. Tarihin asla tekerrür etmemesini sağlamak için bir çıkış kapısı, bir çıkış yolu var. "Dün gece söylediklerimde ciddiydim." Ellerini tutuyorum. "Senin için tamamen yokum."

"Beni çok az tanıyorsun." Bu sözleri söylerken bile kalbi gözlerindeydi. O da beni önemsiyor. Tanıştığımızdan beri yaptığı şeylerin çoğunu yapmazdı, ihtiyacım olursa gitmem için bana her şeyi teklif etmekle sonuçlandı.

"Yeterince biliyorum." Yavaşça eğildim ve çenemi tutmaya devam etse de buna izin verdi. Kırmızı rujuna dikkat ederek onu dikkatlice . "Bana bunu teklif ettiğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım yok ama senin için neyi temsil ettiğini ve onu kaybetmenin nelere mal olacağını biliyorum."

Parmakları titriyor, sadece birazcık. "Gerçek olman mümkün değil."

"Öyleyim." Elini kendi elimle kapatıyorum. "Ben gerçeğim. Buradayım." Bir duraklama. "Ben seninim."

Dudakları sonunda isteksiz bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, gerçekten, öylesin." Elini bırakıyor ve başını sallıyor. "Bunun yeni ve harika bir şeyin başlangıcı mı yoksa sonun başlangıcı mı olduğunu bilmiyorum. Ama görünüşe göre bu yolculuğu sonuna kadar götüreceğiz."

"Her şey yoluna girecek, Meg." Ona vermemem gereken bir güvence ama buna rağmen elimden bir şey gelmiyor. Onun üzgün ve stresli olmasını istemiyorum. Buna sebep olmak istemediğimden de eminim. "Bunu birlikte çözeceğiz."

"Sanırım öyle olacak." Bana eleştirel bir gözle bakıyor, dün gece bu odaya gelirken giydiğim salon pantolonuna takılıyor. "Yola koyulsak iyi olur yoksa Allecto'yla buluşmayı kaçıracağız ve sonra Hades gülünç derecede rahatsız edici bir ceza düşünecek." Bana doğru eğildi. "Ama zamanımız olsaydı, şu anda aletini emiyor olurum ve Hades'in dev aynasının önünde beni becermene izin verirdim."

Omzunun üzerinden söz konusu aynaya bakıyorum. Yerden tavana kadar uzanıyor ve olması gerekenden daha geniş. Özel yapım olması gereken ağır bir çerçeve onu çevreliyor. Üzerinde çalışabileceğim o kadar alan varken, her darbede sikimin Meg'in içine kayışını izleyebilecek, yüz ifadesindeki her zevk dalgasını görebilecektim. Sertçe yutkunuyorum ve fiziksel tepkimi kontrol altına almaya çalışıyorum ama sikim beni dinlemiyor.

Meg kısık bir kahkaha atıyor ve pantolonumun üzerinden beni bir kez okşuyor. "Mmmm. Ağzımı sulandırıyor."

Gözlerimi alaycı bir bakışla kısıyorum. "Başımı belaya sokmaya çalışıyorsun."

"Belki." Hiç pişmanlık duymuyor, hınzır sırıtışı yüzünü . "Ne diyebilirim ki? İlham biraz sadist bir çizgim var ve sen, sevgili Herkül, beni çok etkiliyorsun."

CHAPTER 27

M

Güvenlik toplantısı beklediğim gibi geçti.

örneğin

için. Allecto, geçmemiz gereken ekstra protokolleri şu adreste detaylandırıyor

Binayı terk etme emri ve dış cepheye yerleştirdiği yeni kameralar. Yeraltı Dünyası'nda muhtemelen ihtiyacımız olandan daha fazla kameramız var ve onun titizliğini takdir ediyorum, ancak bunun yeterli olmayacağını hissetmekten kendimi alamıyorum. Sonsuza kadar bu camdan kalede yaşayamayız. Bina ince bir kuşatmaya dayanacak kadar güçlü olabilir, ancak oyunda daha fazla faktör var. Birincisi, müşterilerimiz. Eğer bir sebepten dolayı operasyonlarımızı durdurmak zorunda kalırsak.

Bunu düşünmenin faydası yok.

Gökyüzü başımıza yıkılmakla tehdit ederken bile, Herkül ve Hades'in arasında otururken göğsümdeki kabarcık hissine engel olamıyorum. Benim adamlarım. Anlamaya bile cesaret edemediğim bir şekilde *benim*. Herkül'e bir çıkış yolu önerdiğimde her kelimesinde ciddiydim. Onu kapıdan çıkaracak ve bizden kaçarken Hades'in yoluna çıkacaktım. Bunu yapmak kalbimi kırabilir ama onun şartlar yüzünden burada kapana kısılmasını istemiyorum. Hades'in aksine, bunu gözleri açık bir şekilde seçmesini istiyorum.

Allecto bize bilgi vermeyi bitirdiğinde, dağılıyoruz. Hades ofisine, Herkül oyalanmaya gitti. Spor salonuna ya da belki birkaç saat daha uyuyacağından şüpheleniyorum. Onu takip etmek cazip geliyor ama yapmam gereken bir iş var. Bu yüzden iç çekmiyorum bile.

Allecto birkaç dakika sonra ofisine girip kapıyı kapattığında.

Günlük kıyafetlerini giymiş: yırtık kot pantolon, siyah ipek gömlek ve muhtemelen çelik burunlu botlar. Uzun saç örgüleri tepeden düğümlenmiş ve ruju benimki kadar kırmızı. Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bana doğruyu söyle. Ne kadar kötü?"

"Kötü." Lafı dolandırmaya gerek yok. Hades tehlikeyi küçümseyebilir ya da küçümsemeyebilir ama ben küçümsemeye niyetli değilim. "Olimpos'u fiilen yöneten adamla sidik yarışında."

Allecto usulca küfreder. "Bu adamın kişisel güvenliği olacak."

"Muhtemelen. Ön plana çıkardığı türden bir nüfuzla, bu en-Büyük ihtimalle kendi milislerine eşdeğer bir gücü var. Geniş bir kadro, güvenlik için çalışan çok sayıda insan." Normal dünyada güvenlik detayları askerler gibi kullanılmaz ama bizimki gerçek dünya değil. Hiçbir şeyi hafife alamayız. Örneğin Allecto güvenliği yönetiyor olabilir, ama aynı zamanda durum gerektirdiğinde gölgelerde çalışmaya uygun çok sayıda çirkin yeteneğe de sahip.

Başını sallıyor. "Tamam. Ben biraz daha uzakta ikinci bir çember kuracağım. Bizim için gelirlerse, kapımıza dayanmadan önce en azından biraz haberimiz olur."

Öne doğru eğildim. "Bunu yapabilir misin? İnsanlar kamera koyduğunu fark etmez mi?"

Sırıttı. "Güzelsin ama o kadar da zeki değilsin."

"Evet, evet, sen her yönden üstünsün." salladım. "Şimdi bana nasıl çalıştığını anlat."

"Tis'e işletmelerin kamera sistemine girmesini söyleyeceğim. videoyu depolamak için tesis dışı bir ağa bağlı, bu yüzden sinyallerini kullandığımızı fark etmeyeceklerdir bile. Çemberin büyük bir kısmını kapsayacak kadar çok kamera var."

Arkama yaslanıyorum ve ona kendi gülümsememi veriyorum. "Çok güzelsin ve Akıllıca. Çok etkileyici."

"Evet, evet." Gülüyor ama hemen ayılıyor. "Şimdi onun üzerinde çalışmasını sağlayacağım. Bundan hoşlanmadım."

Keşke ona ilham verici sözler söyleyebilseydim ama Allecto ve ben, konuşmalarımız ne kadar dikenli olursa olsun birbirimize yalan söylemeyiz.

olur. "Ben de sevmiyorum."

Bana uzun uzun baktı. "Aptalca bir şey yapmadığınız sürece sizi güvende tutacağım."

"Aptalca bir şey mi yaptın?" Elimi göğsüme bastırıyorum. "Ben mi?"

"Evet, sen." Başını sallıyor. "Bana haber vermeden binayı terk etme Meg. Ciddiyim."

"Evet, hanımefendi."

"Kaltak." Sevgiyle söylüyor. "İkincil kamera çemberini kurduktan sonra sana göstereceğim." Arkasından kapatma zahmetine girmeden kapımdan çıkıp gidiyor.

İçimi çekiyorum. Lanet kadın her zaman son sözü söylemek zorunda ve çoğu zaman bunu takdir etsem de, kapıyı kapatmak için ayağa kalktığımda hala hırlamak istiyorum. Tink ofisime girdiğinde hâlâ bir adım uzaktaydım. Kısa kesiyorum. Bok gibi görünüyor. Dün giydiği kıyafetlerin aynısını giyiyor ve saçında... kir mi var? Hepsinden önemlisi, sol gözünün etrafındaki boşluğu karartan morluk.

O çürüğe bakıyorum. Öfke yükseliyor, hızlı ve neredeyse ezici. Biri ona *zarar vermiş*. "Kim?"

Beni yanlış anlamış gibi davranmıyor. "Önemli değil."

Yanından uzanıp kapıyı kapatıyorum ve onu ofise girmeye zorluyorum. "Otur."

"Meg-"

"Otur kışının üstüne, Tink. Bu bir öneri değil." Onu sandalyeye kadar takip ettim ve başını dikkatlice arkaya yatırdım. Çürük yeterince yeni için hâlâ çok şişecek. ". Hemen döneceğim."

"Meg-"

"Şimdi benimle tartışmanın zamanı *değil*." Ofisten çıkıp çalışanlar için stokladığımız küçük mutfaka doğru ilerliyorum. Diğer şeylerin yanı sıra, çok sayıda buz torbası olmasını sağlıyoruz. Ne zaman iş yarayacakları belli olmaz, gerçi en son ne zaman birinin gözünün morardığını hatırlamıyorum. Bu saçmalık onaylanmıyor ve Tink'in tercihlerini biliyorum. Hiçbir şekilde buna izin vermedi. Eğer *yaptıysa*, o zaman bu bir şey. Vermediyse...

Ondan gerçeği öğreneceğim. Ve sonra bununla başa çıkacağım.

Ofisimin kapısını kapatıyorum ve buz torbasını eline bastırıyorum. Yüzüne dayadıktan sonra masamın kenarına tüneyip onu inceliyorum. "Anlat bana."

"Buraya biraz izin istemek için geldim. Üçüncü dereceden ceza almak istediğim için değil."

Neşesiz bir gülümseme veriyorum. "Nasıl çalıştığımızı biliyorsun, Tink. Küstahça davranmaya çalışabilirsin ama işe yaramayacak. Bana ne olduğunu şimdi anlat ya da Hades'e gidelim ve sen ona sonra anlat. Her iki durumda da gerçek ortaya çıkar." Konuşmaya başladığında, yüz ifadesi sertleşmişti, bir elimi kaldırdım. Farklı bir taktik denemenin zamanı geldi. "Kon- traktınızın hala iki ayı var. Senin yaralanman Hades'in yaralanması demek. Buna izin vermeyeceğini biliyorsun."

Tink sandalyesine çöktü ve başını arkaya yasladı. "Sen tam bir kaltaksın."

"Bugün bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin." Kollarımı masaya dayayıp bekliyorum. Şu gururu için direniyor ve onu zorlamak topuklarını kazmasıyla sonuçlanacak. Kendini konuşmaya hazırlayana kadar sessizliğin sürmesine izin vermek daha iyi.

Tink, Tink olduğu için beni fazla bekletmiyor. İç çekiyor. "Ben bir aptalım." Araya girip ona muhtemelen tanıdığım en az aptal insan olduğunu söylemek istiyorum ama bu noktada araya girmek onu yine susturacak. Tink gözlerini kapatıyor. "Hades'le neden bu anlaşmayı yaptığımı biliyor musun?"

"Yeterince biliyorum." Hizmet karşılığında güvenlik. Onu bu kadar çaresizliğe iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama sonuçta bunun pek bir önemi yok.

"Onu terk edersem ne olacağını düşündüm bilmiyorum. Sanırım kurtulmanın ötesinde bir şey düşünmedim." Gözlerini açıyor ve daha önce hiç görmediğim kadar yeşil, ağzına kadar suçlulukla dolu görünüyorlar. "Yeni bir kız arkadaşı var ama anlaşılan benimle yaptığı hatalardan ders almış çünkü kardeşleri de var. Bu... asla durmayacak. Eğer o değilse, başka biri, sonsuza dek ve zamanın sonuna kadar."

Tink'i tanıdığım onca zaman boyunca, onu hiç bu kadar kayıtsız görmemiştim. Sempatı göstermemem biliyorum. O sanki

Ben. Bunu acıma olarak görecektir ve tamamen kapanacaktır. Kıpırdamadan duruyorum. "Demek onu dışarı çıkarmaya gittin."

"Aptalca, biliyorum. Onunla konuşursam olması gerekmediğini anlar diye düşündüm. Suratımın ortasına yumruğu indirdi." Gülüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Başka koşullar altında ondan hoşlanabilirdim."

Lanet olsun. Bu düzeltebileceğim bir şey değil. İç çekiyorum. "Ne yapabilirim ki?" "Hiçbir şey." Doğrudur ve yüzündeki buz torbasını çıkardı.

Gözünü şimdiden şişmeye başladı ve yakında tamamen kapanacaktır. Tink ayağa kalkmaya çalışıyor. "Bunu öyle ya da böyle kendim halletmek zorundayım. Ama belli sebeplerden dolayı bu gece çalışamayacağımı size bildirmem gerekiyordu." Yüzünü işaret ediyor.

"Bu konuda endişelenmeyin. Aurora'başka bir vardiya için uygun olup olmadığına bakacağım, ama olmasa bile, kulüp bir itaatkâr eksikliğinde iyi olacaktır." Öne doğru eğilip saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Git ilaçlarını al, bir duş al ve biraz dinlen. İyileşene kadar sensiz de idare ederiz." Devam etmeden önce kapıya doğru gitmesini bekliyorum. "Peki ya Tink?"

"Öyle mi?"

"Eğer bu işi kendi başınıza halletmek konusunda fikrinizi değiştirirseniz..." Yüzümde keskin bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. "Yardım eli uzatmaktan mutluluk duyarım."

Biraz solgunlaşıyor ama yine de gülümsemeyi başarıyor. "Bunu takdir ediyorum."

Öğleden sonranın geri kalanını çok fazla düşünmeyi gerektirmeyen küçük işleri tamamlayarak geçiriyorum. Bu gece, sadece açık bir savaş ilanı olduğu için değil, birçok nedenden dolayı anıtsal hissettiriyor. Hades'in dün gece Zeus'u kızdırmak için tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ama Herkül'e Carver Şehri'ndeki tüm önemli oyuncuların önünde hükmetmek, Herkül'ün babasının karşılık vereceğinden emin olduğu türden bir kamu mesajı. Hades'in her şeyi kontrol altında tuttuğunu düşündüğünü biliyorum ve haklı da olabilir ama tüm benliğimi saran dehşet duygusundan kurtulamıyorum. Kötü bir şey geliyor ve bundan kaçınmak için artık çok geç. İyi ya da kötü, bu yoldayız.

Yeraltı Dünyası açılmadan bir saat önce üzerimi değiştirmek ve kafamı toparlamak için süitime gidiyorum. Gece ne getirirse getirsin, tereddüt etmeyi ya da şüphe duymayı göze alamam. Benim tarafımdan verilecek herhangi bir tepki

insanların çıkaracağı sonuçlarla beslenir. Doğru sonuçlara varmaları önemlidir.

Uzun zamandır bu kadar gergin olmamıştım. Bundan pek hoşlanmadığımı fark ettim.

Kaybedilmiş bir dava için vazgeçmeden önce yarım protein çubuğu kemirmeyi başarıyorum. Dikkatimi dağıtmak için en sevdiğim elbiselerimden birini giyiyorum. Vücudumu ikinci bir deri gibi saran şık siyah bir kılıf. Uyluğumun ortasına kadar uzanan uzun çizmelerle eşleştiriyorum ve elbisenin ne kadar uygunsuz bir şekilde kısa olduğuna dikkat çekiyorum. Makyajımı tazeliyorum ve oyalanacak bir şey kalmıyor.

Bir içkiye ihtiyacım olduğuna karar vermeden önce telefonum çalıyor. Hades'in adını görünce midemde küçük bir kıpırtı oluyor ama cevap verirken sesimden bunu uzak tutmayı başarıyorum. "Evet?"

"Ofisime gel. Başlamadan önce seninle konuşmak istiyorum."

Bu her anlama gelebilir ama hiçbir anlama gelmez. Kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı?"

"Şimdi, Meg." Telefonu kapatır.

Nefesimin altında biraz mırıldanıyorum ama bu gerginliği biraz azaltıyor. İtaat ederken çok fazla düşünmeme gerek kalmıyor, her ne kadar işler böyle yürümese de. Birkaç dakika sonra ofisinin kapısını kapattım ve durakladım. Hades ve Herkül koltukta yan yana oturuyor, konuşurken başları birbirine yakın. Öyle görünüyorlar ki... Kalbim küt küt atıyor. Çok iyi görünüyorlar. Gençlik ışıltısı ve yıllanmış viski. Ve hepsi benim. Onlara doğru birkaç yavaş adım atarken bu düşünce bana gerçekmiş gibi gelmiyor. "Bölüyor muyum?"

Hades parmaklarını kıvrarak beni öne doğru itiyor. "Bu geceyi senin için kolaylaştıracamız, aşkım."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Fark etmeyeceğimizi mi sandın?" Her zamanki sabırlı kurt, ben ona doğru geçip elimi onun elinin içine koyarken bekliyor. Ancak o zaman vücudumu tek bir bakışla süzüyor. "Bu elbise bir hediye. Sence de öyle değil mi, küçük Herkül?"

Herkül ise bana sanki beni kaşıkla yemek istiyormuş gibi bakıyor. "Kesinlikle bir hediye."

Bunu anlamıyorum. Sahneden önce birlikte vakit geçirmemek gibi saçma bir kural yok ama beklediğim gibi davranmıyorlar. Her şeyden sonra bile reddedilmeye hazırlandığımı fark ettim. Kendimden bu kadar utanmasaydım gülebilirdim. Dudaklarımı ıslattım. "Beğenmene çok sevindim."

"Mmm." Hades arkasına yaslanıyor ve bacaklarım dizlerine çarpana kadar beni onlara bir adım daha yaklaştırıyor. "Bu gece kendini dışlanmış hissetmeni istemem, bu yüzden daha sonra seninle ilgilenene kadar bizi hatırlaman için sana küçük bir şey vereceğiz."

Zihnim dönüyor ama Herkül elini uyluğumun iç kısmında gezdirirken gerilmekten başka bir şey yapma şansım olmuyor. Beni daha geniş bir duruş almaya teşvik ediyor ve ben de şaşkınlıkla bunu yapıyorum. Herkül açılmış bacaklarımın arasından kolayca yere kayıyor. Bana mutlu bir gülümseme veriyor. "Bütün gün senin amını düşündüm."

Yıllardır edepsiz konuşmaların alıcısı ve vericisi oldum. Hiçbir şey bu basit cümlenin yaptığı gibi bacaklarımı titretmedi. Kelimeler yüzünden, evet, ama aynı zamanda temsil ettikleri şey yüzünden. Hades'e baktığımda aç bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Bu sefer maske yok. Sadece saf ihtiyaç. Boştaki eliyle Her- cules'in saçlarını tarıyor. "Onu hazırla."

Hiç tereddüt etmiyor. Elbisemi kalçalarımın etrafında toplanıncaya kadar yukarı itiyor ve sonra ağzı amımın üzerinde, bir daha asla şansı olmayacakmış gibi beni yalıyor. Kendimi inlemekten alıkoyamıyorum. Klitorisimi emerken dizlerimin bağı çözülüyor ve beni kalçalarımın yakalıyor. Beni kaldırıp döndürüyor ve baş döndürücü bir an için kendimizi yerde bulacağımızı sanıyorum ama sonra Hades orada, beni kucağına yatırıyor, sırtımı göğsüne dayıyorum.

Sikinin üstüne.

Beni gerdikçe, içimi doldurdukça inliyorum. Uyum sağlamak için yer değiştirmeye çalışıyorum, ama Herkül bana bir santim bile vermiyor, beni yerimde sabit tutmak için kalçalarımı tutuyor, yayılmış ve açık ve Hades'in horozuna dayandı. Dilinin düz kısmını klitorisimin üzerinde gezdirirken o büyük mavi gözleriyle beni izliyor. Hades elini göğüslerimin arasına bastırıyor ve beni göğsüne sabitliyor. Kapana kısılmış durumdayım, bana verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyorum ve kendimi hiç o anki kadar güvende hissetmemiştim.

Zevk dalga dalga yükseliyor, her biri beni unutulmaya daha da yaklaştırıyor. Parmaklarımı Herkül'ün saçlarına doluyor ve onlara karşı kıvranıyorum. "Bırak hareket edeyim. *Lütfen*."

Hades dişlerini boynuma dayıyor ve sonra diliyle o noktayı yatıştırıyor. "Hayır."

Dayanmaya çalışıyorum ama çok güçlüler. Bir çığlıkla boşalıyorum, şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan birinin içinde titriyorum. Hades'in göğsüne yaslanıyorum ve bir an için beni buraya çağırdıklarında bunu kastettiklerini düşünüyorum. Şimdiye kadar daha iyi bilmem gerekirdi. Herkül arkasına yaslanıyor ve beni dudaklarından yalarken bakışlarımı tutuyor. "Bu da bir başlangıç."

Beni kaldırıyor ve Hades'in sikinin üzerine oturtuyor. Yardım etmeye çalışıyorum ama yardımımın ilgilenmiyorlar. Hades'in elleri belimde. Herkül'ünkiler kalçalarımın altında. Bedenimi Hades'i sikmek için kullanıyorlar, sanki ben insan formunda bir oyuncağım, sadece onun kullanacağı bir amcığım. O kadar sıcak ki, zar zor dayanabiliyorum. Herkül kısmen ayağa kalkıyor ve küçük şortunu iterek çıkarıyor. Orgazmımın kalıcı etkisiyle aklımı kaçırmak üzereyken bile, onu çıplak görünce Hades'in etrafında kenetlenmekten kendimi alamıyorum. "Muhteşem, değil mi?" Hades mırıldanıyor.

Aramızda gerçeklerden başka bir şey yok. "Evet."

Herkül beni Hades'in göğsüne doğru itiyor ve tekrar kaldırıyor, ama bu sefer sikini içime sokuyor. Bana hızlı bir öpücük veriyor ve bir elini Hades'in omzuna koyup uzun, acımasız hamlelerle beni sikmeye başlamadan önce aldığım tek uyarı bu oluyor. Sanki beni Hades'in içine doğru sikmeye çalışıyor. Bu sırada Hades beni tutuyor ve gönüllü kurbanı oynamaktan başka bir şey yapamamamı sağlıyor.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, o günahkâr sesiyle konuşmaya başladı. "Meg'imize iyi bakmalısın, küçük Herkül. Onu öyle bir doldur ki, seni dövmemi izlerken, özlemini çektiği kişinin hatırlatıcıları kalçalarından aşağı damlasın."

Tekrar boşalıyorum ve bir an için bayılmış olmalıyım çünkü gözümü kırptığımda Herkül beni uçurumun kenarına kadar takip etmiş ve içimden çekip çıkarıyor. Hades onu tekrar kanepeye deviriyor ve beni göğsüne itiyor. Herkül kollarını bana dolayarak beni sabitliyor. "Onu ihtiyacı olduğu gibi becerin, efendim."

Hades dudaklarımdan çaresiz bir ses çıkmasına neden olacak kadar sert bir şekilde içime giriyor. Sert, kaba ve tamamen mükemmel. Herkül'ün tutturduğu ritmi yansıtıyor, beni vahşice sikmekten çekinmiyor. Ve sonra Herkül'ün ağzı benimkinin üzerinde, Hades beni başka bir orgazma doğru sürüklerken çığlıklarımı yutuyor. Bununla başa çıkamıyorum, durmasını istemiyorum, sonsuza dek onların olarak işaretlezene kadar beni becermeye devam etmelerini istiyorum. Hades sırtımın alt kısmına bastırarak beni Herkül'ün karnına doğru itiyor. Klitorisime sürtünmesi tek ihtiyacım olan şey. Orgazm olurken çığlık atıyorum. Hades'in beni uçurumun kenarına kadar takip ettiğini ve boşalmam için pompaladığını uzaktan fark ediyorum. Ve sonra orada, vücuduyla beni sarıyor, o ve Herkül beni aralarında yakın tutuyorlar.

Şu anda hissettiğim kadar sevildiğimi hiç hissetmemiştim.

CHAPTER 28

Hades
Yeraltı Dünyası'ndaki beklenti uğultusunu
hissedebiliyorum.

Ofisimden çıkmadan önce bile. Bugün erken saatlerde Tis'e bu gece bir sahneye başkanlık edeceğimi sessizce duyurması talimatını verdim. Bu her zaman Carver Şehri'nin dış sınırlarından kurtları getirir. Sadece kapımın önünü karartan insanlar bile ara sıra kırbacı elime aldığım gecelerde ortaya çıkmayı başarıyor. Ya da kırbaç. Ya da herhangi bir oyuncağımı.

Herkül bir o yana bir bu yana kayıyor. Bunu kabul ettiğinden beri ilk kez sinirlendiğini gösteriyor ve ben de bundan etkileniyorum. "Buraya gel, küçük Herkül."

Dönüyor ve hemen ayaklarımın dibine diz çöküyor. Bu kadar kısa bir süredir benim olması inanılır gibi değil ama yine de buradayız. Onunla birlikte olmak nefes almak kadar doğal geliyor. Çenesinin sert çizgisini izliyorum ve kendimi oyalanmaya bırakıyorum. "Güvenli kelimen aynı kalacak. Olympus dersin her şey durur. Seyircimizin olması bu konuda hiçbir şeyi değiştirmez."

"Tamam." Masumiyetini bir şekilde koruyan mavi gözleriyle bana bakıyor. Sarhoş edici. Hercules dudaklarını ıslatıyor. "Beni herkesin önünde becerecek misin?"

"Hayır." Yüzündeki hayal kırıklığına neden şaşırdığımı bilmiyorum ama bu beni eğlendiriyor. "Açgözlü bir , değil mi? Tıpkı bizim Meg gibi açgözlüsün, benim seni sahiplendiğim gibi beni sahiplenmek istiyorsun."

Çenesini kaldırıyor. "Beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de değil." Yine de kendini tutuyor. Doğru olmayan bir şeyler var. "Ne oldu?"

"Meg burada bizimle olmalıydı." Çenesini düşürmeye başladı ama çenesini sıkıca tutarak bakışlarımla buluşmaya devam etmesini sağladım. Herkül'ün kaşları iniyor. "Sadece sen ve ben değiliz. Üçümüzüz. Niyetinizi açıklayıp onu dahil etmemek yanlış olur."

Haksız değil ama benim bir planım var ve bu plan üçümüzü değil ikimizi gerektiriyor. "Daha saatlerce bizden izler hissedecek."

"Bu aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

Evet, sanırım öyle. İç çekiyorum. "Planlarımın daha iyi olan kısmından zaten ödün verdim. *Bu*, o listeye eklemek istediğim bir şey değil." Tereddüt ediyor ama sonunda elime karşı başını sallıyor. "Balo-Bir gün orada üçümüz olacağız."

"Söz veriyorum." Niyetim zaten bu olduğu için bunu yapmak yeterince kolay. Bu gece değil, Zeus'un kıvrınmasına ve öfkeyle dolmasına ihtiyacım olduğunda değil, ama yakında. Herkes Meg'in benim olduğunu biliyor ama onun yerine başkasının geçtiğini düşünmelerine izin veremem. Dedikodular kısa bir süre için uçabilir ama bu riske atmaya hazır olduğum bir şey.

Hercules'i geri itiyorum. "Kalabalığın önünde seni en alt seviyene kadar soyacağımı bilmek nasıl hissettiriyor?"

Yüzü kızarıyor, altın rengi yanaklarından göğsüne doğru bir pembelik yayılıyor. "Ben istiyorum."

"Güzel." Onu ayağa kaldırıyorum. "Senin için bir şeyim var." Masama doğru yürüyorum ve daha önce teslim edilen ahşap kutuyu alıyorum. Ona dönüp kutuyu açıyorum. Herkül'ün cevabı hayal edebileceğim her şeydi.

Çenesi düşer ve gözleri kocaman olur. "O benim mi?"

"Evet." Meg'in oynarken taktığı tasmanın daha erkeksi bir ikizi. Daha kalın deri, daha az elmas. Kutuyu yere bırakıp kaldırıyorum. "Diz çök."

Herkül hemen itaat eder. Bu adamı dizlerinin üzerinde görmekten hiç sıkılacağımı sanmıyorum. Fiziksel mükemmelliğinin ötesine geçen bir şekilde gerçekten çok güzel. Tasmayı boynuna geçiriyorum.

Sonra elini tutup boynunun arkasındaki tokaya bastırđı. "Bu onu çıkarır."

"Sen onu benden çıkarana kadar ben onu çıkarmayacağım."

Güç ve arzu içimde kıvrılıyor. Daha basit bir adam olsaydım, aramızdaki tek şey bu olurdu. Şehvet, aşk ve güç oyunları sadece yatak odasıyla sınırlı kalırdı. Ben o adam değilim. Hiç oldum mu bilmiyorum ama o tür bir yaşam şansım ailemin yanına gömüldü. Artık sadece dönüştüğüm kişi ve on yıllardır göğsümde yavaş yavaş yanan intikam duygusu var. Olduğumdan daha farklı nasıl olabilirim bilmiyorum.

Ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Vakit geldi." Kapıya doğru ilerliyorum ve o da arkamdan geliyor. Koridordan geçip arka kapıdan salona doğru ilerliyoruz. Kapının hemen içinde duruyorum, krallığımı en azından kısmen inceleyen bir kral gibi. Daha ilginç şeyler Allecto'nun önünde uzandığı kapının ardında olacak. Orada olmaması gereken hiç kimsenin geçmesine izin vermeyecek ama bunun bir önemi olmayacak. Dedikodular dönüyor ve bu gecenin haberlerinin şafaktan önce Zeus'un kulaklarına ulaşacağına dair her türlü niyetim var.

Tahmin ettiğim gibi, bu odada o kadar çok güç var ki, ortalığın kan gölüne dönmesini engelleyen tek şey benim hâkimiyetim. Jafar ve Jasmine bara yaslanmış, her zaman olduğu gibi birbirlerine sarılmış durumdalar. Cafer bana ters ters bakmak için duraksıyor ama konuyu zorlamaması gerektiğini biliyor, haklı bir intikam motivasyonu olsun ya da olmasın. Kulübümden men edilmek, kadının önemli bir yeniden kaynaktan mahrum bırakacak ve bu arada onu kızdıracaktı. Meg'i de onlarla birlikte görmeyi umuyordum; Yasemin'i çok seviyor ve ziyarete geldiklerinde onlara yönelme eğiliminde.

Odanın geri kalanını inceledim. Hook ve yardımcısı barın diğer tarafında. Birbirlerinden hiç ayrılmayan ama kavgalarıyla mobilyalarımın bir parçasını daha mahvedecek olurlarsa kovmakla tehdit etmek zorunda kaldığım savaşçı generaller Gaeton ve Beast. Güzel olduğu kadar dokunulmaz da olan altın kraliçe Malone. Deniz Cadısı bile burada, mücevherler içinde ve tanıdığım yırtıcı bir parıltıyla odayı izliyor.

Ama Meg yok.

Tedirginlik içime işliyor. Çoktan oyun odasına gitmiş olabilir ama oyun oynamadığı sürece orada vakit geçirmez. Burada bekliyor olmasını bekliyordum. Her- cules'in gerginliğini sırtımda hissedebiliyorum ama onun yokluğunu fark edip etmediğini ve bunu benim kadar sinir bozucu bulup bulmadığını bilemiyorum.

Bir var.

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve çenemi Herkül'e doğru sallıyorum. "Küçük bir dolambaçlı yol." Kameraları kontrol etmek Meg'i aramaktan daha kolay ve hızlı. Odaya girer girmez yeniden davranmamın bir zayıflık olarak görülebileceği umurunda değil. İçgüdülerimi geliştirmek için çok uzun zaman harcadım, şimdi onları görmezden gelemem. Meg biz içeri girdiğimizde o odada olmayı planlıyordu. Fikrini değiştirmiş olabilir ama bizden şüpheleniyor olsa bile birleşik bir cephenin değerini biliyor. O odadaki insanlara en ufak bir zayıflık gösterirsek bizi tereddüt etmeden deşerler. Gücümüz bizi koruyor, evet, ama aynı zamanda küçük alanımızdaki insanları da koruyor. Meg bana ne kadar kızarsa kızsın, sorumluluğunu kimseyi tehlikeye atmayacak kadar ciddiye alıyor.

Peki neden planlandığı gibi burada değil?

" oluyor?" Herkül sesini yükseltmiyor ama koridorda yalnız olduğumuz için buna gerek de yok.

. "Meg orada olmalıydı."

Aynen böyle, benimle omuz omuza gelene kadar hızını artırdı. "Kameraları kontrol edeceksin."

"Evet." Konu bizim sevişme tarzımız olduğunda Hercules neredeyse masum gibi parlıyor olsa , ben söylemeden de noktaları birleştirebilecek kadar zeki. Köşeyi dönüyorum ve güvenlik odasının kapısını açmadan önce kendimi toparlamam gerekiyor. İçeri dalmak onları panikletmeyecektir -ne de olsa doğrudan Allecto'ya bağlı olarak çalışıyorlar- ama kışkırtmaları için çırpınmazlarsa cevapları daha çabuk alırım. Yavaş bir nefes alıyorum ve nefes verirken kapıyı itiyorum.

Monitör sırasının arkasındaki zayıf adam ayağa fırlıyor. Minh, benim için beş yıldır çalışan Vietnamlı adam. "Efendim?" Bağırma dürtüsü beni topuklarımin üzerinde geriye sallıyor. Panik yapmam için bir neden yok. Korkmam için bir neden yok. Aşırı tepki veriyorum, eminim. Kendimi tutmayı başarıyorum.

Ses tonum yumuşak. "Meg'i bul."

"Evet, efendim." Sandalyesine geri çöküyor ve parmakları klavyenin üzerinde . Önündeki ekranlar titriyor, neredeyse benim takip edemeyeceğim kadar hızlı dönüyor. Kaşlarını çattı. "Bana bir saniye verin."

Soğuk içime işliyor. "Bir sorun mu var?"

"Onu bulamıyorum." Monitörlerden dışarı bakmıyor. "Geri dönüp nereye gittiğini bulmam için bana bir saniye verin."

"Yap şunu."

Sıcak bir el sırtımın ortasına bastırıyor ve Herkül bana yaslanıyor. Sessiz bir güç veriyor, ancak yüz ifadesi kemiklerime yayılan his kadar endişeli. Bir şeyler yanlış, hem de çok yanlış ve biz kötü haberi beklerken burada durmak beni zaman ve mekânda savurarak buradan çok farklı bir odaya gönderiyor. Erkeğime, Andreas'a, titreyen ve solgun, hiçbir erkeğin duymak istemeyeceği kelimeler döküyor. Karıma. Oğluma. İkisini de bir yangında kaybettim.

Meg bir saat önce benim ve Hercules'in bedenleri arasında korunuyordu. Güvendeydi. Öyle kalmayacağı hiç aklıma gelmemişti.

Minh'in Meg'in görüntüsünü ekrana getirmesi için geçen iki dakika küçük bir sonsuzluk gibi gelir. Sonunda arkasına yaslanır. "İşte bir saat önce burada." Kamera Meg'i ofisimin kapısından çıkarken gösteriyor. Biraz kızarmış ve yüzünde küçük bir gülümseme var. Mutlu. Mutlu görünüyor. Omuzlarını yuvarlıyor ve koridorda ilerliyor.

"Onu takip edin."

Minh birkaç düğmeye tıklar ve ekran değişerek salonu gösterir. Şu anki kadar dolu değil ve Meg bara doğru ilerleyip Tis'i güldüren bir şey söylüyor. Gülümsüyorlar. Her şey *yolundadır*.

Kendimi nefesimi tutarken buluyorum ve Herkül sanki boynumu kesmek üzere olan kılıcın hissini değiştirecekmiş gibi sırtıma küçük daireler çizmeye devam ediyor. Sanki düşüncelerimle belayı çağırmışım gibi, Tink ekranda beliriyor ve aceleyle Meg'in yanına geliyor. Meg başını eğiyor ve diğer kadının söylediklerini dikkatle dinliyor. İrkiliyor.

Benim kadını *uçuyor*.

Bir anda yüzündeki, duruşundaki neşe kayboldu. Çatımın altında yaşadığı o ilk birkaç aydan beri görmediğim ahşap bir ifadeyle dönüyor. Anısı nefesimi kesiyor. Şimdi onu görmek ne anlama geliyor? "Hayır."

Salondan çıkıp asansörle zemin kata inerken kameralar onu takip ediyor. Kaldırımında siyah bir araba duruyor.

"Bunun için sesiniz var mı?"

"Evet." Bir düğmeye basıyoruz ve hafif trafik seslerini duyabiliyoruz. Kapı açılıyor ve bir erkek sesi "Geldiniz." diyor.

"Bırak onu." Meg'in sesi korkmuş gibi gelmiyor ama ben kadını tanıyorum. Omuzlarındaki çizgiden ve sesindeki sertlikten anlıyorum. Kendini korkudan korumak için öfkeye tutunuyor.

"Elbette. Anlaşma anlaşmadır. Bunu , değil mi?"

Arabanın içinde bir hareketlenme olur ve Aurora sokağa dökülür. Meg'e doğru koşar ve kollarıyla onu sarar. Meg onun saçlarını düzeltiyor ve yüz ifadesini kontrol ediyor. "Sen iyi misin?"

"Özür dilerim, Meg. Çok özür dilerim. Bilmiyordum-"

Parmaklarını Aurora'nın dudaklarına bastırıyor. "Git."

Adam tekrar konuşur. "Unutma prenses. *Ona* tek bir lanet şey söylersen bedelini annen öder."

"Hatırlıyorum." Meg'in soğukkanlılığına sahip değil. Belli ki ağlıyordu ve yaralanmamış gibi hareket etse de açıkça dehşete düşmüştü. Aurora binaya girmek yerine kaçıyor. Gideceği yeri bilmek için yolunu takip etmeme gerek yok. Annesinin yaşam destek ünitesine bağlı olduğu hastane.

Gözlerimi kameralardan ayırmadan konuşuyorum. "Annesine ve ona göz kulak olmaları için iki adamımızı gönderin. Geri dönmeye hazır olduğunda ona eşlik edin."

"Evet, efendim."

Arka koltuktan bir el çıkıyor. "Gel bakalım."

"Yapacağımı sanmıyorum." Bir adım geri atıyor. Göğsünde kırmızı bir ışık belirliyor. Küçük bir nokta, önemi damarlarımdan buz gibi akıyor. Meg yere bakar ve donakalır. "İmkânsız"

Yakındaki bir binada keskin nişancı varken iyi niyetle geldiğinizi iddia edin."

"Zor biri olduğunu hissediyordum." Derin bir kahkaha. "Arabaya bin yoksa keskin nişancımın ters tarafındaki bir sonraki kişi o yaşlı piç olur."

Meg tereddüt eder, ama sadece bir an için. Kendini toparlar ve adamın elini tutarak onu arabaya çekmesine izin verir. Kapı kapanıyor ve araba kaldırımdan uzaklaşıp trafiğe giriyor.

Hayır.

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Sesim zar zor kendim gibi çıkıyor. Arabanın içini görmesem bile, içinde kimin olduğunu çok iyi biliyorum. Zeus. Oğlunu aldım ve bu yaptığı şeyi dengelemeye yetmese bile, yine de bunun adaletsizliğini görüyor ve tıpkı yıllar önce yaptığı gibi beni cezalandırmaya kararlı. Yeterince öfkeliendiğinde benim için geleceğini düşünmüştüm. Önce Meg'e ulaşacağı hiç aklıma gelmemişti.

"Otuz dakika."

"Onu Olimpos'a götüreceksin. Bizim ulaşamayacağımız bir yere."

"Hayır. Siktir ." Herkül, Minh'e bakar. "Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Minh yine tereddüt ediyor ama sonunda başını sallayıp yanımızdan geçerek odadan çıkıyor. Hercules omuzlarımı kavramadan önce kapının kapanmasını zar zor bekliyor. "Aklını başına topla, Hades."

Göz kırpıyorum. Düşüncelerim yavaşça hareket ediyor; geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek affedilmez bir duygusal darbede birbirine karışıyor. "Onu kurtaramayız. Artık çok geç."

Herkül beni sertçe sarsıyor. Mavi gözleri öfkenin ikiz alevleri gibi. "Eğer onun ölmesini isteseydi, onu hemen , sokakta vururdu. Bizi cezalandırmak istiyor ve bu da zamanımız olduğu anlamına geliyor."

"Onu güvende tutmam için bana güvendi ve ben başarısız oldum."

Beni tekrar sarsıyor, bu sefer daha sert. "Eğer hüznü ve bozguncu , onu hak etmiyorsun. şimdi seç, çünkü ben onun peşinden gidiyorum."

İkisini de kaybedebilirim.

Bu düşünce beni sersemletiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve odaklanmaya, beni cehenneme sürüklemeye çalışan anıların ötesini düşünmeye çalışıyorum. "O alacak

"Onu Olympus'a götürün." diye tekrarlıyorum. Birkaç saatlik yol. Bizden ancak yarım saat önde. Başımı salladım ve Herkül'ü geri ittim. "Onun peşinden gidiyoruz." Ona uzun uzun baktım. "Ne kadar çirkin bulursan bul, emirlere uyacaksın."

Çenesi tartışmak ister gibi geriliyor ama başını sallıyor. "Şimdi gittiğimiz sürece sorun yok."

Minh'i odaya geri çağırıyorum. "Alleto'ya bizimle garajda buluşmasını söyle. En iyi üç kişiyle gelsin."

Başını sallıyor ama ben çoktan harekete geçtim. Ofisime geri dönüyorum ve masanın kilitli çekmecesinde sakladığım silahı alıyorum. Silahı çekip içine omuz silkerken Hercules gözünü bile kırpıyor. Silahın dolu ve emniyetinin açık olup olmadığını kontrol etmek için bir an duruyorum. Ateşli silah kullanmamayı tercih ederim. İsteklerimi kelimelerle ve dikkatli manipölasyonlarla yerine getirmek bu kadar kolayken, inanılmaz hantal ve küntler. Şu anda böyle bir lüksüm yok. *Zamanım* da yok.

Hercules'in bakışlarını tutuyorum. "İş babana ya da Meg'e kalabilir."

"Biliyorum." Yüzündeki acı sadece Meg'imiz için değil. Zeus bir canavar ama yine de çok değer verdiğim bir adamın babası. Onu öldürmek Herkül'e zarar verecek. Hatta aramızdaki potansiyel bağı onarılamayacak şekilde zedeleyebilir.

Bunu bile bile, eğer ikisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, neyi seçeceğimi biliyorum. "Özür dilerim."

"Olma. Önemli o."

Bir kot pantolon ve tişört giymesine yetecek kadar uzun bir süre süitine uğruyoruz ve sonra Alleto'yla otoparkta buluşmak üzere yola çıkıyoruz. Bana bir kez baktı ve ağzı sıkı sıkıya kapandı. "O kadar kötü."

"Meg Zeus'un elinde. Eğer onunla birlikte Olimpos'a ulaşırsa, ona ulaşabileceğimizi garanti edemem. Bize karşı yaklaşık kırk beş dakikası var." Elimini yüzümde gezdiriyorum. "En doğru rotayı seçeceğimi sanıyorum ama emin değilim."

Alleto bu durumu . Bu onun güçlü yanlarından biri; daha ilk adımı atmadan önce sahayı bir bütün olarak . Arkasındaki üç kadına dönüyor. "Siz üçünüz bir arabayı alın. Diğerini biz alırız. Lanet olası telefonlarınızı açık tutun çünkü

onları yoldan çıkarmak için dikkatli olmalıyız ve önce onları yakalamalıyız." Bize baktı. "Siz ikiniz, benimle gelin." Allecto kısa kesiyor. "Ama ellerinizi ovuşturup dikkatimi dağıtacaksanız, burada kalabilirsiniz."

Herkül kıllanıyor ama omzuna dokunuyorum. "Her şey kontrolümüz altında."

"Öyle olsa iyi olur. Bu konuda hataya yerimiz yok." Topuklarının üzerinde döner ve en yakın arabaya doğru yürür. "Kıçını arka koltuğa koy. Bunu yapacağız."

CHAPTER 29

M

Korku garip bir şey. Bunu bildiğimi sanıyordum.

örneğin

Geçmiş. Yirmi altı yaşında Yeraltı Dünyası'na girip Sevdığımı sandığım adam için geleceğimi bir kenara bırakmak korkutucuydu. Ama o zaman bile, Hades'te bir şeyler görmüş ve beni onarılamaz bir şekilde incitmeyeceğini biliyor olmalıydım. Ne de olsa benzer benzerini tanır. Kırık bir kalp başka bir şeydir. Ama bedenim onunla her zaman güvendeydi.

Karşımdaki koltukta uzanan adama karşı böyle bir güvencem yok.

Hayır, Zeus canımı yakacak, hem de çok fena yakacak. Kişisel bir şey değil elbette. O sadece sevdiğim adamlara Hades'i dize getirecek türden bir mesaj göndermek niyetinde.

Bir kötü adam gibi görünseydi bunu hazmetmek daha kolay olabilirdi ama Herkül'ün sahip olduğu altın çocuk mükemmelliğine sahip. Daha iyi bilmeyenler için güç anlamına gelen oyulmuş çene çizgisi. Büyük, geniş omuzlar ve geniş eller. Sarı saçları ve sakallarında hafif bir gri serpintisi var. Hades'in yaşındadır ama zaman Hades'i ince bir bıçak gibi bilemişken Zeus'a farklı bir şey yapmıştır. Gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri muhtemelen güven telkin ediyor. Sadece iyi bir ihtiyar, insanların oturup bir şeyler içmek isteyeceği biri.

Bu koltuğa oturduğumdan beri hareket etmedim ve sessizlik beni yorsa da konuşmadım. Zeus koparıyor,

ama Hades ile bundan daha uzun oyunlar oynadım. Onunla her zaman kazanamıyorum, ama şimdi birinciliği bırakmamaya kararlıyım. Saniyeleri sayarak kendimi oyalıyorum.

"Senin hakkında bir şeyler duydum, Megaera."

Ona bakmak için yavaşça yüzümü pencereden çeviriyorum. Çatışmayı kazanmış olabilirim ama şimdi önemsiz geliyor. Gerçekten ne fark eder ? Boyumdan büyük bir işe kalkıştım ve görünürde bir kurtuluş yok. Ona boş bir bakış attım. "Komik. Senin hakkında tek bir şey bile duymadım."

Bundan hoşlanmadı. Birkaç dakika önce Herkül'ünkine çok benzeyen mavi gözleri beni nefessiz bırakan bir öfkeyle parlıyor. Öne doğru eğiliyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Bir anlaşmayla satın alınan sadakat, sadakat sayılmaz. İlk erkeğin seninle işi biter bitmez seni bir kenara attı ve arkasına bile bakmadı. Hades de aynı şeyi yaptı, şimdi oğlum onu meşgul ediyor."

En büyük korkum dile geldi.

Hades'in beni eski sevgilim gibi pazarlık konusu yapacağına bir an bile inanmıyorum. Ama onun sözlerine tepki vermekten kendimi alıkoyamıyorum. Sertçe yutkunuyorum ve başım biraz dönüyor. "Ben buradayım. İsteddiğini aldın." Benim açımdan hesaplanmış bir risk. Beni vurmasaydı bile, keskin nişancı Aurora'nın bloktan aşağı kaçışını net bir şekilde görebilecekti.

Bir de Hades'i vurma tehdidi vardı. Bunun olmasına izin veremem. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum ama bu arabaya binmek ilk adımdı. Durmalıydım, biriyle konuşmalıydım, duygusal tepki vermekten başka bir şey yapmalıydım ama Aurora'ya yönelik tehdit beni otomatik pilota geçirdi ve panik beni yönlendirdi. Aptalca. Çok aptalca.

Allecto tetikçiyi Hades için bir tehlike haline gelmeden önce bulup ortadan kaldırılabildi. Sadece çalışmak için zamana ve tehlike hakkında bilgiye ihtiyacı vardı. Ama sorun zamandı. Hiç zamanımız yoktu. Hâlâ da yok.

"Daha yeni başlıyorum." Aniden sırtıyor. "Seni incitmek onu incitmek kadar iyi, ama merak etme, seni öldürmek gibi bir planım yok." Telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı.

Bu beni istediğim kadar rahatlatmıyor. Ben bir acı uzmanıyım. Bir insanın acıyı bir senfoni haline getirene kadar nasıl çekebileceğini çok iyi bilirim. Aradaki fark şu ki, ben sadece istekli olanlarla oynarım ve Zeus sapkınlıktan bahsetmiyor. İşkenceden bahsediyor.

Çok özür dilerim, Hades. Bunu gerçekten berbat ettim.

Zeus'un omzunun üzerinden geçen farlar dikkatimi çekiyor. Kendime bunun boş bir çaba olduğunu söylesem de kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. O kafa ışıklarını *bilirim*, dikkatsizleri kör edecek kadar parlak, mavi tonlu gülünç ışıkları. Allecto'nun ışıklara karşı bir ilgisi var ve onlar konusunda benim kırbaçlarım konusunda olduğumdan daha seçici. Yeni teknoloji den ve bunları Yeraltı Dünyası'nın araçlarına yerleştirme planlarından övgüyle sayısız konferansta oturmak zorunda kaldım. Yine de...

Arkamızdaki araba mesafeyi kapatıyor ve şerit değiştiriyor, arkasında neredeyse aynı olan ikinci bir araba ortaya çıkıyor. Aynı farlara sahip iki arabanın olma ihtimali nedir? Körü körüne emniyet kemerine uzanıyorum ve takıyorum. "Hades'i ikinci kez geçtiğine pişman olacaksın."

"Öyle miyim?" Zeus başını kaldırmadan omuz silkiyor. "O zayıf, Megaera. Gerçek gücü bilseydin bunu anlardın. Her darbeyi yatarak karşılıyor ve intikam almaya çalıştığında da gülünç derecede acınası oluyor. Oğlumu baştan çıkarmak mı?" Homurdanıyor. "Sanki Herkül *sana* sahip olduğumu anladığı anda sürünerek bana geri dönmeyecekmiş gibi."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." "Başka seçeneğin yok."

Arabalar aradaki mesafeyi hızla kapatıyor. Planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama en yakındaki yaklaşıırken emniyet kemerini sıkıca kavırıyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Sanırım istediğimi anlayacaksın." Gerginleşmek için bir anım var ve sonra araba arabamızın yolcu tarafını, arka tekerleğin hemen yanını dürtüyor. Bir an için hiçbir şey yapmayacağını düşünüyorum ama sonra arabamız dönmeye başlıyor.

Otoyolun kenarına geldik ve setten aşağıya doğru yuvarlandık. Bir çarpma gürültüsü ve sonra ağırlıksızım, araba beni nefessiz bırakan bir şiddetle yuvarlanıyor. Ya da belki de emniyet kemeri göğsüme çarparak beni hareketsiz tutuyor. Sağ tarafımız yukarı bakacak şekilde yere iniyoruz ve ben bir hıçkırık salıp tokama yapışıyorum. Bir patlamayla açılıyor ama göğsümdeki baskı azalmıyor.

Kırılan camdan diğer arabanın gıcırdayarak durduğunu görüyorum. Kapılar açılıyor ve Herkül ile Hades orada duruyor.

Benim için geldiler.

Hercules arabamıza doğru koşuyor ve neredeyse en yakınimdaki kapıyı menteşelerinden söküyor. Bana doğru uzanmaya başladı ve tereddüt etti. "Yaralandın mı?"

Kelimeler bulmaya çalışıyorum ama bir hıçkırık kopuyor ve kendimi onun kollarına atıyorum. Göğsüm ağrıyor. Kaburgalarım, diye düşünüyorum uzaktan. "Ben... iyi olacağım."

Elini uzatıyor. "Bana ulaşabilir misin Meg?"

Bir el boğazıma dolandığında parmaklarım onunkilere değiyor ve iri bir bedene doğru geri çekiliyorum. Islak bir şey sırtımı kaplıyor, elbisemi ıslatıyor. Zeus'un sesi insandan çok hayvana benziyor. "Sen her zaman lanet bir haındın."

Herkül'ün beti benzi attı. "Bırak onu." "Geri çekil yoksa boynunu kırarım."

Herkül bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha, ellerini önünde kavuşturuyor. Aramızdaki mesafenin her artışı paniğimi arttırıyor. Mücadele ediyorum ama Zeus diğer kolunu belime doluyor ve sıkıyor. Acı neredeyse bayılmama neden oluyor ve bir çığlık atmama engel olamıyorum.

Zeus bizi hurdaya dönmüş araçtan iterek beni kırık camların üzerinden sürüklüyor. Kaburgalarımındaki acı senfonisi yüzünden kesikleri zar zor hissediyorum. Arabanın hemen dışında duruyor ve görüşüm Hades'in bize doğru geldiğini görece kadar açılıyor. Zeus, piç kurusu, gülüyor. "Onu almanın yeterince iyi olduğunu sanıyordum ama haklısın. Bu daha iyi. Kan kaybından ölmesini izleyebilirsin ve bunun senin hatan olduğunu bilirsin."

Hades bir silah çekti ve bize doğrulttu. "Bırakın onu."

"Nişancılığın onu değil de beni vuracak kadar iyi mi?" Zeus yine güler. " sanmıyorum." Dizlerim yere değmeyene kadar bedenimi yukarı kaldırıyor, beni canlı kalkan olarak kullanıyor. "Geri çekil."

"Yapacağımı sanmıyorum."

"Şimdi gel, Hades. Herkül'ü serbest bırak, ben de sana kadını geri vereyim. Hatta çoğunlukla bütün." Gülüyor, piç kurusu. "Çok eğlendin."

"Hayır."

Zeus gergin bir şekilde yaklaşıyor. "Onlardan birini kaybetmeden bu işin içinden çıkamazsın. Onu ya da onu. Seç birini."

"Seçim yapmak yok, Zeus. İkisini de seviyorum." Hades tereddüt ediyor ve sonra gözleri benimkilerle buluştuğunda sertleşiyor. "Baş yarası, Meg."

Düşünmüyorum. Bunu göze alamam. Geriye uzanıyorum ve kaburgalarımın çıgıllıklarına aldırmadan omzumun üzerinden körlemesine yumruk atıyorum. Yumruğum Zeus'un kafasına temas ediyor. Sağlıklı ve bütün olsaydı bu yeterli olmazdı ama üzerime bulaşan kan onun kanı olmalı çünkü bağılıyor ve beni yere düşürüyor. Bir silah sesi duyulurken yere düşüp kendimi yere bastırıyorum. Çok gürültülü. Çok yakından.

Sonra Herkül orada, beni dikkatlice kaldırıyor ve babasıyla aramıza mesafe koymak için birkaç adım geriye koşuyor. Başımı kaldırdığımda Hades'in, omzundan aldığı kurşun yarasıyla kanlar içinde olan Zeus'un başında durduğunu görüyorum. Ölümcül değil. Uzun bir atışla değil.

Hades silahını Zeus'a doğrultuyor ve onu hiç bu kadar soğuk görmemiştim. "Eğer sen ya da halkın Carver Şehri'ne adım atarsanız, hayatınız sona erer." Gözlerine ulaşmayan yavaş bir gülümseme yayıyor. "Oğluna değer verdiğim için şanslısın, yoksa bu şarjörü sana boşaltırdım." Bana bakıyor

-Sırtımdaki Herkül'e. "Sana bir hediye, küçük Herkül. Babanın hayatı."

Herkül ilerlemeye başlıyor, vücudunun her hattında saldırganlık var ama ben gömleğini tutuyorum. "Doğru seçim bu."

"Seni *aldı*. Sana zarar verecekti." Gözleri sertleşiyor ve hiç bu andaki kadar babasına benzememişti. "Bunu bir yapmayacağını garanti etmenin tek bir yolu var."

"Hayır." Adamlarımın arasına bakıyorum ve sesimi daha güçlü çıkarıyorum. "*Hayır*." O silahı Hades'in elinden alıp tetiği birkaç kez çekmekten başka bir şey istemiyorum. Zeus'un beni korkutmasından nefret ediyorum, bu korkunun günlerce, belki haftalarca bir örümcek ağı gibi üzerime yapışacak olmasından nefret ediyorum. Ama fark etmez. Sesimi biraz titretiyorum ve itiraf etmek istediğimden çok daha az çaba harcıyorum. "Beni eve götür. Lütfen."

Bir an için işe yaramayacağını düşündüm. Herkül tereddüt ediyor ve sonunda bir adım daha geri atıyor. "Eğer istediğin buysa."

Öyle değil. Bu adamın ayaklarımın dibinde ölmesini istiyorum. Çıplak ellerimle onu parçalara ayırmak ve küllerini rüzgara savurmak istiyorum.

Ama Hades her zaman her şeyi ikimiz için de yeterince net görmüştür. O haklı. Eğer Zeus bugün bizim elimizden ölürse, Herkül eninde sonunda bizden nefret etmeye başlayacaktır. Şu anda ne hissediyor olursa olsun, kendini durduramayacaktır.

Eğer aşk ve intikam arasında bir seçim yapmak gerekirse, ben aşkı seçerim. Bugün, onu tanıdığımdan beri ilk kez, Hades de öyle.

Hercules, arabanın diğer tarafına geçene kadar durmuyor.

Zeus. Beni dikkatlice ayağa kaldırıyor ve sonra Hades orada, ellerini vücudumda nazikçe gezdiriyor. Parmakları yan tarafımı sıyrıyor ve irkiliyorum. "Kaburgalar," diyor, benim düşüncemi yankılayarak. "Biri polisi aramadan önce onu arabaya bindir."

Herkül kapıyı açıyor ve beni dikkatlice içeri yönlendiriyor. Ben orta koltuğa yerleşirken Allecto arkasını dönüyor. "Yaşıyorsun. Güzel."

"Senin sayende değil." Herkül'ün sesinin hiç bu kadar tehlikeli çıktığını duymamıştım. "Bu numarayla onu öldürebilirdin."

"Her şey tamamen kontrolüm altındaydı." "Hayır, etmedin."

Boğazımı temizliyorum. "Çocuklar."

Hades diğer kapıyı açıyor ve diğer tarafımda yerini alıyor. Ben güvendeyim. Beynim bunu algılayabilir ama bedenim henüz tam olarak algılayamadı. Titrememi durduramıyorum. "Onu sen vurdun."

"Evet." Hades öne doğru eğilir. "Git, Allecto. Çok oyalandık."

"Evet, efendim." Direksiyon başında her zamanki gibi umursamaz bir şekilde Carver City'ye doğru giden trafiğin içine dalıyor.

Herkül beni Hades'in göğsüne yaslanana ve bacaklarım Herkül'ün kucığında olana kadar kaydırıyor. Beni dikkatlice tutuyorlar. Nazikçe. İçimde kelimeler kabarıyor, ama onları konuşmaktan daha iyisini biliyorum. Henüz değil. Allecto'ya herkesten çok güveniyorum ama o ilişkimizin bir parçası değil ve o şahit olurken içimdeki gizli parçaları dökmek istemiyorum. Yine de, "Benim için geldin." demekten kendimi alamıyorum.

"Evet."

Hades'in elleri kollarımı yumuşatırken biraz titriyor. "Senin için her zaman geleceğiz, aşkım. Sen bizimsin."

"Senin yerin doldurulamaz."

Titrememi durduramıyorum. Son birkaç saatin etkisi beni dalgalar halinde vurdu. Öncesinde düşünecek zaman yoktu, sadece harekete geçmek gerekiyordu. "İşe yarayacağından emin misin? Onu yasaklamanın?" Yeraltı Dünyası'na daha önce varmıştı. En ufak bir zorluk yaşamadan oraya doğru sürdü. Ürperdim.

"Evet."

Herkül başımın üzerinden Hades'e bakıyor. "Nasıl emin olabiliyorsun?" "Carver Şehri'ndeki her bir bölge lideri kapımın eşiğinde

Bir noktada ya da başka bir noktada ve çoğu düzenli olarak." Sesindeki soğuk tatmin beni garip bir şekilde ısıtıyor. "Eğer erişime sahip olmaya devam etmek istiyorlarsa, bu küçük şeyde benim irademe boyun eğecekler."

Carver Şehri'ndeki her bölge Zeus ve halkı için hoş bir yer olmaktan çıkarsa, bize ulaşmak için aşması gereken bir kadar engel daha yaratır. Kimse Hades'le uğraşmak istemez, hele de böyle özel bir hizmet sunuyorsa. Tarafsız bölge. Seks, sapkınlık ve diğer her şey, evet, ama Yeraltı Dünyası'nın gerçek değeri, Hades'in tarafsız bölge dayatmasıyla kolaylaştırılan çatısı altında yapılan çok sayıda anlaşmadır. Gerçekten işe yarayabilir.

Alleto bizi Carver Şehri'ne geri götürürken sessizce oturuyoruz. Adamlarım bana dokunmayı bırakmıyor, sanki her an ortadan kaybolabileceğimden korkuyorlarmış gibi. Sanki bunun gerçek olmadığından korkuyorlarmış gibi. Şehir sınırlarına vardığımızda adrenalinin azalıyor ve sonra tek bildiğim acı oluyor. Kesinlikle en az bir kaburgam kırıldı. Dizlerim ve kaval kemiklerim kırılan camlardan dolayı acı veren iğne batmalarıyla dolu ve koltuğun her yerine kan bulaşıyor.

Hades beni arabadan çıkarıp evine kadar taşıyor. O kadar yorgunum ki, kendi başıma yürüyebildiğime itiraz etme zahmetine bile girmiyorum. Herkül'ün adımlarını gölgelediği kollarında kendimi güvende hissediyorum.

Birisi Dr. Miranda'yı aramış olmalı çünkü biz geldikten bir dakika sonra geldi. Kocaman gözlüklü, ufak tefek, beyaz bir adam ve bana beş yaşındaymışım ve onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettirmekten asla vazgeçmeyen saçma sapan bir tavrı var. Bana bir bakış attı. "Elbisenin gerekiyor."

Doktor mümkün olduğunca dürüstçe cevaplamaya çalıştığım sorularla beni sıkıştırırken Hades elbisemi kesiyor. Çıplak olduğumda hızlı bir muayene yapıyor ve geri çekiliyor. "Büyük ihtimalle kaburgaları kırılmış ama emin olmak için röntgen çekmem gerek. Nefes almasını engellemiyorlar ve kan öksürmeye falan da başlamadı, o yüzden ciddi olduğunu sanmıyorum. Temizlenmesi gereken çeşitli kesikler ve çürükler var ama dikiş atılacak kadar derin değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dik dik baktı. "Yaşayacaksın."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Altı hafta boyunca sıkı bir faaliyet yok." Bakışlarını Hades ve Herkül'e çevirir. "Vahşi seks yok. Ekin sallamak ve benzeri şeyler yok. Kaburgalara baskı yapacak hiçbir şey yok. Ağrınız artarsa ya da nefes almakta zorlanmaya başlarsanız hemen beni arayın."

"Yapacağım."

"O zaman ben yatağa dönüyorum. Siz ikiniz." Adamlarıma işaret ediyor. "Onu temizleyin. Eminim buralarda bandajlarınız vardır. Cam kalmadığından emin olmak için önce yaraları durulayın. Bu kadar. Her şey düzgün olsun."

Hades ona sert bir bakış fırlattı. "Yardımanız için teşekkürler Doktor. Lütfen gidin."

"İyi geceler." Dr. Miranda döner ve asansöre doğru adım atar, sonra da gider.

Kuru bir kahkaha attım. "Ondan hep hoşlanmışımdır."

"Onun tavırlarına katlanmamın tek nedeni bu." Hades durmak için hareket etti. ", aşkım. Seni temizleyelim."

Onunla birlikte duşa girmek ve beni yıkaması gerçeküstü bir his. Bunu daha önce de yapmıştık. Hatta bugün daha önce de yaptık. Şimdi farklı hissettiriyor. Beni fayans bankın üzerine oturtuyor ve bacaklarımı dikkatlice temizliyor, cam için nazikçe araştırıyor.

Hades daha önce bana hiç kırılabilirmişim gibi dokunmamıştı. Bundan hoşlandığımı sanmıyorum ama şikayet edemeyecek kadar yorgun ve *kırılabilirim*. Suyu kapattığımızda Herkül elinde bandajlarla beni bekliyor. Herkül beni sararken Hades saçlarımı tarıyor. Tahmin ettiğim gibi, kesiklerin çoğu fazla bir şey gerektirmeyecek kadar küçük. Kolumda biraz daha büyük iki tane var ve onları dikkatlice sarıyor.

"Sizi seviyorum," diye kaçırdım. " de. Hem de çok. Bu beni çok korkutuyor."

Herkül bakışlarını yüzüme çeviriyor, onu hiç görmediğim kadar ciddi. "İkinize sırlıslıkla aşık olduğumu ikiniz de biliyorsunuz. O ilk geceden beri öyleyim." Hades'e bakıyor. "Yani, hayır, seni seviyorum."

Hades kuruyan saçlarını okşarken kendimi nefesimi tutarken ve rahatlarırken buluyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Megaera. Bunu yeterince sık söylemiyor olabilirim ama öfke dolu ve bunu hak etmeyen birini kurtarma kararlılığıyla kapımdan içeri girdiğinden beri seviyorum." Yüzünü görebileceğim kadar eğiliyor. "Seninle hak ettiğin şekilde ilgilenemedim ve bunun için üzgünüm." Herkül'e bakıyor. "Ve senden de. Hiçbir zaman uzun vadeli planımın bir parçası olmadın ama yine de buradayız." Tereddüt ediyor. "Sevgimi kolay kolay vermem, küçük Herkül. Dikkat etmediğim bir anda araya girdin." Ne kadar bitkin olduğuma rağmen midemi altüst eden yavaş bir gülümseme veriyor. "Artık sonsuza dek benimsin."

"Yeni bir pazarlık önermek istiyorum." Elimi sıktı. "Üçümüz, sonsuza dek. Üç ömür boyu pazarlık bir arada."

Hades hareketsiz kalır. "Üç."

"Evet. Sadece seninle bir pazarlık değil; birbirimizle bir pazarlık." Herkül gülümsüyor ve bu o kadar tatlı ki, altın güneş ışığı gibi üzerime vuruyor. "Üçümüz eşit bir zemindeyiz."

Kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Hades bizi fazla bekletmez. "O zaman bir pazarlık. Karşılıklı bir iddia."

"Kulağa tuhaf geliyor," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor. "İyileştiğinde öyle olacak. O zamana kadar, bunu bir öpücükle mühürleyeceğiz." Dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor ve sonra Herkül'le birlikte yeniden harekete geçiyor. Herkül dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve ayağa kalkıyor.

Kalbim o kadar dolu ki, zar zor dayanabiliyorum. "Sanırım bu şimdiye kadar yaptığım en iyi pazarlık."

"Hislerimiz tamamen karşılıklı." Hades beni kollarına aldı. "Hadi, aşkım. Seni yatağa götürelim."

Geçmişte olduğu kadar zarif değil. Ağrı kesiciler henüz tam olarak etkisini göstermedi ve üç kez hareket eden bir insan gibi hareket ediyorum.

benim yaşımda. Bana destek oluyorlar, beni ısıtıyorlar, bedenleriyle beni sözleriyle yapabileceklerinden daha iyi rahatlatıyorlar. Sevdığım iki adamla, beni seven iki adamla çevriliyken içimde bir şeyler rahatlıyor ve acıma rağmen yıllar sonra ilk kez tam nefes alıyorum.

Doğru olan bu. Tam olarak olmamız gereken yer burası. Bu mükemmel.

* * *

Dersimi Öğren'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de okurken eğlenmişsinizdir! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Wicked Villains serisi, Tink ve Hook'un hikâyesiyle [Değerli Bir Rakip](#)'te devam ediyor. Tink'in sözleşmesi sona ermek üzereyken, aklında intikam var. Ona yardım edebilecek tek kişi kim? Onu dize getirmeye kararlı olan adam... ve parmağına bir yüzük takan adam! Peki Tink ve Hook aralarındaki düşmanlığı aşip ortak düşmanlarını alt edebilecekler mi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var!

Yeni bir sürümü veya indirimi asla kaçırmadığınızdan emin olmak ister misiniz? [Haber bültenime](#) kaydolduğunuzdan emin olun! Bülten aboneleri ayrıca her ay tanıtımlar, kapak açıklamaları ve özel kısa öyküler gibi özel içeriklere sahip oluyor.

Bir sonraki seksi kitabınızı mı arıyorsunuz? Sürgündeki bir prens, koruması ve bir türlü yalnız bırakmayı başaramadıkları barmenin yer aldığı MMF mé- nage [THEIRS FOR THE NIGHT](#) adlı ÜCRETSİZ novellamı alabilirsiniz.

AKNOWLEDGMENTS

Vay be, bu kitap! Bu hikaye kesinlikle bir sevgi emeğiydi ve mükemmel bir grup insan olmadan mümkün olamazdı.

Christa Desir'e editörlük yaptığı ve hikayeyi parlatmama gerçekten yardımcı olduğu için çok teşekkür ederim. İlk taslağı bitirdiğim zamankinden bin kat daha iyi ve bunun gerçekleşmesinde sizin görüşleriniz çok değerliydi.

Her zaman olduğu gibi Lynda M. Ryba'ya metin düzenlemedeki mükemmel gözü için çok teşekkürler. Sen olmasan kaybolurdum.

Bu kitabın ilk okuyucularına teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim: Jenny Nordbak, Joanna Shupe ve Andie J. Christopher. Yorumlarınız bana hayat veriyor!

Dünyadaki en iyi destek ekibine sahibim. Bu bilim. Piper J. Drake ve Asa Maria Bradley'e her zaman oldukları için çok teşekkür ederim.

FB grubum The Rab- ble'a teşekkürler ve bolca özür dilerim. Size seksi tanıtımlarla eziyet etmenin sadece olumlu bir şey olduğuna söz veriyorum, çünkü oyunumu geliştirmem için bana ilham veriyor. Hevesiniz paha biçilemez.

Tim'e ve aileme sevgilerimi iletin. Kötü adamlara olan takıntımı asla anlayamayabilirsiniz, ama beni şımarttığınız için minnettarım. Öptüm!

ABOUT THE AUTHOR

Katee Robert, *New York Times* ve USA Today çoksatan çağdaş romantizm ve romantik gerilim yazarıdır. *The Marriage Contract* ve *The Bastard's Bargain* adlı kitaplarının her ikisi de RITA finalisti olmuştur. Kitapları bir milyondan fazla satmıştır. Kuzeybatı Pasifik'te kocası, çocukları, kendini köpek sanan bir kedisi ve onu kucak köpeği sanan bir Danua ile birlikte yaşamaktadır.

www.kateerobert.com

Katee'nin [NEWSLETTER](#)haberda'ına katılarak tüm yeni sürüm ve satış bilgilerinden olun!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.